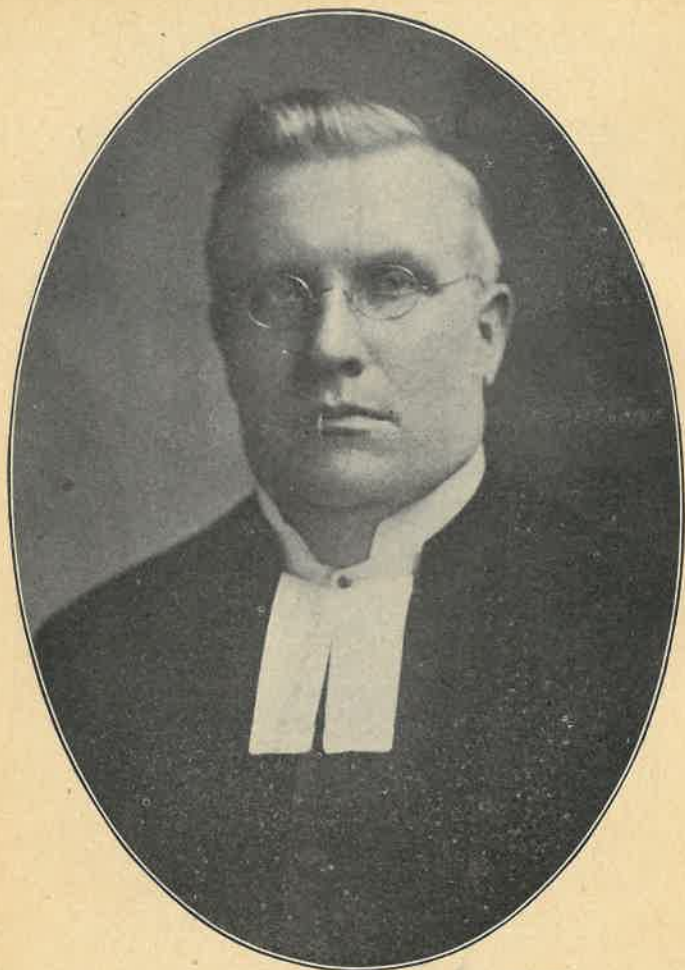

Ev. Luth. Kansalliskirkkokunnan

KALENTERI

vuodelle

1909

Past. M. Kivi, Kalenterin toimittaja.

Kansalliskirkkokunnan

Kalenteri

vuodelle

1909.

Toimittanut pastori M. Kivi.

6010

New York Mills, Minn.,
Uuden kotimaan kirjapainosija 1908.

Alkulause.

Tähän asti on Herra auttanut meitä. 1 Sam. 7:12. Kymmenen vuotta on kulunut siitä kun ensikerran kokoontuivat toijesja paikassja oleswlla kuwalla esitetyt henkilöt alustelemaan pohjakerrosta Suom. Ev. Luth. Kanjalliskirkolle Amerikasja.

Kymmenen vuotta! — — niin, tuo on äkkipikaa ajatella mitättömän pieni aika ajan ketjusja, mutta paljon on silläkin ajalla oppimista ja kokemuksja elämäsja. Niin on ollut Kanjalliskirkollakin. Mutta silti on Herra ollut tähän asti auttajamme, ja sitä uskomme Hänen wieläkin oleswan.

Tämäkin teos, kalenteri, joka ilmestyy nyt kymmenennen kirkolliskokouksen päätöksen mukaan, tulee taas, ehkä vaatimattomana kuitenkin toiwomana lisäämään toimirikkautta Herran työvainiolla, tuoden monen todistajan neuvoja ja opetuksja siirtokansjamme koteihin Amerikasja.

Mielestäni onkin kalenterimme nyt monipuolisempi kuin viimekerralla, waan siihen on ollut syynä nyt useamman avustus kuin oli viimeisjesja. Myönnettävä kuitenkin on, että täsjäkin teoksjesja löytyy paljo puutteellisuutta, kuten kaiktsja ihmisteoisja; etenkin löytyy joisjalin elämäfertakirjeisja wähemmin arwofasta sijältöä, siihen toiwoon nähden kuin allekirjoittaneella oli ehdottaessaan

elämäkerrallisia kirjoituksia. Mutta en silti ole tahtonut jättää niitäkään ottamatta, waan olen sitä mieltä, että jokainen kertoja itse vastaa niistä ja tekee samalla wotawansa kalenterin lewittämiseksi, ja siten kormaa sen wautjen mitä muuten sijältöön nähden löytyy. Kuitenkin löytyy kalenterissamme armokkaitakin elämäkertoja, y. m. kirjoituksia.

Meidän sijältönä on kuitenkin pääpiirteisään Herran Jesuksen tutuksi tekeminen kaikille lukioilleen, ja samalla yleinen Kristuksen seurakunnan kaswaminen kansamme keskuudessa.

Että Herra on tähän asti auttanut meitä, uskaltaa Kansalliskirkko tähän apuun turwatan wastakin toivoa jamaa, ja siinä toivosja laskea tämänkin kalenterin kansamme käteen sieluimme autuudeksi ja Jumalamme kunniaksi.

Stäwin puoli wain on se, että kalenterin valmistus taaskin jäi kowin myöhäiseksi käsikirjoitusten ja aijottuin kumwain puutteessa.

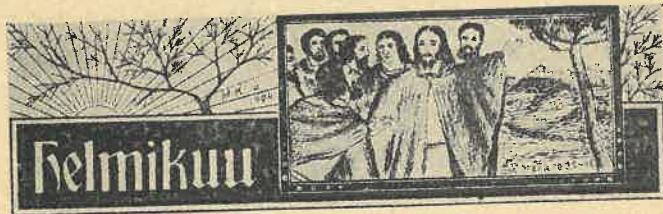
Moista Zoulua Herrassa ja armorifasta uutta wuotata toiwota kaikille Herran omille! Psj. 100: 118.

M. Kiwi.

1 P Uuden vuoden p.	17 S 2 j. Loppiaijesta
2 L Napeli, Set	18 M Laura
3 S S. jalk. uud. w. p.	19 T Heikki
4 M Ruut	20 R Sabian
5 T Lea	21 T Nune
6 R Loppiainen	22 P Friidolf
7 T Antusti	23 L Meri
8 P Gunnar	24 S 3 j. Loppiaijesta
9 L Weikko	25 M Paawali
10 S 1 j. Loppiaijesta	26 T Polykarpus
11 M Oswald	27 R Wiljo
12 T Toini	28 T Kaarlo
13 R Nuutti	29 P Walter
14 T Feeliks	30 L Gunilla
15 P Siwii	
16 T Ilmari	31 S 4 j. Loppiaijesta

Herran laupeudesta se on, ettemme ratki huffuneet. Jer. walit. w. 3: 22. Sinä, Jumala, olet armollinen, laupias, pitkämielinen suuresta hmyydestä. Jon. 4: 2. Mitä siis oli enämpi minun wänimäelleni tekemistä, jota en minä hänessä tehnyt ole? Esj. 5: 4. Lukkaat meidän Herran Kristuksen pitkämielisyys teidän autuudeksenne. 2 Piet. 3: 15.

1 M Bertta
2 T Mar. kirk. k.
3 R Suugo
4 T Ansgarius
5 P Agda
6 L Dorotea

7 S **Kyttelinpäivä**
8 M Laina
9 T Naima
10 R Elina
11 T Eufrosyne
12 P Elma
13 L Sulo

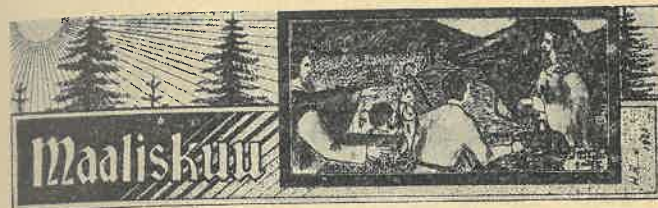
14 S **Seffagei.**

15 M Sipri
16 T Julia
17 R Väinö
18 T Thyra
19 P Kauppo, Frittof
20 L Sulda

21 S **Laskiaisjunnuntai**
22 M Tuulikki
23 T Tertullianus
24 R Mattias
25 T Viktoria
26 P Nestor
27 L Torsti

28 S **1 Rufouspäivä**

Joska he taitamajet olisivat. 5 Moj. 32: 29. Jumalan autuus on lähetetty pakanoilte. Ap. L. 28: 28. Minä jaarnaan sinun nimeäs welhileni. Psj. 22: 23. Te olette minun ystävänä. Joh. 15: 15. Jokainen kun tekee minun Isäni tahdon, hän on minun weljeni ja sijareni ja äitini. Matt. 12: 50. Joka tekee Jumalan tahdon, se pyhyh iankaikkijesti. Johan. 2: 17.

1 M Alpo
2 T Janny
3 R Kauko
4 T Adrian
5 P Laila
6 L Ruudolf

7 S **2 p. Paastosta**
8 M Wilppu
9 T Edwin
10 R Auro
11 T Kalerwo
12 P Gregorius
13 L Ernesti

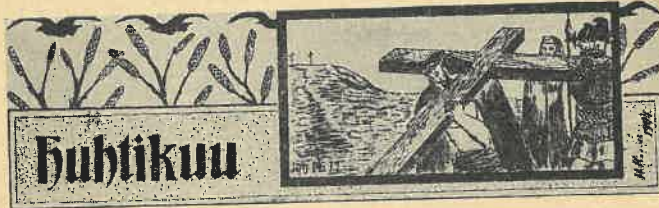
14 S **3 p. Paastosta**
15 M Nisto
16 T Herbert

17 R Kerttu
18 T Edward
19 P Jooseppi
20 L Saakkima

21 S **Puolip. junnunt.**
22 M Vihtori
23 T Afjeli
24 R Gabriel
25 T Marian ilm. p.
26 P Immanuel
27 L Soini

28 S **5 junnunt. Paast.**
29 M Jonas
30 T Usko
31 R Irma

Se on Jumalan työ, että te uskotte sen päälle, jonka hän lähetti. Joh. 6: 29. Kärsivällisyys on teille tarpeellinen, tehdäkseenne Jumalan tahtoa, että te lupauksen saitte. Hebr. 10: 36. Riittäkäätkä kaikkein edessä, sillä se on Jumalan tahto. 1 Thej. 5: 18. Minä esitään niiltä, jotka ei khyhneet minua. Eij. 65: 1. Jokainen, joka anoo, hän saa. Matt. 7: 8.

- 1 T Saarald
2 P Pellerwo
3 L Ferdinand

- 4 S Palmusunnuntai
5 M Irene
6 T Wilho
7 R Allan
8 T Suoma
9 P Piikaperjantai
10 L Hesekiel

- 11 S Pääsiäispäivä
12 M 2 pääsiäispäivä.
13 T Tellerwo, Etel
14 R Tiburtius
15 T Linda

- 16 P Jalo.
17 L Elias

- 18 S 1 s. Pääj. jälf.
19 M Bernhard
20 T Amalia
21 R Anselmi
22 T Alina
23 P Drjö
24 L Albert

- 25 S 2 sunn. Pääj. jälf.
26 M Teresja
27 T Engelbrett
28 R Luure
29 T Tyko
30 P Mirjam

Rankaat teidän paha menonne pois minun silmäini edestä! Esi. 1: 16. Autuaat ovat ne, joidenka wäärhydet ovat anteeksi annetut. Rom. 4: 7. Hän meille syntiä antaa ja puhdistaa meitä kaikista wäärhydestä. 1 Joh. 1: 9. Ihmisen Poika tuli esijään ja wapahtamaan sitä, kuin kadonnut oli. Luuk. 19: 10. Palwellaat Herraa ilolla. Ps. 100: 2.

- 1 L Wappu

- 2 S 3 s. Pääj. jälf
3 M Kristinpäivä
4 T Noofa
5 R Jenny
6 T Alexandra
7 P Helmi
8 L Ake

- 9 S 2 Rufonspäivä
10 M Nino
11 T Osmo
12 R Lotta
13 T Floora
14 P Eedit
15 L Sofia

- 16 S Rufonsunnuntai
17 M Rebekka
18 T Erkki
19 R Emilia
20 T Helatorstai
21 P Konstantinus
22 L Semurinki
23 S 6 s. Pääj. jälf.
24 M Marik
25 T Urpo
26 R Wilhelmiina
27 T Ingeborg
28 P Alma
29 L Diwa
30 S Helluntaipäivä
31 M 2 Helluntaipäivä

Kuofa synti on suuresti tuttu, siinä on armo hylönpalkittise si tuttu. Rom. 5: 20. Luuletkos kaikkivaltiaalle kelpaawan, ettäs sinus luet hurskaaksi? Job. 22: 3. Kaikki ovat he syntiä tehneet ja ei heillä ole mitään kerskattawaa Jumalan edessä. Rom. 3: 23. Kufo on minulle jotakin ennen antanut, että minä sen hänelle maksaisin. Job. 41: 2.

- 1 T Mikodemus
2 R Wenla
3 T Wiola
4 P Toivo
5 L Bonifajius

- 6 S Pyh. Kolm. päivä
7 M Roobert
8 T Salomon
9 R Enjo
10 T Swante
11 P Zmpi, Hjördis
12 L Esko

- 13 S 1 f. Kolm. päivä.
14 M Celis
15 T Wieno

- 16 R Justina
17 T Urho
18 P Tapio
19 L Siiri

- 20 S 2 f. Kolm. päivä.
21 M Ahti
22 T Paulina
23 R Adolf
24 T Johannes fast. p.
25 P Uno
26 L Seremias

- 27 S 3 f. Kolm. päivä.
28 M Leo
29 T Pietari
30 R Päiviö

Hoista antajata Jumala rakastaa. 2 Kor. 9: 7.
Kaikki mitä tulee sinun etees tehtäväksi, se tee woimas jälkeen. Saarn. 9: 10. Ei meille, Herra, waan sinun nimelles anna kunnia. Ps. 115: 1. Minä suren suuresti, että minun kansani tytär niin turmeltu on. Jer. 8: 21. Minun sydämeni halkee laupeudesta hänen kohtaansa, että minä kaiketi armahdan häntä. Jer. 31: 20.

- 1 T Naro
2 P Linnea
3 L Urwo

- 4 S 4 f. Kolm. päivä.
5 M Unto
6 T Ejaias
7 R Klaus
8 T Turo
9 P Ilta
10 L Saima

- 11 S 5 f. Kolm. päivä.
12 M Herman
13 T Joel
14 R Miija
15 T Rauni

- 16 P Reino
17 L Osfian

- 18 S 6 f. Kolm. päivä.
19 M Saara
20 T Margareeta
21 R Johanna
22 T Magdaleena
23 P Olga
24 L Kirsti

- 25 S 7 f. Kolm. päivä.
26 M Martta
27 T 7 unifeoa
28 R Gaakon
29 T Olawi
30 P Griikka
31 L Selena

Katso alas taivaasta ja näe ja etji sitä wiinipuuta. Ps. 80: 15. Sinun armos on hyvä, pelasta minua. Ps. 109: 21. Me olemme kaikki hänen tähdellisyhdestän- jä jaaneet ja armon armosta. Joh. 1: 16. Kenenkä minä lähetän, kuka tahtoo olla meidän sanansaattajamme? Es. 6: 8. Mutta minä sanoin: tässä minä olen, lähetä mi- nua! Es. 6: 8.

- 1 S 3 Rufouspäivä
 2 M Solger
 3 T Weera
 4 R Maria
 5 T Salme, Gurli
 6 P Sifstus
 7 L Lahja

- 8 S 9 f. Kolm. päivä.
 9 M Natalia
 10 T Lauri
 11 R Sujanna
 12 T Alaara
 13 P Alfonso
 14 L Svea

- 15 S 10 f. Kolm. päivä.
 16 M Brynolf

- 17 T Werner
 18 R Lemmitty
 19 T Maunu
 20 P Samuli
 21 L Sulho, Swen

- 22 S 11 f. Kolm. päivä.
 23 M Signe
 24 T Pärttyli
 25 R Loviisa
 26 T Ilma
 27 P Kolf
 28 L Augustinus

- 29 S 12 f. Kolm. päivä.
 30 M Gemil
 31 T Arvi

Rauhan Jumala pyhittäköön teitä, kofonansa. 1
 Thesi. 5: 23. Niinkuin hän on, niin olemme me myös
 tässä maailmassa. 1 Joh. 4: 17. Teille on lahjaksi an-
 nettu Kristuksen puolesta, ei ainoasti että te hänen pääl-
 lensä usotte, mutta myös kärjitte hänen tähtensä. Sil. 1:
 29. Sinun laupeutes on parempi kuin elämä. Wj. 63:
 4. Hän on kaikkein edestä kuollut. 2 Kor. 5: 15.

- 1 R Gottfrid
 2 T Toora
 3 P Seraffina
 4 L Mooses

- 5 S 13 f. Kolm. päivä.
 6 M Safari
 7 T Regina
 8 R Taimi, Göta
 9 T Gevert
 10 P Kalewa
 11 L Dagny

- 12 S 14 f. Kolm. päivä.
 13 M Jorma
 14 T Zida
 15 R Nuno

- 16 T Mielikki
 17 P Elisabet
 18 L Tyhne

- 19 S 15 f. Kolm. päivä.
 20 M Augusta
 21 T Matteus
 22 R Mauri
 23 T Tekla
 24 P Alwar
 25 L Kullerwo

- 26 S 16 f. Kolm. päivä.
 27 M Raino
 28 T Lennart
 29 R Mikael
 30 T Selge

Joka teidän seasanne tahtoo juurin olla, se olkoon
 teidän palvelianne. Mark. 10: 43. Hänesiä meillä on
 lunastus hänen werensä kautta. Ef. 1: 7. Niin me ru-
 koilemme siis Kristuksen puolesta, että te Jumalan kansa
 jowitte. 2 Kor. 5: 20. Jeesuksen Kristuksen hänen Poi-
 kansa weri puhdistaa meitä kaikesta synnistä. 1 Joh. 1:
 7. Walwokaat ja rukoilkaat. Matt. 26: 41.

Lokakuu

- 1 P Ragnar
 2 L Ludwik
 3 S Mikkelinpäivä
 4 M Frans
 5 L Inkeri
 6 R Bruuno
 7 L Birgitta
 8 P Silja
 9 L Ilona
 10 S 18 j. Kolm. päivä.
 11 M Olo, Björn
 12 L Walfred
 13 R Ebba
 14 L Elsa
 15 P Helwi
 16 L Sirkka, Saga

- 17 S 19 j. Kolm. päivä.
 18 M Alexej
 19 L Iljas
 20 R Kasper
 21 L Birger
 22 P Irja
 23 L Semerin
 24 S 4 Rufonspäivä
 25 M Silda
 26 L Amanda
 27 R Sella
 28 L Simo
 29 P Alfred
 30 L Rustaawa
 31 S 21 j. Kolm. päivä

Sänen piti Jerusalemiin menettän ja paljon kärsimän. Matt. 1: 21. Meillä on ylimmäinen pappi, joka kaikisja kiusattu on. Hebr. 4: 15. Lihan halu on wiha Jumalata vastaan, ettei se ole Jumalan laille kuuliainen. Rom. 8: 7. Ettei kenkään näisiä wainwoisja murhehtiiji, sillä me olemme jita warten pannut. 1 Theesj. 3: 3. Hän kantoi meidän jairautemme. Eij. 53. 4.

Marraskuu

- 1 M Pyhäin miesten p.
 2 L Topias
 3 R Erland
 4 L Hertta
 5 P Malafias
 6 L Rustaad Adolf
 7 S Pyhäin miesten p.
 8 M Matos
 9 L Teodor
 10 R Martin Luther
 11 L Martti
 12 P Konrad
 13 L Kristian
 14 S 23 j. Kolm. päivä.
 15 M Leopold

- 16 L Marne
 17 R Eino
 18 L Maks
 19 P Mili
 20 L Salmari
 21 S Tuomiojunnuntai
 22 M Cecilia
 23 L Ale.netti
 24 R Lempi
 25 L Katri
 26 P Daamar
 27 L Astrid
 28 S 1 j. Adventista
 29 M Nimo
 30 L Antti

Ei meillä ole sota werta ja ihaa vastaan, waan — pahoja henkiä vastaan. Eij. 6: 12. Sinä olet Israelin turwa ja auttaja hädäsja. Jer. 14: 8. Herra on laupias ja turwa hädän aikana. Nah. 1: 7. Minun sieluni kerskaa Herrasja. Ps. 34: 3. Kaikki owat uskowaijelle mahdollijet. Mark. 9: 23. Minun armoisjani minä armahdin sinua. Eij. 60: 10

1 R Oskar
2 L Beata
3 P Wellamo
4 L Barbara

5 S 2 j. Adventista
6 M Niilo
7 L Agaton
8 R Kyllikki
9 L Anna
10 P Zundit
11 L Taneli

12 S 3 j. Adventista
13 M Lucia
14 L Souko
15 R Heimo

16 L Aabeli
17 P Raafel
18 L Abraham

19 S 4 j. Adventista
20 M Jilaffi
21 L Tuomas
22 R Raafel
23 L Israel
24 P Matami, Gewa
25 L Joulunpäivä

26 S Tapaninpäivä
27 M Joh. Ewank.
28 L Wiatt. Iast p.
29 R Rauha, Frida
30 L Taawetti
31 P Sylwester

Katsoaat mitä te kuullette. Mark. 4: 24. Eikö minun puheeni ole hyvä sille, joka oikein maeltaa? Mik. 2: 7. Käsitä hänen puheensa sydämees! Job. 22: 22. Mutuaat owat ne, jotka kuulawat Jumalan sanan ja kätfevät sen. Luk. 11: 28. Sitä warten Jumalan Poika ilmestyi, että hän perfeleen työt järktis. 1 Joh. 3: 8. Kristus elää minusja. Gal. 2: 20.

Ev Luth. Kansalliskirkon johtokunta.

Pastori A. G. Nisjanen, esimies.
Pastori Wm. Williamson, waraesimies.
Pastori M. Kiwi, kirjuri.
Pastori P. Wuori, warakirjuri.
Mr John Lund, rahastonhoitaja.

Lähetysrahastonhoitaja ja Lasten Ystävän toimittaja pastori A. G. Nisjanen, 804 Elm str., Calumet, Mich.

Ev. Luth. Kansalliskirkkokunnan papit ja asuinpaikat:

Pastori Wm Williamson, Ashtabula Harbor, Ohio.
Pastori A. G. Nisjanen, Calumet, Mich.
Pastori M. Kiwi, Finlayson, Minn.
Pastori J. S. Heimonen, Port Arthur, Canada.
Pastori J. Huuskonen, Menahga, Minn.
Pastori W. W. Wilen, Lead, S. Dak.
Pastori J. A. Anttila, Nolla, N. Dak.
Pastori J. Hirvi, Rock Springs, Wjom.
Pastori E. W. Niemi, Thomson, Minn.
Pastori J. Rankila, Mass City, Mich.
Pastori J. Urpilainen, Brantwood, Wis.
Pastori P. Wuori, Ironwood, Mich.
Pastori M. Ström, Sparta, Minn.
Pastori D. Ruotsalainen, Marquette, Mich.
Pastori J. E. Liljeroos, Astoria Ore.
Pastori J. Saakana, New York, N. Y.
Pastori E. Owasainen, Reedley, Calif.
Lähetysjaarnaajoina owat J. Tapola ja J. Silta.

Joululahja.

Joululahja.

(Sävel: S. N. 148).

Min lahjan ihmiskunnalle
Toi joulu tullessaan,
Sen vertaa ei voi suunnalle
Mainita ollenkaan.

Kun ihmiskunta kokonaan
Oli yhteen vaipunut,
Ja vihameilin Sumalaan
Kuolohon taipunut.

Niin huolimatta siitäkään
Jmestyi auttaja,
Eikä unhoittanut niitäkään
Ku ovat avutta.

Di rakkauttas, Sumala,
Kuink' on se palava!
Se on kuin kulta julawa,
Syntistä halaawa.

Näit itse kurjan tilamme
Ja astuit kurjuuteen.
Dot siitä ja nyt isomme,
Sait meidät autuuteen.

Nyt voiton juhlaa viettää jaanuu'
Sen lahjas annosta.
Sen kuuluttaa nyt kautta maan
Saa sulasta armosta.

Ei murhe, pelko, huokaus
Saa mieltä ahdistaa,
Run täy'i meillä vapaus
On kuolon kahleista.

Sä Siä oot nyt leppynen
Kristukses, Pojassas,
Jost' ompi sulla mieleinen
So tulos ajassa.

Waan suurimman ja kunnian
Saat luonas taiwaassa,
Run ferran luonas ainiaan
Laulamme voitostas.

M. Rivi.

Wuaden waiheessa.

Ujan ketjusja on taaskin yksi rengas lauennut. Vuosi 1908 on wajonnut muistojen lukuun, muinaijuiden hylkkään höhön. Mitä se on aikanaan meille tuonut, sen tiedämme, waikkei liene kaikki tuotanto numeroissa laskeettava. Summa kuitenkin on se, että sillä on ollut tarjona, kuten edeltäjilläänkin, iloja ja suruja, myötäkämisiä ja vastoinkäymisiä, lankeemisia ja nousemisia. Mikä kautta ja köyhyyttä. Kärsimyksiä, waiwoja ja ahdistuksia; kuin myöskin voittoa niistä ja waiwumisia niitten alla. Kuka woipikaan luetella kaiken sen waihtelu-tuotteen joka kuluneenakin wuotena on ollut jaettavana ihmisten seasja! Mitä alkamut wuosi tuopi myötänsä, ei ole tiedosjamme. Mutta edeltäjiinsä werraten jaatamme sanoa erehtymättä, että äsken mainituita tuotteita silläkin epäilemättä on. Onnea ja onnettomuutta tarjoutuu taaskin ihmiskunnalle, waikka kumpikin tulee eri antajalta. Onnea tarjoo Sumala, onnettomuutta perkele. Millä mitalla näitä kufin ihminen saapi osakseen, sen näyttää edessä olewa wuosi.

Yksi kuitenkin on warma, joka ei ajan kansja waihdu eikä muutttele tapojaan, ja se on se josta hengellinen runoilia lausuu: „Kaikki loppuu aikanaan, Armonja ei milloinkaan.“

Tämän vuoden ensimmäisessä vuosikerrassa, uuden vuoden päivänä, sekä epistolasja että ewankeliumissa kerrotaan Jumalan ja Wapahantajamme Jesuksen Kristuksen rakkaudesta ja Hänen pyhästä nimestään. Se siis on alkaneenakin vuotena kallein ja wahwin kallioperustus kaikkisja elämämme waiheisja, jos wain kaikki ajattelomme, puheemme ja työmme alotamme, jatkamme ja päättämme Jesuksen nimesjää. Olkoonpa sitte ristii eli myötäkäymys osaksemme jallittu, on Jesuksen nimesjää turwallinen waeltaa; sillä Hän itje kantaa sekä meitä että ristimme.

Kuulkaa, rakkaat lukiat, mitä apostoli Paawali lausuu sanotun epistolanja (Tiit. 3: 4—7): „Jumalan meidän Wapahantajamme hywyys ja rakkaus ihmijille ilmestyi ei wanhurstauden töiden kautta, joita me tehneet olemme, waan Hänen laupeutenja kautta Hän meidät autuaaksi teki, uuden syntymisen peson ja Pyhän Hengen uudistukse kautta, jonka Hän meidän päällemme Jesuksen Kristuksen meidän Wapahantajamme kautta runjaasti wuodattanut on; että me Hänen armonja kautta wanhurstaaksi tulijimme ja ijankaikkisen elämän perillijiksi toiwon jälkeen.“

Mikä ääretön onni, ilo ja autuus on noisja sanoisja eteemme ajettuna! Kun Jumalan hywyys ja rakkaus ilman meidän hywättämme ja ansioittamme on annettu meille kuluneenakin vuotena nautittawaksemme, oikein runjaasti, niin se takaa meille alkaneenakin vuotena sitä samaa. Ja, että se on jo annettu warhaisessa lapsuudes-

janime pyhäisjä kasteesja, tuosja sinuutjessta rikkaasja uuden syntymisen pesosja, eikä ole annettu tiwiisti, wähiellen, keshityksemme ja kshymme mukaan, waan r u n s j a s t i Jumalan laupiuden jälkeen; eikä wähemmäsja tarloitusjesja kun siten, että me olisimme autuaat uudesti syntyneet ijesstään Jumalasta. Di miten suurta ja plewää onkaan olla tämällaijen armonrikkaan Jsan lapsi ja Hänen ijankaikkisten kshienjä kammattamiana taas tänäkin vuotena?! —

Mutta miten aijot, rakas lukia, tästä lähtein menetellä tuon juuren armahtajan edesjä? Oletko päättänyt lähemmin tuota walintaasi, joko kokonaan kuulua taiwaallijelle Jhälle ja Hänen pyhän Poikansa Jesuksen omaisuudeksi, kuten Hän sinut itselleen omalla kalliilla werellään (1 Piet. 1: 18, 19; Eph. 5: 25—27; 3. Tim. 5: 9; 1: 5; Ap. T. 20: 2; Heb. 9: 12, 14; ja Luth. Katekism. 2:nen uskon kappale selityksineen) ostanut on. Wai aijotko vielä edelleentkin pyhä epäuskon orjuudesja, synnin maailman ja saatanan palveluksesja? Maltahan toki, rakas ystävä, mieleji ja kuule kun tuo taiwaallinen rakastajasi Herra Jesus kutsum sinua parannukse, Math. 11: 28—30 y. m. Hän vieläkin ejirokoiliana on alottanut tämän taiwaallisen puolustuspuheenja: „Herra: annan hänen vielä tämä wuosi olla, minä kaiwan hänen ympärinjä ja lannoitan hänen; jos hän sitte kshin hedelmän tekiji; jollei, niin hakkaa hän sitte pois. Luuk. 13: 8.“ Älä anna tuon taiwaallisen peltomiehen turhaan puhua puolestasi! Muista, että se rikkoilewa sin ja

hellä ääni, joka nyt noin juloisesti puoltaa sinua, vielä ilmaantuu sangen käskewäisenä äänenä, jollet waaria ota nyt Hänen kutsujestaan; ja „silloin kadotus äkisti lankeaa päällesi niinkuin raskaan waimon kipu, jota et sinukaan voi paeta. Thesj. 5: 3.“

Katjele kulumiekin vuoden katteria kokemuksia. Kuinka monta iloiista, elämän haluista, mutta maailmaan mieltynyttä parhaassa miehuuden ja nuoruuden kukoistuksesjakin onkaan siirretty ajasta iankaikkisuuteen, joitten sijasta tuskin tahtoisi olla sinne matkustaneena. Mikä lohduta itseäsi tuolla petollisella uskalluksella, että et sinä ole vielä sinne muuttanut, ja: että teet tuolla kaukaisessa tulevaisuudessa, monien vuosien perästä parannuksen, kun ensin nautit tätä elämää synnissä,“ sillä ethän tiedä tätäkään kokopäivää omaksesi, puhumattakaan huomuksesta, vielä vähempi tulevista vuosista. Oi kallie ystävä, kuinka tärkeää onkaan elämämme tänä päivänä! Nyt Herrä kutsuu, mutta huomenna woipi Hän jo asettaa meitä tuomionsa eteen. Lue ja ota waariin tarkasti mitä Herrä puhuu pyhän profeetasia Jesajan kautta 53 ja 55 luvuissa. Niistä, edellisestä löydät kuitatun welkattirajan synneistäsi, ja jälkimäisestä rakkaan ylkäsi Jesuksen kutsujan äänen, jolla Hän houkuttelee tykönsä kaikkia, kaikkia ihmisiä.“ Sineiti sinille welkattiraji kuitaamiselle on Hän painanut Jesian 40: 1—11; 44: 22; 54: 10—15; 61: 1—3; Soh. 19: 30.

Mutta te autuaat uskowaijet lufiat. Teillä on jo iloihia kokemuksia milte tuntuu elämä Jesuksen seuraa-

jana olla. Kun yhdistän itsenikin kanssanne niihin todistajiin, jotka owat käymässä taivaallista kotoa kohden, niin saatamme yhteisesti todistaa, että waikka Herrä suopikin meille täällä jotakin nurheita ja vastoinkäymisiäkin matkamme warrella, niin Hän antaa myöskin paljon lohdutusta; sillä joskin Herrä meitä kurittaa, niin ei Hän kuolemalle anna. Meillä on Jumala, joka auttaa ja Herrä joka kuolemasta wapahtaa. Sentähden ei olekaan meidän waelluksemme waaran alaista, waikka se waiwan alaista onkin. Sillä se, kun olemme uskosta wanhurskaaksi tulleet Jesuksen Kristuksen kautta, niin meillä on kaikissa elämämme kühmyksissä rauha Jumalan kanssa. Siis katkerakaan kokemukset ajan waiheissa eiwät ole wahingoksemme, waan niin on, että jotka Jumalaa rakastawat, niille kaikki kappaleet parhaaksi kääntyvät. Sanoo Luther näitten janain johdosta, että synnin ja perkeleenkin tähtyy kristittyä palwella. Sitä ei hän tekisi jos hän olisi kaikki tietäwäinen. Mutta sitä ei hän ole, waikka hän paljo tietäwäinen onkin.

Kun autuutemme on Kristus ja Hänen wanhurskautensa on hääpukumme, niin wanhan vuoden waiheet owat kaikki Hänen kauttaan sowitetut Siän edessä ja uuden vuoden taisteluisissa ja ajan waiheissa tapahtuwat tapaukset taas saamme kaikki huolta uskoa Hänelle ja Hän johdattaa meitä oikeaa tietä Hänen nimensä tähden. Ja kun elinvuotemme loppuwat, silloin saamme muuttaa Hänen luokseen taivaaseen wiettämään ijäistä uutta vuotta.
M. Rivi.

Wanhurskauttaminen Kristuksessa.

Wanhurskauttaminen Kristuksessa.

Lukijani!

Mitkä ovat sinun ajatuksesi wanhurskauttamisopista? Onko sinulla jellaisia, wai eikö olekaan? Voitko janoa kuinka sinä odotat tulewasi wanhurskaaksi luetuksi Jumalan edessä?

Ole wakuutettu siitä, että nämä ovat erittäin wafawia kysymyksiä. Sinä ja minä olemme kuolewaisia ihmisiä. Kuoleman jälkeen on tuomio. Mikä on sinun toiwosi päästä wapaaksi tuona peljättäwänä päivänä? Minkä aijomme esittää puolustukseemme Jumalan edessä? Sanomme että olemme tehneet welwollisuutemme Jumalaa kohtaan? Sanomme että olemme tehneet welwollisuutemme lähimmäistämme kohtaan? Wetoommeko rukouksiimme, säännöllisyhteemme, kirkosjaläynteihimme? Pyydämmekö että Jumala meidät hyväksyisi tällaisten ihitten perusteella?

Mitkä näistä mainituista perusteista voivat Jumalan katsetta kestää? Mitkä niistä todellakin voivat wanhurskaaksi tehdä sinun ja minun? Mitkä voivat wiedä meidät eheänä tuomion läpi ja turwallisesti johdtaa meidät kunniaan?

Ei ainoakaan, ei terrassaan ainoakaan. Ottakaamme mikä tahansa kymmenistä käskyistä ja tulkikaamme

itseämme sen valossa. Me olemme yhä uudelleen rikoneet sen. Me emme voi Jumalalle vastata yhteen tuhannesta. Kuka tahanja meistä tarkasti tutkisteleeekin itseänjä — niin emme muuta ole kuin syntisiä.

Löytyy vain yksi tuomion päätös. Me olemme kaikki ihylliset, — ja kaikki ansainneet — kaikki tulisi kuolla. Kuinka voimme tulla Jumalan eteen?

Meidän on tultava Jeesuksen nimessä, oheen jättämällä kaikki muut perustukset, — wetoomatta mihinkään muuhun kuin tähän: „Kristus kuoli ristillä jumalattoman edestä, ja häneen minä luotan.“

Vanhemman weskemme waate, — Kristuksen wanhurskaus, — on ainoa puku, joka voi werhoa sinun ja minun, niin että voimme seisoa taivaan walkeudessa ilman häpeää. Jeesuksen nimi on ainoa nimi, joka voi laskea meidät sijalle kunniaan ijankaikkisen portin kautta. Jos tälle portille tulemme omassa nimesjämme, olemme kadotetut. Jos Jeesuksen nimessä tulemme, niin on se vapaa kirjamme ja tunnustuksemme, ja me saamme elää. Kristuksen weren merkki on ainoa merkki, joka voi pelastaa meidät kadotuksesta. Kun enkelit wiimeisenä päivänä eroittawat Adamin lapjet kahteen joukkoon, silloin, ellekme ole merkityt tuolla sowingtowerellä, olisi, meille parempi ettemme koskaan olisi syntyneekään.

Oi, usko minua, Kristuksen tulee olla „kaikki“ sille sielulle, joka tahtoo tulla autuaaksi. Sinun täytyy tyytyä menemään taivaaseen kerjäläisenä, — wapaan armon kautta pelastettuna, ainoastaan uskoen Jeesukseen, — tai

jäädä kokonaan ilman autuutta. Onko teidän joukossanne, jotka nämät riwit luette, ketään huoletonta, maailmaan kiintynyttä sielua? Onko joku, joka luulee pääsevänsä taivaaseen sanomalla: „Herra armahda minua,“ ilman Kristusta? Rakas ystäväni, sinä kylvit onnettomuutta itsellesi, ja ellet käännny olet wihdein heräävä loppumattomassa kadotuksessa; waipunut helvettiin ijankaikkisesti.

Onko lukijain joukossa joku ylpeä, itseänjä luottava sielu? Onko joku, joka ajattelee woivansa tehdä itsensä helvolliseksi taivasta warten omien töittensä kautta? Rakas weskemi, sinä rakennat Babelin tornia etkä nyhijessä tilasjasi koskaan taivasta saavuta.

Mutta onko lukijain joukossa joku ahdistettu sielu? Onko joku joka huomaa itjenjä kurjaksi syntiseksi ja tahtoi pelastua? Sellaiselle sanon: „Tule Kristuksen tykö, Hän wapauttaa sinun, heitä kantamasi taakka Hänen päällensä. Älä pelkää, usko wain.“

Pelkäätkö sinä wihaa? — Kristus on jo wapahtanut tulewasta wihasta. Pelkäätkö rikotun lain kirousta? Kristus pelasti sinun lain kirouksesta. Tunnetko itseji jaastaiseksi? Kristuksen weri puhdistaa kaikesta synnistä. Tunnetko itseji etäällä olewaksi? Kristus on kärsinyt wiedäkseen sinun lähelle Jumalaa. Tunnetko itseji epätäydelliseksi? Sinä tulit täydelliseksi Kristuksessa. Tunnetko et mitään olewaksi? Kristus on olewa sielulle, „kaikki kaikessa.“ Ei ole koskaan yksikään pääsnyt taivaaseen paitsi sanomalla: „Minä olen pesty ja walaistu Karitjan weresjä. Olen laupeuden saanut. Kr-

mosta olen minä autuaaksi tullut." Jos kuolet ilman wanhurskautta ja armoahdusta, muista ettet se tapahdu siitä syystä ettet olisi kuullut wanhurskauttamisen tiestä.

S. C. R.

Jouluterwehdys pyhille.

Niille jotka ovat Kolossissa, pyhille ja uskollisille weljille (ja sisarille) Kristuksessa: armo olkoon teille ja rauha Jumalalta meidän Sieltämme ja Herraltamme Jesukelta Kristukelta. Koloss. 1: 2. „Wai pyhille ainoastaan kalenterin kautta jouluterweisiä tahdotaan toivottaa," luulen monen lufian hämmästyneenä sanovan. „Mitäs sitte syntisille sanotaan ja toivotetaan," liijätään mahdollisesti vielä. Tätä kysymys johtuu ihmisen luontoperäisestä turmeluksesta, siitä syystä kun ei uskota Wapahatajaa Jesusta itselleen siksi miksi Jumala on Hänen tehnyt, nim. „w i i s a u d e k s i , w a n h u r s k a u d e k s i j a p y h i t y k s e k s i .“ Luonteeltaan ihminen on jellainen, että hän kieltää mielellään kumpajenkin olon itseltään. Hän ei tunnusta olewanja pyhä. eikä paha. Jos siis joku koettaa wakuuttaa hänen olewan pyhän, sanoo hän „en ole.“ Jos taas häntä sanotaan pahaksi, kieltää hän jenkin ja lisää, etten ole muita pahempi; ja, on niitä muita pahempiafin. Edellisen waiuttaa oman tunnon todistukset, ja jälkimmäisen ylpeä itserakkaus. Jos kuitenkin edelleen todistetaan, että olet paha Jumalan edessä ja itseäsi kohtaan, kun et usko Jesusta autuudeksi, sanoo tavallisesti ihminen siihen: „en minä tiedä mitään niin erinomaišta tehneeni josta minun pitäisi semmoiseen

mieleen tulla, että uskoisin anteeksi; en ole juomari, waras, huorintekijä enkä murhaaja y. m." Mutta lisää tavallisesti: „niin, kyllähän sitä syntiä silti on, mutta syntiin hän ne muutkin ihmiset ovat menneet. Mistäpä niitä niin pyhiä tulee; ei ole enää profeetoita eikä apostolia maanpäällä niinkuin ennen oli." Kun kuitenkin tähdytään päästä jonkullaiseen tulokseen asiasta, jaadaan vielä tavallisesti kuulla: „ei nyt ole enää ne ajat kun on ollut ennen," ja „en minä halua kuulla että minua kirjaatte tuollaisilla, olen minä koettanut ymmärrykseni mukaan tehdä oikein kaikissa asioissa, mitä sitte siihen on kelloään muistuttamista. Mene jaarnaamaan niille jotka sitä tarvitsevat."

Waikka nyt asiat onkin näin ikävästi ihmisten sydämissä, on siitä huolimatta Jumala kuitenkin lahjoittanut koko maailmalle vapauttajaksi Jesuksen Kristuksen. Sinullekin, armas lukiani, jos oletkin edellämainitun laatuissa, niin ole kuitenkin warma kahdesta asiasta, nim. että olet Jumalan edessä oikein suuri syntinen, ettei olekaan syntiji mitään pieniä satunnaisia häirahduksia, mutta kostoa ja Jumalan wanhurskasta wihaa ja helweim waimua päällesi huutawia pahoja töitä Jumalan edessä; ja kenties lähimmäistesikin edessä, jos wain heräät ne tuntemaan oikealla tavalla. Tähän löydät parhaan kuwastimen kohta ensimmäiseltä lehdelta Katekismustasi, ensimmäisestä kääskystä, ja niin aina läpi kymmenen kääsky janojen. Siinä on semmoinen päällekantajasi, jolta et woi juuta tuijita, ja omassa powesijasi on vastakäiku kaik-

keen siihen mitä kääskystä näet ja kuulet. Ja siellä taas on niin rebellinen päällekantaja, todistaja ja tuomari, ettei mitkään juonittelut ja wastawitteet woi kumota sen oikeuden päätöksiä kun sieltä julistetaan. Ompa vielä niin myötäsi seuraawakin; ettet woi jättää sitä oikeushuonetta waikka mihin pakenisit. Niin, jos käyt oikeutta itseji kanssa, niin pian huomaat päinwastaista kun edellä on hawaittu, ja näet itseji kaikkein suurimaksi syntisistä. Tästä on hyvä lähteä, sillä se jaattaa katumisen autuudeksi, sillä se murhe joka Jumalan mielen jälkeen tässä tilassa-olialle tapahtuu, on katumus Jumalan mielen jälkeen jota murhetta ei yksikään vielä ole katunut; sillä laki on ollut ja on meidän opettajamme Kristuksen työ, jano Paawali. Mutta ei ole laki annettu eläväksi tekemään, waan että synti synniksi nähtäisiin, on Jumala jentähden lain antanut että se olisi ja pakottaiji meitä Kristuksen työ. Siinä onkin laki ja omantunnon kanteet, todistukset ja tuomiot aiwan oikealla paikallaan ja wirasjaan. Mutta tästä seuraa toinen totuus, vieläkin wakarampi tätä mainittua, ja se on myös yhtä warmaan uskottawa. Sen nimi on: *J e s u s K r i s t u s*. Hän on siis lain loppu ja tähttäjä jokaiselle uskowaisjelle wanhurskaudeksi. Sillä sen teki Jumala ja lähetti Poikansa syntisen lihan muotoisena maailmaan, että Hän ne jotka lain alla olivat, lunastaisi, että me Jumalan lapsiksi kutsuttaisiin. Kun tätä totuutta uskot, ewankeliumin, p. kasteen ja p. ehtoollisen kuultuasi ja nautittuasi ilman epäilemättä, niin olet Jesuksen lunastustyön kautta, il-

man omaa ansioittaji pyhä ja vanhurskas Jumalan lapsi! Ei kuitenkaan pidä niin ajatella, että sinä silloin vasta siksi tehtiin kun uskoit, ei, siinä tapauksessa olisi usko vapahtaja, vaan olit autuaaksi tehty jo siitä saakka kun Kristus kuoli ristillä Golgatan vuorella, ja tämä autuus oli sinulle lahjoitettu jo silloin kun sinut kastettiin jo kolminheteisen Jumalan nimeen, mutta jota et ole epäuskoisi tähden hymmärtänyt siihen asti käyttää hyväksiji, vaan olet luullut, että Jumalan pitäisi sinulle jotain ennen tekemätöntä tehdä ennen kun tulisit pelastetuksi. Mutta niin on asia, että siitä hetkestä saakka kun otat Pyhän Hengen vaikuttamalla uskolla vastaan Jesuksessa tarjotun armon, silloin avautuu silmäsi, korvasi, juuri ja kieleksi Jumalan kiitokseen, kunnioitukseen ja autuuttasi tunnustukseen ilman häpiämättä, ujostelematta. Silloin huomaat taitamattomuutesi jossa olet maestanut, että ihmettelet sitä pimeyttä ja sokeutta joka on sinua peittänyt, kun niin juuren pyhyden on Jumala jo aikoja valmistanut ja omaksesi lahjoittanut, kun vielä hynnissä kuolleena makasit, etkä ole tuota huomannut. Silloin et enää kurkistele taivaaseen sieltä Kristusta odottaen, et myöskään maan alle, etkä omaan sydämeesi, vaan näet ja kuulet Hänen niissä armonvälifappaleisjaan täällä maan päällä puhuvan, syöttävän ja juottavan sinua taivaallijilla herkuillaan, jotka Hän sitä warten ajettanutkin on. Sitte myöskin huomaat, että pyhiä ja autuaita ihmisiä on nytkin vielä maanpäällä; sinä ja minä ja kaikki jotka uskosja tunnustawat Jesuksen nimen ja kallin ra-

wintoweren kautta autuutenja itselleen ja joilla siitä ulkonaijesjakin elämässä on Kristuksen mieli.

Mutta älä silti luule että pyhyys ja autuus mitataan meidän tunte.nistenme ja meidän onnistuneen tahti onnistumattoman maelluksemme mukaan. Jos niin olisi, ei ainoatakaan pyhää olisi milloinkaan taivaaseen tulut. Sillä vielä pyhinäkin, autuaina Jumalan lapsina, jaamme me joka päivä tuntea miten jynni waltaawasti meihin tarttuu ja hitaaksi tekee; että olemme sen kansja aina kun jodasja; ja kuten luonnollijesjakin jodasja haawoitutaan, niin samaten käypi hengellijesjakin. Mutta niinkuin luonnollijesja jodasja on „punaisen ristin“ palweliat haawoituneita korjaamassa, sitomasja ja hoitomasja, niin samoin on Kristuksella maanpäällä jaarnawirka, joka hoitaa Hänen jotilaitaan sikäli kuin ne owat haawoituneet. Siis vanhurskaan tulee elää uskosta eikä tunte.mijesta. Me welleamme täällä uskossa eikä katjomijessa.

Siis apostoli tekstisjämme janoo kirjoittawanja pyhil le Kolosjisja, niin minä kirjoitan pyhil le Amerikasja ja Suomesja, huolimatta siitä, että moni pelkää tuota nimitystä omistaa itselleen. Mutta kun Kristus teki pyhiksi meitä ja on vielä pyhällä kutsumijella, ewankeliumin jaarnalla Pyhän Hengen kautta, meitä kutsumut, niin miksi sitte riitelijimme itseä Jumalaa vastaan? Sanoohan Jesus: Te olette kaikki puhtaat, s. o. pyhät, autuaat Jumalan lapset, jen jauan tähden kuin minä teille pu-

huin! Tätä vain uskottakoon ilman kuulematta jär-
keä, „maailmaa ja perfelettä!“ Tämä on kristityn jo-
kapäiväinen joulutervehdys Jumalalta.

M. Rimi.

Luota Luojaas kritikkansa.

Miksi valtas murhemieli
Oppilapset Jesuksen,
Kun ol' heidän Mestarinja
Rätketty maan povehen?
Siksi kävivät he surren,
Niinkuin walheen ollut ois
Jestin walta maailmassa,
Totuus häipynynnä pois.

Siksi, että muistaneet he
Eivät Hänen neuwojaan,
Kot' ol' pelastuksen heille
Anjainnut jo kuolollaan;
Siksi, että luottaneet he
Eivät Herran janahan
Mestarinja opetuksiin
Shmetöihin Jumalan.

Miksi usein Herran lauma
Maailmassa surren käy,
Kun on walheen walta juuri,
Mestaria kun ei näy?

Siksi, että usko jillä
Herran janaan heikko on,
Herran armolupaussin,
Difenden voittohon.

Totta kyllä, usein wääritys
Suuri ompi päällä maan,
Walhe waltaistuinella,
Totuus ristinpuusfa waan;
Mutta oppikaamme aina,
Luojaamme luottamaan.
Hän ei jalli pahan woittaa
Herra hoiwaa omiaan.

Luota Luojaas kristikanja
Sorjumatta Häneen waan
Usko, turwaa, Hälle elä.
Hän ku taiwaan loi ja maan,
Hänkö jua ei auttaa tahtoiss' ?
Taitta woisi? — Woipa waan. —
Häll' on woima; — Nyt kuin ennen
On Hän luja janassaan.

Seikki Siwvi.

Swedish Särlemans församlingens styrelse.

Edellisellä sivulla

oleva kuva esittää Harlemin suom. ev. luth. itsenäisen seurakunnan, nuorisoyhdistyksen ja pyhäkoulun johto-, toimi- ja opettajakunta, (waikka, paha kyllä, on siitä useita jäseniä jäännyt pois) New Yorkissa, N. Y., w. 1907.

Henkilöt, joita kuvamme esittää, ovat jo juurimaksi osaksi hajaantuneet mikä minnekin, Suomeen y. m. Mutta jotkut vielä lienevät paikallaan. Muisto kuitenkin elää, etenkin Herran edessä, joka tukee ja tuomitsee kunkin sen mukaan minkä werran kullekin on leiwiskäänsä uskonut, ja kuinka kunkin on saamallaan leiwiskällä uskollisesti kauppaa tehnyt. Wanhurskasten ylösnoujimisessa kunkin saa sen jälkeen kun hän eläisjään tehnyt on.

Muistoksi: Hebr. 10: 5—25, 33—39; Room. 8; Kol. 1: 9—29; 1 Thef. 2; 2 Thefj. 2; Hebr. 13: 6—22; 1 Kor. 1: 18—31; 2. Galat. 1: 3—12.

Weljellijellä rakkaudella teitä Kristusessa muistawa entinen sananpalwelianne
M. Kiwi.

Lapsen rukoua.

Mä olen lapsi pieni
Kuin kukka kewäimen,
Waan aina elää mielin
Di, Herra, sinullen.
Suo woimaa korkeudesta
So warhain minulle
Ett' hymää tehdä woifin
Ja pahaa karttelen!

Suo Herra minun muistaa:
On juku korkea,
Perintö taiwahista
Annettu kasteessa.
Siis lapsenas suo olla
Hedelmaa kantaen
Ett' puuna selwotonna
En maatas turmele.

Nuoruuden synnit wälttää
Suo Herra täällä mun
Ain' elää armosfaji,
Se tahto ompi sun.

Muistuta mieleheni
Tuo risti Golgatan,
Jos' armon mulle tuotti
Karitsa Jumalan.

Di Herran neuvo nöyräsi
Mua vanhemmilleni
Ettei he khyneleitä
Min tähden kylväisi.
Ja matkan päättyessä
Kun jaavun satamaan
Suo yhteen tulla Herran
Niemusja taivahan!

S. Käyhkö.

Suomi-äidin lapsille.

Johduin tässä ajattelemaan miten meitä Suomi-äidin lapsia onkaan kokoontunut paljon tänne „kultalaan,” josta tätä nimitetään. Samalla tulin ajatelleeksi sitä hetkeä kun olemme jättäneet rakkaat vanhemmamme, veljemme ja sisaremmme suremaan meidän epätietoista onneamme vierasmaalla. Sekä jääneet warmalla toivolla odottamaan ensimmäistä kirjettä rakkaalta lapseltaan jonka tähden ovat monta unetonta yötä viettäneet, sekä rukoksiaan Herran tykö fantaneet ja me puolestamme olemme lupautuneet niitä ja niin usein kirjoittaa sekä muistaa heitä, etenkin köyhiä vanhempiamme heidän vanhuuden päiviinään.

Mutta miten onkaan käynyt kun olemme saapuneet tänne vapaan maan rannikoille katselemaan tuota suurkaupunki elämää kaikkinie wihätyksineen joka kauneilla houkutuksillaan, etenkin nuoret, saa niin pian pauloihinsa. Eikä waan monet meistä oleekin unohtaneet, tai ainakin ylönskatzoneet waiiolollaan surewan iän ja äidin kotimaasja? Tai jos onkin yksi eli kaksi kertaa ensiaikoina kirjoitettu niin siihen on jäänyt kaikki. Sa ei kuitenkaan iä ja äiti, watsinkaan wiimemainittu woi milloinkaan hetkeksikään sydämesjään unohtaa pois mennyttä lastaan, tottele matonta tuhlaajalastanjakaan, jonka hän oman sy-

dämenjä alla kantanut on. Sentähden toivon, ja pyhdän jos tämän Kalenterin lukiain joukosja löytyji joku vanhempainja ylönkatsoja että nyt, warjinkin nyt vuoden vaihteessa, kun taas Jumalan suuresta armahawasta rakkaudesta olemme tähän hetkeen asti jaaneet rauhasja elää ja warmaan Häneen luottaen saamme vuoden loppuun jekä yhä wiimeiseen hetkeen asti olla kaikelta pahalta warjeltuina niin pyhätyijimme ajattelemaan ensin näin mitä jana „lapsi“ merkitsee ja mitä hywää me olemme tehneet vanhemmillemme niiden waiwojen ja kärsimysjen palkkioksi, joita olemme heille saattaneet.

Wanhempain kunnioittamisesta on meille lapsille fuuri lupaus annettu jota vastaan ylönkatsoimisesta taas saamme krouksjen. Täällä olewilla lapsilla lienee isä ja äiti joilla maallinenkin elatus woipi olla kowin puuttu wainen. Siinä tapauksesja muistakaamme lapset wanhempiamme lahjoilla, jättäen sen eteen täällä liijalliset koristeet ja helleishyys ja ennen kaikkea tuo kirottu myrky, wäktjuomat, johon niin moni kansamme nuorukainen ja neitonen, köyhänkin äidin lapsi, täällä ropontsa tuhlailee.

Sitte on wanhempia kotimaasjamme jotka eiwät millloinkaan liene kuulleet elävän uskowaisen alipaimenen saarua ja jentähden eläwät kun tuulen tuwisja. Ja me lapset täällä, joita toivon olewan oikeen runjaslukuisesti, kun täällä Amerikasja Herran suuresta armosta ja ihmeellisestä johtaduksesja olemme noin kalliin onnen ja aarteiden omistuksesjen päässeet weriylkämme Jesuksen tuntemisen kautta että tiedämme meillemme nyt olewan koto

taiwaan kaikkine ihamuksineen omaksemme lahjoitettuna ilman wähääkään anstotamme, niin tulee meidän Jesuksen omnia käsikäijinä puhella tästä siitä epätiedosja olewille ystävilekin ja etenkin omille wanhemmillemme että he myöskin tulisimat käsittämään aarteensa Kristuksen jowintoluomasja ja jos jaammein wastuksia puheistamme joka lienee mahdollista warjinkin jos „juuri syntinen“ alkaa puhella pyhistä asioista ja wiesä tunnustaa itseään autuaaksi niin sitä ei epäuskoinen ihminen woi käsittää eikä uskoa (koska löytyy uskowaisiakin jotka tekojenja „piksyntien“ nojalla pitäwät itjensä parempana kaltaisiani „juurisyntiä“) waan emme saa wastuksista loukkaantua waan uudelleen ja taas uudelleen wiedä heille uutisia Kristuksen jokaiselle riittäwästä armosta, muistaen miten paljon Jesuskun sai kärsiä wastuksia ennen kuin antaudimme Hänelle waikka Hän niin hellällä rakastawalla äänellänjä meitä kutsui. Ja kun olemme Jumalasta kaikki juuretkin rikoksemme jaaneet anteeksi niin mielellämme myös kärsikäämme ja anteeksi antakaamme lähimmäisemme, etenkin omien wanhempaimme wirheet, puutokset ja rikokset ja rukoilkaamme siunausta heidän ylitjensä.

Sen jokainen Kristuksesja eläwä lapsi epäilemättä tekeekin.

S. S. R.

Jesuksen neljäkertainen woi-huuto.

Jesus janoi: Woi teitä rikkaita, sillä teillä on teidän lohdutuksenne, j. n. e. Luukk. 6: 24—26.

Jos lukiani olet seurannut wähän perään ajatuksella meidän kalliin wapahtajamme Jesuksen waellusta Uuden Testamentin lehdistä, kuin Hän waelji täällä alhaalla lihasja, niin sinä tulet siellä huomaamaan monta Jesuksen „woi“ huutoa. Luonnollista kyllä että asiat eiwät silloin ole oikein jotka Hän näki Sumal-silmällänsä kuin kerran tuon niin lempeän wapahtajan on tähtynyt janoa monta-kin kertaa perätysten „woi!“ Suomaat sinä siellä Jesuksen woi-huudon monen eri kaupunkien ja kaupunkiryhmien ylitse, niinkuin m. m. Koratjin, Betjaidan ja Kapernaumin kaupunkien ylitse on Jesus surkutellen katjellut ja lausunut nuo edellä kerrotut janansa.

Ilä olewan tekstimme johdosta lienee paikallaan lausua muutama sana meidänkin aikana tämän kirjateoksen lehdistä.

Ensimmäinen Jesuksen woi-huuto koskee rikkaita. „Woi rikkaita,“ janoo Hän, „sillä teillä on teidän lohdutuksenne.“

Ilmat selityksittä on selwää, että josta kerran Jesuksen tähtyy janoa „woi,“ olkoonpa sitten yksilö eli use-

ampia, niin sen tähtyy olla joutuneena surkeaan ajemaan. Mutta onkos sitten asiat niin ikävästi että rikkaudet on ihmisen perikato? Oihan rikkaita ihmisiä jo wanhan testamentin aikana joista ferrotaan kuitenkin että he tulivat autuaitji. Ilwä kylläkin, on olemasja rikkauden kirous joka on jaanut niin monet kietoa pauloihinja, itse maallisten tawarain olemasjaolo ei ole kirous, jos kerta ne on oikealla rehellisellä tawalla anjaittu; ja niin ollen pyhtää niitä käyttää tawalla jellaisella mitä Sumala janasjanja neuwoo niidenkin juhteen. Monet woipi kyllä ajatella, että jos tuhlaa maalliset tawaransa on ne wäärin käyttänyt. Saituri ei juinkaan ole jätettävä epähuomioon, sillä hän on tehnyt Sumalan kallista armolahjoista itjellensä Sumalan jota hän sitten jydämessjään rakastaa.

Jesuksen onkin tähtynyt siis surkutellen janoa juuri tällaiisten ylitse: „woi.“ Myösikin janoo Jesus heistä: „Kuinka työläästi rikkaat tulewat Sumalan waltakuntaan!“ Jos missjään onkin juuri waara Sumalan lapille, niin on se sinä, että perkele pyhtää heitä mielistymään maailman tawaraan. Mitä enempi se meitä tah- tookaan houkutella, kuin se niillä itse Sumalan poikaakin koitti miellyttellä? Monesti kuitenkin jaapi huomata niisjakin jotka uskoa tunnustaa tuon ikävän heikkouden, että jos on kshjmys jostakin aineellisuuden uhraamisesta Sumalan omasta Sumalan työhön, niin kyllä silloin ollaan walmiit nekin joilla sitä liikaa on, ajattelemaan: tarwitjen minä sen itjekin.

Di, surkuteltawa tosin onkin jellainen ihminen joka

ei tunne kalliimpaa rikkautta yli kaiken, jota ei koi ihö ja ruoste raistaa. Herra woipi janoa miljoonienkin omissajalle: „Tee luku hallituksestasi, tästä lähtien et jina jaa enään hallita.“ Missä on silloin turwa? Tawarat täytyy jättää tänne ja ei ole niitä kättetty tawaaasia jotka on katoomattomia Jesuksessa Kristuksessa.

Herran mies, apostoli Paawali kirjoittaakin perin jattuvasti juruijen yhdämmensä waltaamana oppipojalleen Timoteukselle: „Käske niitä, kuin rikkaat tässä maailmasia ovat, ett'eiwät he ylpeiliji ja paniiji toivoanija katoowaisen rikkauden, mutta elämän Jumalan päälle, joka meille antaa nauttiajemme runjaasti kaikkinaista, että he teliijiwät hyvää, ja hywisjä töisjä rikastuijimat, antaijimat hyvällä mielellä, olijimat awullijet ja tallelle paniijimat itjellensä hyvän perustuksen edespäin, käsittääkseenä ijankaikkista elämää.“

Tämä Jesuksen woi-huuto ei ole juinkaan hymärretävä ainoastaan niistä joilla on tämän maailman aarteet Jumalanansa; lönttyhän niitä rikkaita hengellisesäfin juhteessa. Kenelläkään ei juinkaan ole rikkauksia hengellisesjä juhteessa, waan niin perin harwat sen waan tuntemat. Monet kyllä luulewat olewanija rikkaat eikä siis mitään tarvitje. Apostoli Paawali puhuu painu-neille Korinthilaisille: „Ja te olette rawitut,“ ja „te olette rikastuneet.“ 1 Korin. 4: 8. Vieläkin luemme Simestyskirjan 3 l. 17 w. „Ettäs janot: minä olen rikas, minä olen rikastunut, ja en minä mitään tarvitje ja et tiedä ettäs mihelijäinen ja raadossinen olet, köyhä, jofia

ja alastoin. Monet julki Jumalattomat janowat tänäpäiwänä: en minä ole pahempi muita. Minne jaalka siten voidaan jo määritellä joutuneen sen tekowanhurskaan joka on jo monia wuosia harjoitellut autuaaksi tullaksenja. Se woipi jo janoa Jarijeuksen tawalla: „Minä kiitän sinua Jumala etten ole niinkuin muut ihmijet!“

Mitä P. Naamattu puhuu pyhistä, ei se ole juinkaan jamaa. Tekopyhyys jnytyy hengellisestä jofeudesta ilman itjenjä oikein tuntemista; luullen muutamilla harjoituksillansa Jumalan laisja jaawuttawanija ikuisen onnen, toisin on laita niiden pyhien, jotka tunnetaan Jesuksen wiimeisesjäkin tulemisesjä; nämät pyhät luottawat yfistään Kristuksen tekoihin, joka on lain loppu ja täyttäjä jokaiselle uskowaiselle autuudeksi. Tekopyhät ovat tnytywäijet itseensä, eiwätkä tarvitje Kristuksen tähdellisyhtä. Se eiwät muista noita P. Naamatun janoja: „Rikas kerskukoon alentumisesjansa; köyhä kerskukoon hlentymisesjansa.“ Syystä janookin elämän Herra: „woi teitä rikkaita; sillä teillä on teidän lohduituksemme.“

Oi, miten monet pettymyksijensä wiimeisenä päiwänä huutawat: „Herra, Herra!“ Miteti siis, armas lukia, tässä juhteessa Herran janoja: „Armosta te olette autuaaksi tulleet, uskon kautta Jesukseen Kristukseen: ei itje teistänne, Jumalan lahja se on.“ Jumala itje juuresjä armojansa awatfoon monen hengellisesti jofian silmät armo-woimallansa, että he totijesti näkijiwät miten köyhät he owat itjesjänsä ja kuinka peräti juuret rikkaudet

heille on Kristuksessa omana, ja niin tulisivat tekopyhistä totisiksi Herran omiksi.

Toijessa voi-huudossa janoo Jeesus: „Woi teitä, jotka rawitut olette, sillä teidän pitää isoomaan.“ Wapahattajamme on itse janonut, että ei ihminen elä ainoastaan leivästä, vaan jokaisesta sanasta kuin Sumalan juusta lähtee. Jeesuksen Woi-huuto ei juinkaan koske niitä jotka on ihonneet ja jannonneet wanhurskautta, ja tulleet rawitukksi.

Tänapäivänä, jos koskaan ennen, kiihuhtaa juuri joukko kansaa maailman kurjille kaimoille, luullen tavalla tai toijella saavansa lohdutusta korkealle kaipaavalle elämälensä, käsittämättä että henki joka on kuolematoin, tulee yksin rawitukksi sillä rawinnolla jonka Sumala on valmistanut meille pojassansa Jeesuksessa Kristuksessa, josta Hän itse janoo: „Minun lihani on se totinen ruoka ja minun mereni on se totinen juoma, jonka minä annan maailman elämän edestä.“

Rikas mies eli täällä eläissängsä monissa nautinnoissa, kuin sitä wastoin Datharus raukka oli puutteiden ja wainoojen keskellä. Rikkaalla ei ollut puutos rawinnosta täällä, mutta kowin peräti tuskallinen oli hänen kuoleman jälkeinen elämä. Mahdotoin oli hänen saada helmetissä enään rawintoa ruumiilensa sekä sielulensa jota se kowin kaipasi.

Onnellinen siinä Sumalan oma, joka olet täällä rawittu taiwaallisella mannalla, waikka näyttäisikin täällä elämäni ala-arvoijelta monelle, kuin monen joka pyytää

rawita sielunsa maailman kurjuudessa, niin on se kuitenkin kestävä sen rawinnon woimasta täällä taisteluisja, ja ikuisesti. Jeesus janoo: „Minä olen elämän leipä, joka tulee minun tyköni, ei hän juinkaan isoo, ja joka usko minun päälleni, ei hän koskaan janoo.“ Joh. 6: 35. Woi-mallisesti huutaa Herra Jeesaiain kautta: „Mitki te annatte rahanne siinä kussa ei leipää ole ja teidän työmme siinä kussa ei ole rawintoa? Kuulkaat minua ja nauttikaat hyryydestä ja teidän sielunne riemuitkoon lihauudessa.“ Jes. 55: 22.

Kolmas Wapahattajan woi-huuto kuuluu niistä jotka täällä naurawat. Sumalattomalla kansalla on suurekfi oiafki sellainen käsitys uskovaisten asemasta, että se wasta on kurjaa, ei siinä saa edes naurakaan jo aina waan käydä wäärässä päin walitellen. Niin ei ole kuitenkaan laitamme. Herra janoo: „Sloikkaat, ja riemuitkaat sillä teidän palkkanne on juuri taiwaassa.“ Kuitenkin on tässä meidän huomiomme oettava maailman lasten ja Sumalan lasten erilaiset ilonsa, edelliset elävät täällä maailmasja perkeleen orjana, lihallisessa wapaudessaan, alati etjiskellen nautintoa rauhattomalle elämälensä. Heidän kotinsa on täällä, ja sikkipä he sen koittaakin warustaa niin hywin kun mahdollista on lihansa vaatimukksille, saaden häiritsemätöntä iloa. Suuri tälläisten ylitse Herra Jeesus on huutanut „woi“ ollessansa täällä maanpäällä lihassa. Hän tahtoo janoa: „Woi elämäanne, joka täällä on waan etjivä katoowaisista iloa joka Herran päättyy itkujeen itkuun helwetissä, jossa on itku ja hammasten kiris-

tyks." Kuitenkin keskellä kaiken tämän Jumalattoman maailman pauhun maeltaisjamme täällä erämaassa on olemassa Herran kansan yhteinen ilon aihe Jesuksessa Kristuksessa. Ilo joka ei ole hetkinen ja ohitse menevä, vaan ikuinen; sillä se kestää kuolemassa „ja iankaikkisesti." Kuinka tämä on jitten tullut sinunkin osaksesi, sinä lukiani? Kaippa muistat selvästi ajan jolloin sinä olit murheellinen Jumalan mielen jälkeen sinun synteisi tähden? Jumala ei huomut sinun näännyä niiden painamana, vaan Hän kirkasti sinulle ikuisen armonsa Golgatan sovinnoista ewankeliumin kautta kallista jowinnosta, jonka Jumala kirkasti sinulle, jait armon uskoa että meillä on Jumala joka auttaa ja Herra, Herra joka kuolemasta wapahtaa. Niin kuorma otettiin pois sinun päältäsi ja jait vapaasti katsella tapettua Karitsaa, ristille korotettuna sinun waiwaisen syntisen autuutesjesi. Eikö hauskaa, että saamme vielä kuulla Herran kehoituksen: „Iloitkaat, ja taas minä sanon, iloitkaat!"

Mutta tuo ensimmäinen tunne-elämäsi ei juinkaan oleksaan kestänyt kauwan ja on ilmestynyt pilwiäkin elosi tawaalle. Sinun kristillisyytesi ensiaikoina olit sinä kuten Pietari, Jakob ja Johannes Jesuksen kanssa Dabarilla. Mutta ne ihanat tunteesi on jo heikontuneet; se on ollut kaikkien Jumalan lasten, niinpä sinunkin walitukseksi.

Waičkapa onkin tunne-elmäsi heikontunut, niin sitenkin on sinulla tawallinen Siä armollinen, joka kaiken tämän suo tapahtua, ettemme vaan perustaisi autuuttamme mihinkään muuhun kuin Jumalan janaan, jossa

Sänen pettämätön autuutensa järjestyks meille julki tuodaan; sillä se on wahwa linna, wanhurskas juoksee sinne ja tulee warjelluksi. Tästä onkin jattuwasti laulanut oppi-isämme Luther wirressään „Jumal ompi linnamme" j. n. e. Vielä voit sinä yhdistyä, waičkapa kynnelsilmin psalmistin kanssa janoamaan: „Suuri on Herra ja jangen kiitettävä meidän Jumalamme kaupungissa, Hänen pyhällä wuorellansa. Sionin wuori on kauniilla paikalla, koko maan ilo, pohjan puolella juuren kuninkaan kaupunki." Ps. 48: 3.

Ilmielin siis synkimpinäkin aikoina katselee uskon filmä kodin ihanaan rantamaan, jossa ikuisesti on tuulet ja rajumyrskyt tauwonneet ja herttainen lepo wäyhneen matkailian waiwoille ikuisista lohtua suo. Se on ilo. Se on lepo, josta emme woi kuin wahan joperrella siihen juuntaan mitä se tähdellisesti on, niin ahferoikaamme siihen lepoon tulla!

Meillä on vielä tekstimme wiimenen osa, jossa Jesus woinallisesti lausuu woi-huudonsa niille joilla on maailman juosio omanansa: „Woi teitä, koska kaffi ihmijet teitä kiittävät. Sillä niin tekewät myös heidän ijänjää wäärille profetoille." Jos kukaan niin me jananjaar-naajat saamme tästä ottaa ihanan opetuksen. Wapahattamme Jesus tuli omillensa ja eiwät hänen omanansa ottaneet Häntä vastaan. Jesus sanookin heille: „Sofa on Jumalasta, se kuulee Jumalan sanat; jentähden ette kuule, ettette Jumalasta ole." Joh. 8: 47.

Jesus tahtoo janoa että te ette hymnärrä olla kiitollis-

jet teidän taitvaallijelle Jällemme sen juuren armon tähden jonka Hän on teille juonut että on teidän jälleen pelastanut minun kauttani ikuisesta kuolemasta. Jumalattomat eivät käijit psalmistin lehoitusta Herran kiitokseen: Hallelujaa! Kiittäkää Herraa Hänen pyhänsjänj: kiittäkää Häntä hänen väkewyhtensä awaruudessa! Ps. 150: 1. Kaikki joilla henki on, kiittäkää Herraa. Halleluja! Ps. 150: 6. Ei Jesus jaanut kiitosta itse, ollesjaan täällä näkywäisenä. „Ei ole palvelia juurempi heraraanja.“ Selwästi ilmoittaa Jesus opetuslastensa juhteen maailmaan: „Maailma teitä wihaa minun nimeni tähden.“ Onko sitten se wäärin jos nyt ei maailma tunne Jumalan omia? Jos Jumalan sana Hänen tahtonja jälkeen jaarnataan meidänkin aikana, niin ei ole odotettawisja kiitosta maailmasta; sillä Kristus on heille loufkauskiwi ja pahennuksjen kalliio.

Kaljon kylläkin löytyy jaarnaajia jotka juuren epäuskoijen kapakkajoukonkin kannattamana jaawat heidän ylistyksensä osaksensa. Luonnollisesti, kuin he saapi olla waan rauhasja heidän kurjasja Jumalattomuudessaanjanja.

Sydäntä järkewää on ajatellakkaan jellaista löytywän; mutta eiköhän juuri jellaistille Jesus tässä jano: „Woi teitä!“

Waikkapa Herran kunnian kuuluttajina saammekin paljon pilkkaa ja ahdistusta kärsiä Jesuksen nimen tähden, niin älkäämme katsojo sitä. Mitä on meidän waiwamme jen rinnalla, kuin Jesusta on tähtemme niin pilkattu ja orjantappurakruunulla kruunattu? Olkoon se juurin i-

loume, waikkapa maailma ei annakkaan kuin pilan ja häpeän osaksemme niin on kuitentim meidän nimenme elämän kirjassa ja Jesus tuntee meidän täällä wiimein tulemisesiansja tuomiolle.

Olemme Jumalan awulla käyneet läpitse tekstimme Jesuksen neljästä woi-huudosta. Woimallisesti on ne kuuluneet uskottomien ylitse. Mietippä, armas lukiani, kuuhuukohan nuo Jesuksen woi-huudot sinullekin? Wieläköhän tiesi kulkee sitä perikatoa kohden jossa sinä yhdyt siihen ikuiseseen woi-huutoon? Tai kulkeeko se Herran johtamana ikuisista iloa kohden? —

Sinä kansjani elämän tien matkailia uskosja Jesuksen kalliseen sowintoon johdatettuna, warmana autuuteji woitosta Karitsan weren kautta, pian jo saammekin yhtyä ikuiseseen juhlatuoroon matkan perillä!

Täällä kuin olemme matkalla wielä, niin lausamme waan puolittain.

„On silloin uudet woimat,
On kieli kerkeä.
Myös harput soriat soiwat
Ja ääni heleä.“

Se on juuri laulukunta, lukematoim pyhäim joukko. Siellä tahdon minäkin olla. Tahdotkos myös sinäkin?

D. Ruotsalainen.

Puhdasoppisuuden merkitys lutherilaisen kir- kon kehityksessä.

Kristin opin sisältö on saarna parannuksesta ja yhtein anteeksi saamisesta. Johannes kastaja saarnasi parannus-
ta ja taitwaan waltakunnan lähestymistä. Itse Herrä
käski saarnata taitwaanwaltakunnan jo maan päälle tul-
leeksi. Hänestä itsesjään sanoo Jeesus sen kirjoituksen tul-
leen tähtetyksi, että „kuurot kuulewat, kuolleet herätetään
ja köyhille saarnataan ewankeliumia, ja autuas on se, joka
ei Hänestä pahene.“

Koko ihmiskunta kuoli syntiinlankeemisessa pois Ju-
malasta. Siitä sanoo apostoli: „Sentähden niinkuin
yhden ihmisen kautta on synty maailmaan tullut ja synnin
kautta kuolema, niin on kuolema tullut kaikkein ihmisten
päälle, että kaikki owat syntiä tehneet.“ (Room. 5: 12).

Näin langenneelle ihmiskunnalle annettiin armo ja
lahja Jeesuksessa Kristuksessa. Siis lahja synnistä wan-
hurskauteen ja lahja ijanikaikkiseen elämään ja autuuteen.
Ensimäisestä helluntaista asti on kristikunnassa saarnat-
tu parannusta ja yhteinanteeksi saamista Jeesuksen ni-
mesjä. Tämä saarna on voimallista silloin kun Pyhä-
henki jaapi johtaa eli jekittää ennustuksia Raamatusta
kuten Pietarin saarnatesja ensimmäisenä Helluntaipäivänä.
Silloin heräsi hengellisesti kuolleet synninunestaan, kun

saarna käwi läpi heidän sydämensä kysymään: „miehet
rakkaat weljet, mitä meidän pitää tehdä että autuaaksi
tulijimme.“ Waan Pietari janoi heille: „tehkää parannus,
ja antakoon jolainen itsensä kasta Jeesuksen Kristuksen ni-
meen, yhtein anteeksi antamiseksi; niin te jaatte Pyhä-
hengen lahjan.“ Kun sinä päivänä kastettiin lähes 3,000
sielua, niin nämä nyt olivat tulleet Jeesuksen opetuslapsik-
si, joita Hän jai sanansa ja Henkensä kautta neuwoa pyh-
mään kiinni tottisia wiinipuussa ja jiten tekemään he-
delmää, kuten Hän sanoo: „Siinä minun Jäni kunn-
oitetaan että te paljo hedelmää kantaisitte ja tulette minun
opetuslapsijeni.“ (Joh. 15: 8). Ja myös kuulemme
heidän elämän uskonja, kun heitä kiellettiin saarnaamasta,
janoivat: „enempi tulee kuulla Jumalaa kuin ihmisiä,
ja omanja he myös jatoivat pyhän tarpeeksi, jekä ilolla
käriwät wainoja ja pilkkaa Jeesuksen nimen tähden. Apos-
toli Paawali saarnasi Jeesuksen wanhurskauden uskolla
omistettawaksi. Hän uskoi ja sen tähden hän puhui.

Mutta Paawi myöhemmin ei jallinut uskonwanhurs-
kauden oppia. Katolinen kirkko wihoi niitä, jotka uskoi-
wat Kristuksen wanhurskauteen ja tunnustuksensa tähden
monta polkettiin, kuten Johan Gus ja paljon muita. Ra-
mahun lukemista ei harrastettu. Kansja ei saanut itse
Jumalan sanaa lukea, joten sanasta tietämättömälle kan-
salle jaettiin Jumalan nimesjä myhdyä rahalla yhteinan-
teeksi saamista. Tällaisella kaupalla häwäistiin Jumalan
Pojan lumastustyötä, kun Hän meitä osti, ei kullalla, eikä
hopealla, waan Hänen pyhällä ja kallilla werellään. Ju-

mala herätti jilloin oppi-ijämme tohtori Martti Lutheruksen vastustamaan tuollaista oppia ja jaarnaamaan Paawalin tavalla uskon vanhurskautta. Hän oli yksi niistä monista, jotka rauhattomina taistelivat saamuttaakseen töillään rauhaa Jumalan edessä, mutta turhaan. Hän löysi rauhan siinä sanassa: „Vanhurskas on elävä uskotaan.“ Hän on jekä jaarnejensa että kirjotustensa kautta laskenut puhdasoppisuuden kirkkoomme. Hän uskoi Paawalin tavalla sen päälle, jota jumalattoman vanhurskaaksi tekee, niin hänen uskonsa luetaan hänelle vanhurskaudeksi. Nyt ei annettu enää omille töille arvoa autuuden asiassa, ja senvuoksi niihin luottaminen Jumalan sanan mukaan kirkastui omaksi vanhurskaudeksi, joka ei festä Jumalan edessä. Hän ei ensin tahtonut vastustaa Paawia, eikä paavilaista kirkkoa, ainoastaan hän pani vastalauseensa rahalla syntein anteeksi myymiskauppaa vastaan. Mutta tässä tapahtui se mitä Raamattu jaanoo: „joka vähässä on uskollinen, se pannaan paljon päälle.“ Jumalan sana oli hänelle kalliimpi kuin ihmisten sanat ja juosio ja senvuoksi joutui hän ewangeliumin puolesta taistelemaan koko elämänsä ajaksi. Hän on meille jättänyt kirjojansa runsaasti, joissa hän jaarna elämää Jumalan karitsassa, joka on pois ottanut maailman synnin. Tämä onkin suurin merkitys lutherilaisessa kirkossa, että Lutherus on opettanut ei ainoastaan uskoa Jumalan armosta ja syntein anteeksi saamista, mutta myös elämää Jumalan lapsina. Silloin ei Jumalan sana ole kokonaista, jos puuttuu toinen tai toinen.

Hän nuhteli ruhtinoita ettei he kristityn tavalla kohdelleet alamaijaan ja myös alamaisia ettei he olleet kristityn tavalla kuuliaisia eiväksälle. Hän kulkki seurakuntia tarkastellen ja siellä jaarnasi ewangeliumia, mutta samalla järjести kansan opetusta Jumalan sanan tuntemiseen. Siten hän laski perustuksen perheissä kristilliseen kasvatukseen. Hänen tunnustuskirjansa Smalkatin ja molemmat katekismuksenja, suurempi ja pienempi, opettawat meille puhtaana Jumalan sanan ja pyhät sakramentit. Lutherilaiset yleiset tunnustuskirjamme ovat kirjoitetut Raamatun perusteella ja ojoittawat meille wäärän ja oikean opin niin kuin perisynnistä, uskon vanhurskauttamisesta ja sakramenteista, jotka ovat tärkeimmät kohdat kristinopisjamme. Nämä kaikki on niin kirjoitettu, että niissä on jurruttomalle heränneelle lohdutus.

Myöhemmin, Lutheruksen kuoltua tuli aika, jolloin alettiin panna lutherilaisessa kirkossa pääpaino puhtaalle opille. Nyt syntyivät oppiriidat joissa taisteltiin katolilaisuutta ja kalwinilaisuutta vastaan. Täsiä taistelussa oppi yhä kirkastui, mutta lopulla alkoi tämä käydä kuivaksi opiksi ilman henkeä, lapsen elämää ja lapsen uskoa Jumalaan. Ylä ja ala osien jako uskon asioissa pidettiin tärkeänä, mutta kristillisen elämän tärkeyttä ei enää harastettu. Kansa ei enää siällisen elämän vuoksi tarwinut kirkkoa, se oli jäänyt pääasiallisesti pappien maraan. Tämä ei woinut seisoa, heräystä tarwittiin. Pietismi toi heräyksen. Se etupäässä koetti saada ihmisiä synnintuntoon ja johti uudelleen mieliin miten Lutherus oli pannut

painoa kaikkien kristittyjen yleiselle pappelulle siten, että maallikoittenkin on annettava saarnata sanaa. Se uudesta syntymisen opettivat tapahtuvan kääntymyksessä, kun sitä väkisin oikea oppiset sen opettivat Lutheruksen kirkkopostillan ja katekismuksen mukaan tapahtuvan p. kasteessa. Tähän aikaan jouduttiin molemmin puolin yksipuolisuuteen ja tässä katosi toiselta puolen harras kristillinen elämä, ja toiselta puolen kristillinen vapaus. Sitä seurasi uusi aika, jota nimitetään „valistuksen aika.“ Tuossa valistuksessa oli epäuskon henki, joten se vapautta etjiesjään joutui pimenteen, Jumalan kieltämiseen. Tämä on tuhlajapojan retki ja silloin monet antautuivat sydämeistään ja sielustaan Herralle. Tällaisella kohdalla taaskin seisomme, varsinkin Suomen kansa. Herra tahtoo meitäkin lutherilaisina kasvattaa, että Kristus jonnekin muodon saisi. Meitä lutherilaisia tunnetaan kirkkohistoriasja jyrkiksi, peräänantamattomiksi, joka on wallan oikeen, silloin kun on kyymys Jumalan sanasta ja Jumalan seurakunnasta, nitten pyhänä pitämiseen nähden. Mutta meillemkin kuuluu: „Minä tiedän sinun työs ja tekos ja sinun kärsivällisyhtes, ettet sinä woi kärjyä pahoja. Sinä olet niitä jo kuusannut, jotka heitänjä apostoliksi sanowat ja ei ole ja löysi heidän walehteliksi. Ja sinä kannoit ja kärjeit ja minun nimeni tähden sinä työtä teit ja et wäsynyt. Mutta sinä sen sinun ensimmäisen raffautes yllön annoit. Muista siis, kustas lankeisit pois ja tee parannus, ja tee niitä ensimmäisiä töitä, waan jos ei, niin minä tulen sinulle pian ja syökfen pois sinun kynttiläjallassa

sialtansa ellet sinä tee parannusta.“ (Jlm. 2: 3—5). Rakkaudesta Jumalan armoon, muodostui lutherilaisuus ja itse Lutherus, että monet hänen rinnallaan seisoiwat hurskaina, mutta nöyrinä tosi kristittyinä. Se eliwät Herran Hengesjä niin että ijankaikkisen elämän woinat walistiwat tiedettä ja taidetta ja koko ihmiselämää. Tällainen henki lutherilaisessa kirkossamme on tuottanut siunausta, ja silloin kun puhdasoppiisuus saapi kaswaa ja toimia sellaisessa hengesjä, on sillä lupaus: „nöyrille hän antaa armon.“ Lutherilaiset owatkin tehneet ewankeliumin saarnaamis-työtä Herran käskyn mukaan, kuten Suomeskakin. Mutta puhtaana lutherilaisen opin merkitys on saarnata molempia, sekä lafia, että ewankeliumia. Lafi herättää jynnin tuntemisen, mutta ewankeliumi wakuuttaa syntein anteeksi saamissta. Uskopia taas lafi neuwoo elämään Jumalan lapsena. Rakastamaan Jumalaa ylitse kaikkia ja lähimmäistään niinkuin itseämme. Tämä on Jumalan sanassa ilmoitettu. Mutta ewankeliumi ilmoittaa meille taivassanwaltakunnan tulleeaksi ja, että olemme armosta autuwaiksi tulleet, uskon kautta Jeesukseen Kristukseen.

P. Wuori.

Kristus turvamme.

Kristus on kansojen
Kaittia warmaan,
Luona ijän ylhäisen.
Joskin on kansoissa
Hyvin harmaan
Lapsia ijän ylhäisen.

Se katsomat ylöön
Lapsioikeutensa,
Eivätkä turvaa isään ylhäiseen.
Se yksin elävät
Ehdoin tahdoin
Ilman turvaa Jumalaan.

Ei hän anna itseään
Pilkata kovan,
Hän ottaa warjeluksensa pois.
Hän saattaa tuomion
Kaikille kerran,
Pilkkaaja ei silloin kestää voi.

Ilman warjelusta Herran
Loppusi on kauhea,
Monestiffin surtea.
Kuolemasi jälkehen
Waiwa ijanfaijinen,
Ilman iloa autuuden.

Hyvä on elää autuasna,
Illoita, riemuita Herrassa;
Kunniasta kuninkaan
Joka meidät kaikki osti,
Pelastanut kallihisti,
Puhtahalla werellään.

Jesus meitä ottaa vastaan
Laiwaan ilosalissa,
Kaikkien pyhän parisja,
Tästä laulan aina
Kunnes koutta haudan
Sinne tulla saan.

Sunnuntai Wittenbergissä.

(Kirj. Morton S. Pemberton.)

Oli iltahetki, aurinko laski mailleen ja ainoastaan firkonkellojen joiminen ja muutamien ohikulkijain melkein kuulsumattomat askeleet häiritivät hetken juhlasta hiljaisuutta. Minusta tuntui kuin olisin kävellyt pyhitetyllä maalla, kävellessäni jamoisja huoneisja ja jamoilla kaduilla misjä Luteerus ja hänen rakastettu ystävänsä Melancton olivat kävelleet. Kulkupa ei olisikaan tuntemuttakaan ja tyhneen ilon tunteiden paisuttaman rintani niin monien esineiden läheisyydessä jotka kertoivat Luteeruksesta ja niistä karmeista ajoista, joisja hän eli.

Waikkakin Wittenberg on wanha, wanha kaupunki, on se yhä kasvamasja ja innoistaa sitä wieläkin edistyneen henki. Monet sen rakennuksista on rakennettu vuonna 1898 ja myöhemmin. Mutta wanha kaupunki ja wanhat kadut, sen historialliset rakennukset ja kirkot on kuitenkin säilytetty sellaisena kuin ne entisaikaan olivat, eikä kenenkään käsi rewi niitä maahan niin kauvan kuin Luteeruksen nimi on ihmisten muistossa ja sydämessä. Sen sijaan, että kaupunki Luteeruksen aikoina oli wain pienoinen, käsittäen waan 3,000 asukasta, on Wittenberg nyt komea, menestynvä kaupunki, asukasluvun ollessa 17,000.

Pieni, mutkitteluwa Elbe-wirta kiertää kaupungin yhtä puolta ja sileä, mutta hieman aaltoilewa maa antaa sille ihanteellisen ajeman. Warjokkaita puistoja ja kauniita käytäviä on joka puolella; mutta wierailija ei halua wiihyä kauvan puiden ja wesiien ynnä muiden kaupungin luonnon ihannuksien ihailemisessa, sillä käwelylläkin ollessa ja tuntuu paikka ja melkein jokainen hetki kuiskaawan Luteeruksen nimeä.

Koska ei wielä ollut jumalanpalveluksen aika kirkoisja, menimme ensiksi wanhaan augustiinilaisluostariin, josja Luteerus ajui wuodesta 1508, jolloin hän kutsuttiin professoriksi Wittenbergin yliopistoon. Luteeruksen huoneet owat nyt museona, täynnä mieltämuuttawia muistoja juuresta uskonpuhdistajasta. Hänen työhuoneensaan seisoo wanha kirjotuspöytä, jolla Luteerus työskenteli, lujana ajan haimasta vastaan, waikkakin sen halkioimet ja rosoiset sörjät alkawat jo kertoa sen pitkästä iästä. Suuri raittauni, joka lämmitti Luteerusta, woi wielä kestää monta lämmityswalkeaa. Samat ikkunarundut, jotka Luteeruksen aikana laskiwat waloa sijaan, toimittawat, joskin niistä muutama on särkynyt, wieläkin sen tehtävän ja jamat lunkut owat wielä työhuoneen lattiasja. Läheijellä hyllyllä on wielä Luteeruksen wanha juomapikari. Ajattel'n kuinka usein onkaan tuo wanha kuppini saanut sammuttaa Luteeruksen janon ja tuoreuttaa hänen huulensa, hänen palatesjaan tuntikaujia kestäneestä luennosta tai jaarnasta. Meidän on nimittäin muistaminein että Luteerus jaarnasi useammin kuin kerran

Martti Luterus.

viikossa ja että hänen saarnaaja kestivät kauemmin kun kaksikymmentä minuuttia.

Oliopistosja pitämienjä luennoiden ohella saarnasi Luterus usein kirkossa kerran tai kahdesti päivässä, useina päivinä perätysten. Vanha saarnatuoli, jossa Luterus saarnasi ja vanha hiekkakello on muutettu kaupungin kirkosta museoon, jossa ne yhdessä ovat näytteillä. Sänen työhuoneessaan on myöskin kahden istuttava tuoli, jossa Luteruksen sanotaan kuluttaneen useita hetkiä puolisonsa Katariina von Boran kanssa. Rouva Luterus eli ajalla jolloin naiset pysyivät kotojalla, ja lasilaatikossa on nähtävänä hänen tekemiään ompelusia. Leipzigin museossa on jangen hieno kuva Luteruksesta, hänen vaimostaan ja viidestä lapsestaan. Se on siivä, pieni perheryhmä: Luterus istuu pöydän luona noissa yksinkertaisissa huoneissa, soittofone käsissään; hänen vaimonsa istuu toisella puolen pöytää lasten seisoesja ympärillä silmät luotuna isään ja äitiin. Toisessa huoneessa on useita uudempiä historiallisia maalauksia uskonpuhdistuksen ajoilta, kuten „Kaarlo V Luteruksen haudalla,“ „Wormsin Herrainpäivät,“ „Raamatun kääntäminen,“ „Luteruksen kihlaus“ ja „Luterus naulaamassa wäitteitään linnan kirkon oivelle.“ Luteruksen kirjasto, yhdessä monien kuuluisien uskonpuhdistuksen aikaisten kirjateosten kanssa, muodostaa jangen armokkaan mieltäkiinnittävän kokoelman. Lasilaatikossa säilytetään Luteruksen varhaisimpia käännöksiä raamatusta, hänen omalla kädellään kirjoitettuja. Me näemme Luteruksen kihlasormuksen;

fillä jalkalajien tavan mukaan on miehen pidettävä jormusta jomoin kuin naisenkin.

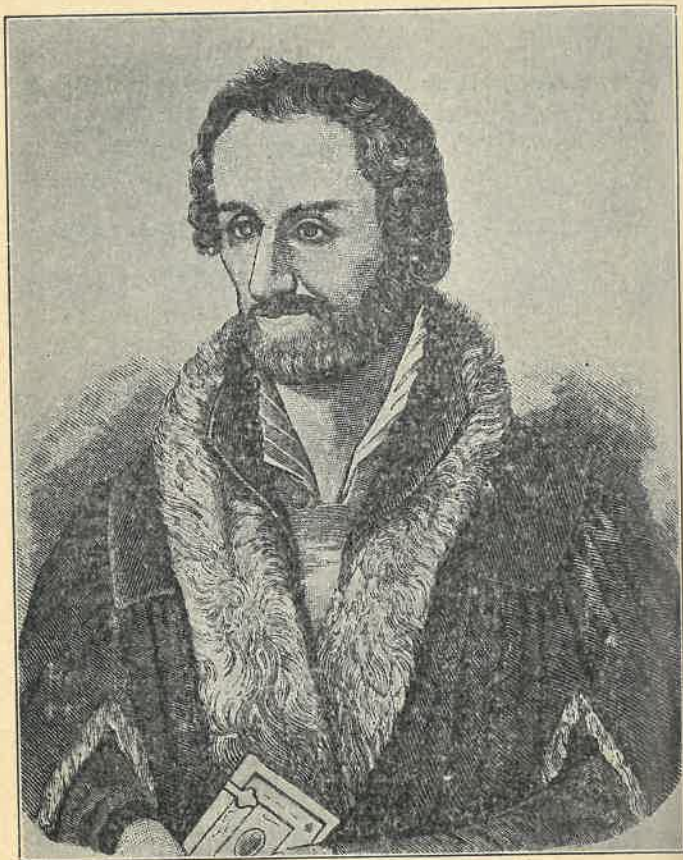
Muutamia owia Luteeruksen huoneesta on Filip Melanktonin entinen koti. Katjellesjani vanhaa sänkyä, en jaattanut olla ajattelematta aikaa, jolloin Luteerus polwistui sen wieresjää, rufoillen ettei hänen uskollinen Melanktoninja kuulij, kun ei hän woinut häntä auttaa. Luteerus ei silloin vielä tiennyt, e...ä hänen lempeän ystävänäjä heikko ruumis tulij tointumaan ja kestäij kauemmin kuin hänen reipas ja wahwaratekainen ruumiinsa. Ufona juuren puun alla on wanha kiviwöytä, jossa on Melanktonin nimi, jonka hän itse on si hen hakannut vuonna 1551. Täsjä, tämän murenwan tiwen päällä ja tämän puun warjosja työkentelivät Luteerus ja Melankton yhdessä raamatun käännöstyösjään.

Muutamia jalkoja Melanktonin huoneesta seijoo wanha Wittenbergin yliopisto, joka nyt on sotilasten kajarmina. Tämä yliopisto oli Luteeruksen aikaan kuulujien profesjorienja wuolij yfji parhaimpia Saksasja. Wuonna 1817 yhdistettiin se Hallen yliopiston kansja, joka nyt on yfji parhaimmista siellä, ehkäpä parhain jumaluusopin oppilaille.

Koska kirkon kellot nyt joiwat, menimme kirkkoon, jonka owelle Luteerus naulasj wäitelmänjä. Se on juuri, mahtawa kiviwafennus, kahdella ympyriäijellä tornilla ja näytti paremmin tuomiofirkolta kun tawallijelta kirkolta. Ulkopuolella nähy kirkosja ajan hampaan merkkejä, mutta siijältä on se mitä kalleimmin ja loistawammin warus-

tettu. Wuonna 1892 forjattiin sen sijustus ja silloisessa juhlatilaisuudesja oli läsnä Saksan keisari ja useita keisariilljen perheen jäseniä. Kirkosja on yhdetjän juuria kuulujain kuwanwästäjien muowallemaa uskonpuhdistajien kumapatjasta. — Luteerus ja Melankton owat etusjjoilla — ja kaisijymmentä muistorahaa uskonpuhdistuksen juosjjoista ja juosjelijoista. Uffarin keskufesja oli kuwa Wapahajasta. Edesjämme oli todellakin kaunis nähy, seijoesjämme tuosja kauniisja kirkosja, auringon paistaesja siijään loistawasti wäritettyjen iffunaruutujen lämitte, ja katjellesjämme siitä ihmeellistä muodostelua, joka oli tehty tuosja hstoriallisessa rafennufesja. Puijet owet, joihin Luteerus naulasj wäitelmänjä, poltettiin vuonna 1760, jodan aikana Itäwafalaa vastaan, mutta vuonna 1858 ajetti keisari Fredrik Wilhelm IV niiden sijalle kalfinkertaiset rautaowet, joihin on kirjoitettu wäitteiden janat. Helposti woi kuwitella mielesjään rohkean Luteeruksen seijomasja owien edesjä ja naulaamassa niihin nuofuolemattomat janat, jotka tuli lufemaan, ei ainoastaan ohifuklijat, waan koko kristillinen maailma. Lähellä kirkofoa on paikka, jossa Luteerus poltti paawin pannakirjan. Se on kaupungin iyrjäsja, juuren, mahtawan tammen alla, joka wieläkin fertoo siitä urhoollisesta teosta, joka tehtiin sen oksien warjosja lähes 400 vuotta takaperin.

Kanta-alta ympäröi wanhaa puuta, ja siinä on Saksan kielinen kirjoitus: „Dr Martin Luther werrbrannte an dieser Staate am 10 Decem-ber, 1520, die Papstliche Bannbulle.“

Filip Melancton.

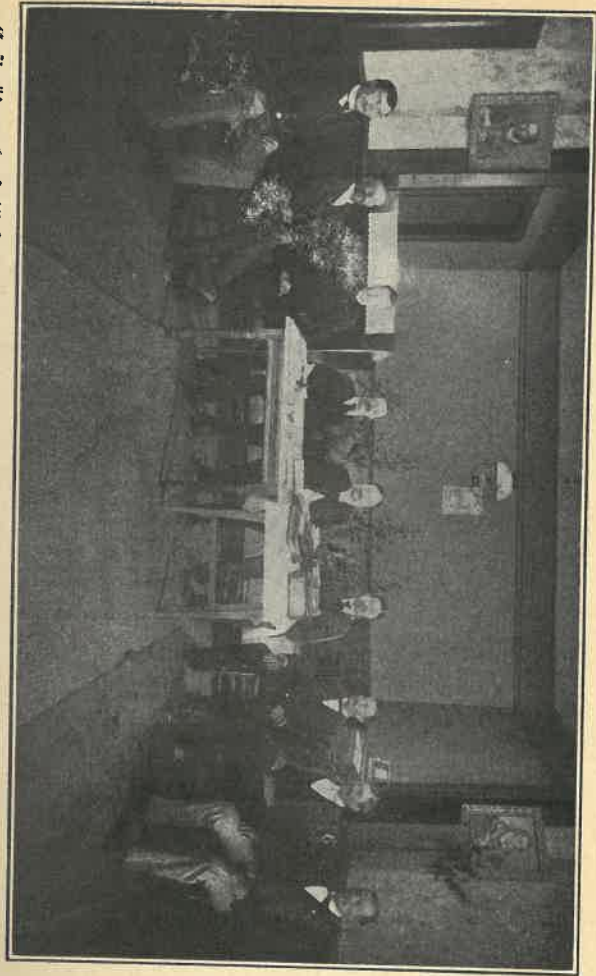
Tänä uskonnollisen ja ihmisellisen vapauden aikana ei paavin pannakirjan polttaminen ja hänen erhetymättömyhtensä kieltävien esitysten kirkon ovelle naulaaminen olisi mikään yleisempää huomiota ansaitseva teko; mutta kun muistamme, että Luteeruksen aikana se merkitsi yhteiskunnallista häpeää, ruumiillista kidutusta ja vieläpä kuolemaakin, niin emme voi olla kyllin kiitollisia sankarimaiselle Luteerukselle, joka antoi ensimmäisen vaikuttavan iskun uskonvapauden eduksi. Minoastaan lyhyt aika oli kulunut siitä, kun uskukas Zuhana Huss oli samallaisten julistusten tähden saanut heittää henkensä polttoroviolla. Ystävät rukoilivatkin jentähden Luteerusta jättämään uskaliaan ja uhmaavan vastustuksensa, mutta Luteerus ei kuunnellut mitään muuta, paiti Jumalallista totuuden ääntä sydämessään.

Kuinka usein mahtoikaan Luteerus kaihota katsoa taakseen koulupäiviensä rakastetun kaupungin torneihin ja muureihin usein tapahtuvien matkustuksiensa vaaroista ja vastuksista. Wittenbergistä lähti hän Wormsiin kuuluisille herrainpäiville, jossa tehtiin kaikki mahdolliset yritykset, että hän olisi saatu taimutetuksi peräyttämään sanansa. Pannaan julistettuna oli hän sitte kiihuhtamassa takaisin Wittenbergiin, kun aseelliset miehet kasmowerho alas lastettuna äkkiä ympäröivät hänen rattaansa. Ritarit weivät hänen nopeasti pois Wortburgin linnaan. Matkalla tuli Luteerus tuntemaan heidät ystävikseen, jotka, estääkseen hänet joutumasta väijyvään vihollisten käsiin olivat vanginneet hänet. Ystäväällisen Saksin

maaliruhtinaan jalaamana Wortburgisia käänsi „Pyhän
Urkjon Ritari,” josta Luteerusta täällä nimitettiin, raamat-
tua Saksan kieleslle.

Solatakoon Wittenbergin ajukkaat hyvin edesmenneen
uskonpuhdistajan maallisia muistoja ja säilyttäköön hänen
muistoaan sydämesjään; sillä maailmalla ei koskaan ole
ollut parempaa, uskollisempaa ja jalompaa ystävää kuin
Martti Luteerus — juurin kaikkista Sakjalaisista.

G. S:sta suomenki S. Hirvi.

Ensimäinen kansalliskokouskirjallisuuden kirkollistalonästä Springissä, 23 p. 1898.

Kansalliskirkkokunnan alustava kokous.

Kuivamme esittää ensimmäisiä Kansalliskirkkokunnan edustajia alustavassa kokouksessa Rock Springsin kaupungissa, Wyomingin valtiossa kesäk. 26 p. 1898, jossa kokouksessa laskettiin aluperustus Ev. Luth. Kansalliskirkkokunnalle. Puheenjohtajana siinä kokouksessa toimi edesmennyt pastori R. M. M. Koski ja kirjuriina mr S. Orth. Tilanahtaus ei jalli pidempää jeloistelua, vaan jaatamme viitata vain siihen jatsoon mikä tuolla alustajella on ollut. Silloin oli ainoastaan 1 pappi ja 8 muuta edustajaa kokouksessa. Nyt on Kansalliskirkkosja jo lähellä 20 pappia ja seurakuntia jäsenineen suuri määrä jonka lukia löytää tästä kalenterista toisessa paikassa olevasta 1908 kokouksen vuoden vuosikertomuksesta. Siis ei ole ollut työmme eikä niiden alottelain turhaa Herrassa.

Rj. 89:8; 124; 126; 132:7—18; 135; 136; 149; 150.

Kansalliskirkkokunnan 10:s vuosikokous Calumetissa, Mich., toukok. 13--15 p:nä 1908.

1. Kokous aloitettiin juhla jumalanpalveluksella, jossa past. P. Wuori piti alkurukouksen ja esimies Wm Williamson juhlasaarnan, käyttäen esipuheen aineena 34 Psalmita ja marjinaajena tekstinä Joh. ev. 5 luvun 1 wärsystä 11:ta.

2. Esimies luki vuosikertomuksensa, josta ilmeni, että yleinen wäkiluku kirkkokuntaan kuuluvissa seurakunnissa on 6,725 henkeä ja itsenäisissä kirkkokunnan pappien joko wakituisesti tai tilapäisesti hoitamissa seurakunnissa 8,430, joten wäkiluku yhtenä tekee 15,155 henkeä, josta 1,544 on lisääntynyt viime vuoden ajalla. Whöskim ilmeni, että kirkkokunnassa on nyt 18 pappia ja 2 kolportööriä. Edellä mainituista on kaksi, pastorit Saakana ja Siljeroos, wihitty papiksi viime vuosikokouksen jälkeen. Neljä papeista, nim. pastorit Rönönen, Saakana, Rivi ja Owaslainen owat muuttaneet paikkoja vuoden kulussa ja kolme seurakuntaa nim. Red Ehen, Minn., ja Ramajayn ja Marquetten, Michiganin valtiossa owat Ev. Luterilaiset seurakunnat owat yhtyneet kirkkokuntaan.

3. Walittiin past. J. Hirvi kokouksen pöytäkirjuri.

4. Entijelle pastori J. S. Warmajelle päätettiin, hänen pappein kokouksessa esittämänsä pyynnön mukaan, antaa 8:nen yleisen vuosikokouksen pöytäkirjasta ote mainiun pastori Warmajen erottamista koskevasta kohdasta

esimiehen ja firjurin allekirjottamana, sekä Suomen että Engl. kielellä.

5. Tarkastettiin seurakuntain edustajain valtakirjat ja edustajina esittivät valtakirjansa seuraavat edustajat: Frontierin seurakuntaa edusti Salomon Abramson; Harborin, D., Wm. Williamson; Perryn, D., J. P. Johnson; Fairportin, D., J. Heimonen; Jesterin, D., seurakunta oli lähettänyt ainoastaan valtakirjan, jolle ei löytynyt vastaan ottajaa. Samoin oli tehnyt Fitchburg'in, Mass., seurakunta. Spartan, Minn., seurakuntaa edusti J. Sälli; Moose Laken, Minn., M. N. Westerbäck; Finlayson, Minn., J. Tapola; Ironwoodin, Mich., Aleksi Lepistö; Iron Belt, Wis., M. Kiwi; Vesjemerin, Mich., P. Wuori; Calumetin, Mich., Jonathan Wuorenmaa, D. Ervasti, J. Estenberg, M. Ahola, Sam Hautawirta, Wm. Tolkki, Nikolai Murttonen, E. Harjulin, J. S. Palmer, Wm. Nijula, A. Paaso, Henry Simonen, Erick Peteri ja A. Lantto; Brantwood, Wis., D. Ruotsalainen; Clifford, Wis., J. Urpilainen; Cofaton, Michion ja Ferneh Laken, Minn., A. Onkka; Lehtijärvi, Minn., J. Huuskonen; Poinsett, S. Dak., K. G. Niskanen; Wakefield, Mich., E. B. Niemi; Hannan, Wyo., J. Hirvi.

6. Luettiin kokoukselle saapuneet onnentoivotuskirjeet, joita oli saapunut Mass'ista, Mich., past. M. Strömiltä; Fitchburgista, Mass., past. Niskilältä; Chyistä, Minn., Tilda Hilliltä ja Maria Jokijelta. Zuhlarunon muodossa oli onnentoivotuksen lähettänyt, Oskar Niemi, Ramajasta, Mich. Onnentoivotus jähföjanoman oli lähettänyt Emilia N. ja A. Johnson Chathamista, Mich.

7. Valittiin kirkkokunnan lähetyskassan, kirkkokunnan kassan ja Nuttaja lehden tilien tarkastajat, joiksi tuli-

wat walitukfi Wm. Nijula, M. N. Westerbäck ja past. D. Ruotsalainen.

8. Kirkollisjohtokunnan walitsemisen, joka nyt tuli esille työohjelman mukaan, päätti kokous Cofaton seurakunnan edustajan A. Onkan esityksestä lykätä kokouksen loppupuoleen, jonka jälkeen otettiin puolistunti.

9. Valittiin toimittaja „Lasten Ystäväille,“ „Zoulu-Rauhalle“ ja „Pääsiäis-Klolle.“ Toimittajaksi näille ja lähetyskassan hoitajaksi walittiin past. K. G. Niskanen. Koska past. P. Wuori oli luovuttanut Pääsiäis-Klo lehden kirkkokunnalle, antoi kokous hänellel kiitoslaujunnan. Kokous myöskin myönsi past. Niskajelle Wakefieldissä, Mich., kirkkokunnan 8:sja muosikokouksessa määrätyn (25 prosenttia puhtaasta tulosta) toimituspalkkion „Zoulu-Rauhasta,“ sekä myönsi vielä hänelle Pääsiäis-Klon toimittamisesta vielä perimättä olevat lehdele kuuluvat saatavat ja Lasten Ystäväin toimittamisesta 25 dollarin lahjapalkkion maksettavaksi kirkkokunnan lähetyskassasta. Lehtien hinta ja koko päätettiin pitää entieellään. Afiamiespalkkio määrättiin tästedes olemaan 20 prosenttia.

10. Kokous hyväksyi kirkollisjohtokunnan toiminnan Nuttaja lehden juhteen. Past. Wuorelle lausuttiin tunnustus hänen työskentelynsään lehden hoitamisesja ja toimituksessa, jossa hän uhraten muun muassa yksittäisiä aineellisia warojaan uskollisesti ja waituttavasti oli tehnyt Herran työtä, jofsi kokous „Nuttaja“ lehden toiminnan katjoi. Reskusteltiin lehden toimintajasta ja muista lehdele kuuluwista asioista. Asiaa valmistamaan walittiin komitea, jonka tuli asiaa harjittuaan esittää lausuntonsa ja wönjä tulokset seuraavana päwänä. Komiteaan walittiin pastorit Niskanen, Kiwi, Wuori, Heimonen, Ruotsalainen ja Hirvi ja edustajat Nijula, Tolkki, Onkka ja Westerbäck.

11. Kolehia kirkkokunnan kasjaan ja kirkkokunnan lähetykskasjaan päätettiin edelleenkin kantaa, ainoastaan sillä erotuksella, että kahden sijaan kannetaan vaan yksi kolehti vuodesja lähetykskasjaan kuten kirkkokunnan kasjaankin.

12. Tyhjyydestä, voijimmeko saada virallista papia kulkemaan kirkkokunnan lähetyksjaarnaajana, keskusteltua, päätti kirkolliskokous lähimmäsja tulevaisuudesja hankkia kirkkokunnalle kunnollisen lähetyksjaarnaajan, joka päätettiin mieluummin hankkia Suomesta Luterilaisen Ewankeliumi Yhdistyksen piiristä. Tämä toimi jätettiin kirkollisjohtokunnan huoleksi, jonka avustajina, asian toimeen saamiseksi, pastorit B. Wuori ja S. Suuskonen lupasivat toimia Suomi matkallaan. Sentähden päätti kokous mainituille henkilöille antaa erityisen esimiehen ja firjarin allekirjoittaman suosituskirjeen.

13. Keskusteltaesja tyhjyydestä, mitä voitaijin tehdä nuorison hyväksi, kun nuoret tänä aikana suurisia lauroisja luopuwaat uskonnosta ja hylkääwaat tjankaikkien autuutensa suosittelii kokous lämpimästi kristillisten nuorijohdistysten perustamista paikkakunnille, misjä kanjalaisia ajustaa ja misjä se waan olisi mahdollista, sillä edellytyksellä, että tuommoisten seurojen perustajat itje ovat Jumalan Sengen walajemias ja innoistamia, niin että he perustetussa seurassa Jumalan janan mukaan ja rakkaiden hengessä johtaisiwaat nuorisoa Jesuksen totiseen tuntumiseen ja että yhdistys tässä hengessä toimien, hengellisiä keskustelu, laulu ja ohjelmatokouksia pitäen, koettaisi waikuttaa hengellistä elämää, sekä wiiohdyttää nuorisoa hengellisesjä ajanvietosja ja niin ollen olisi jonkunlainen tyhssiija ja suojapaikka erinomattain nuorille, juuri rippikoulusta päässeille nuorukaisille ja neitosille ja yleensä kaikille, jotka eivät ole taipumaisia siihen jumalatto-

maan menoon, jossa suurin osa kansamme nuorijosta elämänjä parhaat wuodet hukkaa ja sekä ruumiinsa, että sielunja woimat turmelee ja tuhlaa. Pastori Aivi myöskin lupasi kokouksen pyynnöstä kirjottaa „Nuttajaan“ asian aatteellista puolta walajemias kirjotuksia ja julkaista seurojen perustamisjäantöjä ja toimintaa koskewias neuwoja. Asian ja sen tarkeyden tunnetuksi tekemisen, sekä tarpeellisuutta tahtoi kokous erinomattain mielin johdattaa ja tärkeänä welvollisuutena jokaisen omalle tunnolle laskea. Ensimmäisen päivän kokous lopetettiin tähän esimies past. Williamjonin pitämällä rukouksella ja laulamalla yhteisesti Sionin Kantaleesta laulu n:o 157.

14. Toisen kokouspäivän toimet alotettiin past. D. Ruotjalaisen pitämällä rukouksella ja saarnalla, jossa hän käytti saarnan aiheena Slm. k. 21 : 5.

15. Otettiin „Nuttaja“-lehden asia uudelleen käsiteltäväksi. Edellisenä päivänä walittu komitea esitti lauluntonja ehdottaen lehdelle toimittajakksi edustaja M. M. Westerbackaa, jonka toimen hän oli lupautunut vastaan ottamaan 50 dollarin kuukausi palkasta wuoden ajaksi. Lehden ylliwalojojaksi sijällön suhteen ja erittäinkin huolehtimaan sen liikepuolesta eli aineellisten asioiden edesauttamisesta ehdotti komitea kirkollisjohtokuntaa. Kokous hyväksyi komitean esityksen, waliten ehdotetun henkilön toimittajakksi ja antaen johtokunnalle esitetyn walwontawallan ja huolehtimiswelvollisuuden, sekä oikeuden käyttää kirkkokunnan ja kirkkokunnan lähetykskasjan maroja lehden hyväksi jos niin tarwitaan, että saatetaan siten olla warmat lehden aineellisesta toimeentulosta wuodeksi eteenpäin, eli seuraawaan kirkolliskokoukseen saakka. Turhaa kinaselua toiwottiin lehdesjä erityisellä tarkkuudella wältettävän. Toimittajalle annettiin walta hyväk-

tyä tai hyljätä toimitukselle jaapuneet kirjoitukset tai warustaa ne muistutuksella.

16. Cofaton, Minn., seurakunta kysymyksestä keskusteltaessa, hyväksyi kokous esimies past. Wm. Williamjonin jouluk. 4 p. 1907 lanotusja paikassa pitämän kokouksen lakivoipaijena ja sen wahvistukseksi antoi asiaja seuraavan päätöksen:

Koska muutamat jäsenet, etupäässä Jaffi Mamac, Peter ja Emma Olijärvi ynnä muutamat muut Cofaton Kanjalliskirkkokuntaan kuuluvassa Ev. Luth. seurakunnassa ovat eronneet B. Maamatun opista ja kirkkone laillisissa jäännöissä oikeaksi tunnustetusta luterilaisesta tunnustuksesta ja opettaneet sitä vastaan, juoimalla, julkinomalla ja levittämällä jellaista oppia ja uskoa wälttämättömänä autuuteen, että jelu haudataan yhdessä ruumiin kansia, ovat he erotetut Cofaton Kanjalliskirkkokuntaan kuuluvan seurakunnan jäsenyydestä ja oikeudesta seurakunnan sijälliseen ja uskonaliseen johtoon, sekä sen aineelliseen omaisuuteen ja ettei heillä niin ollen, enenkin luopuwat mainitusta opinkappaleesta, sen julkisesti wääräksi tunnustawat ja siitä luopuwansa ilmoittawat, ole mitään tekemistä mainitun seurakunnan eikä sen asioiden kanssa ja että heillä ei myöskään ole oikeutta pitää hallusjaan tai hallita mainitun seurakunnan omaisuutta eikä toimia sen nimesjä ja että tällainen toiminta heidän puolestaan on aivan laitonta.

17. Kirkkojen rakentamista seurakuntiin, jotta wähwarajina ollen kohtaawat kokoushuoneen rakentamisessa haufaloita waikeuksia, toivottiin kaikkien seurakuntien ja yksilöjen, joille se waan on mahdollista, wanhon hynwän tawan mukaan aineellisilla waroilla ja lahjoituksilla helpottawan ja auttawan. Enempia päätöksiä ei kokous katsonut wömanja asiaja tehdä.

18. Egitettiin kysymys, mihin olisi pantawa myymättä jääneet Joulu ja Wäästisjulkaijut ja päätettiin, että ne jaetaan jumuntaitouhulle tai köyhiin koteihin, joissa ei lehteä wielä ole.

19. Kanjalliskirkkokunnan opisto kysymys hekkien sitä pohditma jätettiin toistaiseksi.

20. Kirkkokunnan kalenterin wille 1909 toimittajaksi walittiin yksimielisesti pastori A. Rönönen. Pastori Rönöjelle lauhui kokous wölpittömän kiitoksen uhrautuwa josta työstään tämän vuoden kalenterin toimituksesta josta määrättiin hänelle kirkkokunnan kasiasta maksettawaksi 20 dollaria pieneeksi lahjapalkkioksi ja kiitollisuutemme oiotteeksi. Kalenteria päätettiin painattaa 1,000 kappaletta.

21. Tilintarkastajat ilmoittiwat tilit tarkastaneen ja. Eäästö lähetyskassaan viime wuodelta oli \$133.89. Tuloja wuoden kuluesja \$525.58. Yht. \$659.47. Menoja wuoden kuluesja \$299.93. Rahaa kassassa \$359.54. Kirkkokunnan kassassa: tuloja wuoden kuluesja \$487.29. Menot \$282.83. Rahaa kassassa \$204.46.

Auttajan tili: Tuloja jouluk. 1 p. 1907, toukok. 11 p:n 1908, \$1559.35. Lainattu past. P. Wuorelta \$116.51. Watlinki kassassa \$31.81. Menoja \$1591.16. Past Wuorelle maksettawa welfa \$148.32.

Asianomaisille myönnettiin tiliwapaus. Past. Wuorelle päätettiin maksaa kirkkokunnan waroista yllä mainittu jaatawa \$148.32.

22. Sen jälkeen egitettiin wirtamiesten walitsiminen. Esimies past. Williamjon pyysi päästä kokonaan wiroista wapaaksi, mutta edustaja Palmerin pyynnöstä ientään jostui ottamaan esimies ehdokkuiden vastaan. Toiseksi ehdokkaaksi tuli past. K. G. Risjanen. Waallisja josta toimitettiin suljetuilla lipuilla nimitettiin past.

Rissanen esimieheltä ja past. Williamsonin waraesimieheksi. Kirjuriksi nimittäin suljetuilla lipuilla valittiin pastori M. Kiwi ja warakirjuriksi past. P. Wuori. Rahaston hoitajaksi (kirkkok. kasjan) valittiin John Lund Harborista, Ohiosta.

23. Papinkokelaitten tutkijakomiteaan valittiin kirkkokunnan esimies, waraesimies ja kirjuri.

24. Seuraavaksi kokouspaikaksi olivat ehdolla Zinlayson eli Kurinjärvi ja Lehtijärvi, molemmat Minnetojasta. Väenestyksessä voitti jälkimäinen, joten Lehtijärvi määrättiin seuraavan eli 11:ta vuosikokouksen paikaksi.

25. Lopuksi luettiin J. J. Sularilta Fitzburgista saapunut onnentoivotus kirje, jonka jälkeen kokous esimies Wm. Williamssonin pitämän rukouksen jälkeen ja laulettua wirsi 350 hajosi tälle päivälle.

26. Kolmannen kokouspäivän asiat ja tehtävät alettiin esimies Wm. Williamssonin pitämällä lyhyellä puheella Ejesj. 2: 1—5 johdosta ja hänen pitämällään rukouksella.

27. Pastori M. Kiwi esitti Zion Beltin seurakunnan, hänelle mukaan antaman evästyksen, että mainitun seurakunnan puolesta toivotaan, että Kansalliskirkkokunnan papit ja seurakuntain vanhimmat ja esimiehet kaksin paikakunnillaan ottaisivat osaa wäkijuomaa wastustavaan liikkeeseen ja julkijella toiminnalla sitä ja kieltolain toimeen saamista avustaisivat ja että kokous lausujii mielipiteensä jemmaoijen toiminnan hywäksyttäväsyydestä ja antaisi, jos toiminnan hywäksyy, siihen kehottaman laulunon.

Keskusteltaessa ilmoittivat useat papit jo yksityisesti ottaneensa osaa käytännöllisellä työllä mainitun liikkeen toimintaan ja yksimielinen, innolla lausuttu ja hywäksyt-

ty päätös oli, että koska wäkijuomaliike on pimeyden wassan tukemista tuottaen kansoille sekä ajallista, että ijanlaskista onnettomuutta, ja koska näin ollen työsken-teleminen tälläisen liikkeen tukistamiseksi kuuluu sydämen ja omantunnon asiana kristitylle Jumalan p. sanan häntä siihen wewottaessa, kehottaa kirkolliskokous erityisellä painolla ei ainoastaan olemaan suojioellinen main tulle liikkeelle waan käytännössä ja tosi toiminnassa sen edistämiseen osaa ottamaan kaikkiä kirkkokunnan pappeja, seurakuntain esimiehiä ja kristityitä yleensä niin työsken-telemään liikkeen päämäärän eli tarkotuksen, nim. paikallisen, kunnallisen, waltiollisen ja yleisen kieltolain saami-
selki ja saaruttamiseksi.

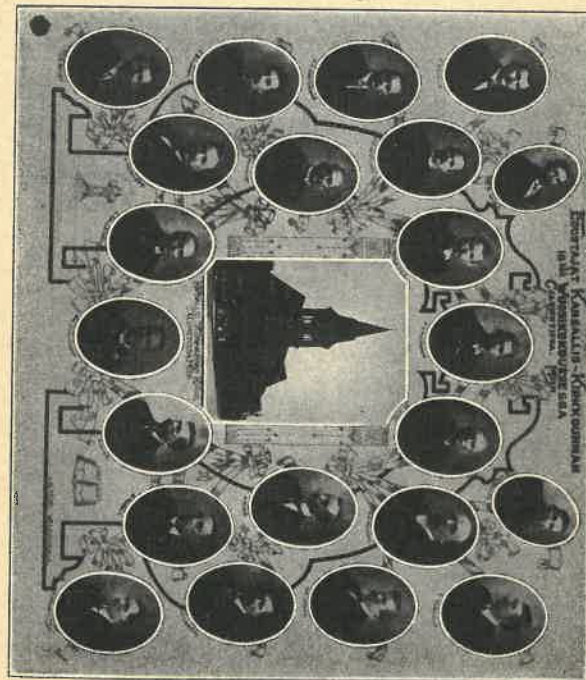
28. Eroawalle esimiehelle past. Wm Williamssonille lausui kokous yksimielisen, wilyttömän ja sydämellisen kiitoksen monivuotijesta huolellijesta toiminnasta kirkkokunnan esimiehenä, samalla lausuen, että kokous, walites-
saan tällä kertaa nuoremman henkilön tähän wastuun-
alaiseen tehtävään, ei tehnyt sitä sentähden että oltaisiin tyytyväntömiä ent. esimiehen toimintaan, waan antaak-
seen hänelle oman pyhntönsä mukaan wähemmän rasitta-
wan tehtävän hänen wanhuutensa ja jairaloijuutensa wuof-
fi. Wähöskin eroawalle kirjurille past. P. Wuorelle lau-
juttiin kiitokset.

29. Kokous lopetettiin pastorien Suuskojen ja Wil-
liamssonin pitämällä rukouksilla ja waijaamalla wirsi 339
Suom. wirsikirjasta. Edustajat ilmoittivat kirkollis-
kokouksessa walliuneesta jowinnollisuudesta mielihywän-
sä, ja lausuiwat kiitoksia edustajatowereille, mutta ennen
kaikkia seurakunnan ylikaitijalle Kolmiyhteiselle Juma-
lalle, Hänen armollijesta johdostaan ja siitä wirtistyk-
sestä ja ilosta, jota kokoukseen osaa ottaneet poikkeuksesta
tunnustiwat saaneensa osakseen. Warmemmalla ja sy-

wentyneemmällä uskolla Herraan ja Hänen ehdottomasti viijaaseen ka. tje. n. u. k. s. e. n. j. a. h. y. w. ä. ä. n. tahtoonja, jokaijen ijd. ä. n. t. ä. lähellä olewan seurakunta työmmeikin, Hänen o. m. a. n. a. a. j. i. a. n. a. n. Hänen armobuoneensa heittäen, hajosi. wat kokouksen edustajat wirtistyneellä toiwolla ijanka. k. k. i. j. e. s. t. ä. elämästä ja warmalla wakuutuksella, että jos ei Herra joihi tilaijunta enää läsnä olemaan tulewissa wu. o. s. t. k. o. u. k. u. s. i. s. s. a. jaadaan kuitenkin Hänen armostaan kerran ikiantuaallisesja yhdynnässä nähdi toijemme ja J. u. r. a. l. a. m. m. e. jonka turwisja kuljemme ja jonka woimassa wa. e. l. l. a. m. m. e. m. u. d. e. s. j. a. k. e. r. u. j. a. l. e. m. i. s. j. a. t. a. w. a. a. s. j. a. W. a. l. a. w. i. a. h. y. w. ä. s. t. i. j. ä. t. t. ö. j. a. n. o. j. a. l. a. u. j. u. e. n. ja liikutetuin, t. a. i. w. a. a. l. l. i. j. i. i. n. k. o. h. o. n. n. e. n. m. i. e. l. i. n. i. j. d. ä. m. i. s. j. ä. h. e. r. ä. n. n. e. i. d. e. n. j. a. l. o. j. e. n. a. i. k. e. i. d. e. n. t. o. t. e. e. n. n. u. t. t. a. m. i. s. e. e. n. H. e. r. r. a. n. s. i. u. n. a. u. s. t. a. r. u. k. o. i. l. l. e. n. h. a. j. o. s. i. w. a. t. e. d. u. s. t. a. j. a. t. j. e. n. j. ä. l. t. e. e. n. k. u. n. p. ö. y. t. ä. k. i. r. j. a. o. l. i. l. u. e. t. t. u. t. a. r. k. a. s. t. e. t. t. u. ja h. y. w. ä. k. s. j. y. t. t. y.

William Williamson, Pietari Wuori, A. G. Räsänen, M. Kiwi, John Huuskonen, E. W. Niemi, John Urpilainen, D. Ruotsalainen, J. S. Heimonen, Jacob Hirvi, N. Murtonen, Wilho Tolkkinen, Aleksi Dukka, Antti Marjamaa, Jonathan Wuorenmaa, Matti Ahola, J. P. Jansson, Erick Peteri, John A. Pohmer, Antti Paaso, Samuel Hautawiita, M. N. Westerbäck, J. Tapola, Salmon Abramson, J. Häkli, J. Ervasti, J. Estenberg, E. Harjulin, Henry Simonen, Wm. Nijsula, A. Lantto, A. Lepistö.

Sonsioijat kausalliskokoukseen 10:siä wuorikokouksista.

Muosikertomus

Amerikan suomalaisen ev. luth. Kansalliskirkkokunnan 10:esjä vuosikokouksessa Calumetissa, Mich., toukok. 13—15 p. 1908.

Arvoijat virkaveljet, edustajat ja kaikki muut kansalaiset, läsnä sekä kauvempana olevaiset:

Rakki esi isä.

Niinkuin jokainen meistä tietää, on koko ihmiskunnalla yksi yhteinen esi isä, Adam jonka tähden meitä kaikkea yhteisesti Madamin lapsiksi kutsutaan, sillä Jumala on tehnyt kaikkein ihmisten sukukunnan yhdestä werestä kaiken maan piirin päällä asumaan (Mpt. 17: 26.) Herra Jumala teki ensimmäisen ihmisen maan tomusta ja nimitti hänen Madamiksi. Ja koska ihmisen ei ollut hyvä yksinään olla niin Herra Jumala pani raskaan unen Adamin päälle ja kun hän nukkui, otti Hän yhden hänen kylkiluustansa ja rakensii waimon siitä kylkiluusta, jonka Hän Adamista otti, ja toi sen hänen eteenjään. Niin Adam kohtaa herättänsä tunsi tämän omaksensa, ja janoi: tämä on nyt luvun minun luustani ja liha minun lihastani. Ja Jumala siunasi heitä, ja janoi heille: kaswakaat ja lisääntykää ja täyttäkää maata. Tämän siunauksen woimasta on koko ihmiskukunta tästä ensimmäisestä parikunnasta alkunsa saanut. Ja näin me kaikki luonnollisen syntymän kautta olemme Adamin lapsia, ja hän on kaikkein meidän esisämme, niinkuin myös Gewa meidän kaikkein äitimme,

mutta kärkeen mieltelyksestä nämät esi vanhempamme syntiin lankeiwat, Jumalan kujan kadottivat, kuoleman ja wihollisen wallan alle joutuivat; ja niin me nyt kaikki heistä perineet olemme synnin, sekä synnin tähden kuoleman ja kadotuksen. Tämän todistaa apostoli Paawali Rom. 5: 12, niinkuin yhden ihmisen kautta on synti maailmaan tullut, ja synnin kautta kuolema, niin on kuolema tullut kaikkeen ihmisten päälle, että kaikki ovat syntiä tehneet.

Mutta Jumalan kiitos; meille on myös toinenkin esijä annettu, joka toisellaisen perinnön lapsillensa tuottaa. Tämä toinen esisämme on Kristus, itse Herra taiwahasta, ihmishyteen ilmaantunut, Jumalan Poika taiwahasta, Syästä iankaikkisesti syntynyt, joka meidän ihmisten tähden ja meidän autuudemme tähden astui alas taiwaasta, otti miehuuden Pyhän Hengen kautta neitseestä Mariasta, ja tuli ihmiseksi. Hän ei sinnytkään syntisestä Adamin siemenestä, waan Pyhästä Hengestä ja puhtaasta neitseestä Hän maailmaan syntyi, niin ei Hän siis olekaan syntinen Adamin lapsi; waan pyhä ja puhdas ihmisen ja Jumalan Poika: siis totinen Jumala ja totinen ihminen, yhdesjään eroittamassa persoonassa. Tämä nyt on totinen esisämme, itse Herra taiwahasta, jolla myös on totinen esisämme, itse Herra taiwahasta, jolla myös on lapsia, toisella tavalla syntyneitä kuin Adamista synnyttään: nimittäin, ei lihasta, eikä lihan tahdosta, ei myös miehen tahdosta, mutta Jumalasta syntyneitä. Joh. 1:13.

Tätä järjelleimme ihmeellistä syntymää jo Dawid tarhoittaa tälle Herrallensa weijaten: sinun lapses synnytetään sinulle niinkuin laste aamuruskosta. Ps. 110: 3. Meitä, langenneita Adamin lapsia, kuolemasta ja wihollisesta wapahtaksensa, sekä Jumalan sukun meitä saattaaksensa. Tämä taiwaallinen esisämme myös ihmisen

lihaan tämä ilmestyi, niinkuin kirjoitettu on: että siis lapilla on liha ja meri, niin on Hän myös niistä osalliseksi tullut, että Hän olisi kuoleman kautta hukuttanut sen, jolla kuoleman valta oli, se on perkeleen, ja päästänyt ne jotka kuoleman pelvosta pitää kaiken ifänjä orjana oleman. (Hebr. 2: 14—15.) Ja Hän tuli omillaensa, ja eivät Hänen omanja Häntä ottaneet vastaan.

Mutta niille, jotka Hänen ottivat vastaan, antoi Hän voiman Jumalan lapsiksi tulla, jotka uskovat Hänen nimensä päälle. (Joh. 1: 11—12.) Elämän Herran kuoleman ja helvetin ahdistuksen on kärsinyt, että Hänen hifensä mereksi muuttui meitä kuoleman omia hynnyttäjien, tämä toinen esi-isämme tuotti lapsillensa vanhurskauden ja elämän. Adamin siemenestä tosin koko maan sen kautta kaikki lapset syntyi ja kuoleman kadotukseen Hän lapsiksi. Ensimäinen Adami saatti lankeemuspiiri on ihmisiä täynnä, syntisiä, kuolevaisia. Mutta toisella esi-isällämme pitää myös lapsia oleman, lukematomia, niinkuin tähdet ovat taivaalla. Sillä näin on Jumala Abrahamille jo puhunut: Katso taivaaseen ja lue tähdet, jos sinä ne taidat lukea niin sinun siemenes on olewa. 1 Moj. 15: 5. Miettain itjensä ylimäisen Hän kasvoihin eteen kaikkein omainja kansja, Kristus siis sanoo: Katso, minä ja ne lapset, jotka Jumala minulle antanut on. (Hebr. 2: 13.) Mutta millä tavalla syntisetä Adamin sukuluusta Jumalalle oikeita lapsia hynnytetään? Sitä käykäämme nyt silmäilemään. Ensimäisiä Adaminja tämä jo kauniisti on kuvattu. Adamin nukkuesja raskaasja unesja ollesjaan luotiin hänen kylkiluustansa Ewa, joka hänen aviokienja annettiin, ja joka sitten Jumalan siunauksesta tuli kaikkein eläwitten äitiksi, niin totenkin esi-isämme, Kristus Herran kuoleman uneen waiwui ristii puusja ja Hänen kylkensä kehäällä awattiin,

josta wuoti wesi ja wesi. Joh. 19: 34. Tästä merestä ja wedestä, joka Kristuksen awatusta kyljestä wuoti seurakunta syntyy: joka on Hänen awionja ja Karitsan emännäksi n. m. itetään, sillä kasteen wesi on todella jekoitettu w. rellä kuin tiuffui Kristuksen kyljestä. Apostoli Paawali todistaa: että me kasteesja warjin olemme Kristuksen päällemme pufeneet (Gal. 3: 27) ja siinä jo tämän ulkonajen merikautta Hänen ruumiinsa jäseniksi todella tulleet olemme, sentähden on myös kaste oikea uuden syntymisen pejo: Tit. 3: 5, jossa Kristuksen seurakunta w. destä ja Hengestä syntyy Herransa omaksi niin, että me kaikki, jotka kastettuina nyt uskomme todella taidamme pyhän apostolin kansja janoa: Sillä me olemme Hänen ruumiinsa jäsenet Hänen lihastansa ja luistansa. (Eph. 5: 30). Waan uskottomille pitää jaarnattaman lasta, että tulisiwat armoa tärnitjemaan ja ewankeliumia, että he ja siwat Jumalalta armon uskoa, sillä usko tarwitaan, sillä ilman uskoa on mahdotoin keltata Jumalalle. Ja Jeesus itse todistaa: joka usko ja kastetaan, se tulee autuaaksi; mutta joka ei usko, se kadotetaan. (Mart. 16: 16). Sitä warten on Herran seurakuntaansa jätännyt, ei ainoastania sakramentit, waan koko pyhän jananja jaarnan, joka ilmoittaa mitä Jumala meille Kristuksessa antanut ja omaksemme lahjoittanut on, että me sen myös aina uskolla omistaisimme, sillä vanhurskaan pitää elämän uskosta j. n. e.

Sillä usko tulee kuulosta ja kuulo Jumalan janan kautta. (Rom. 10: 17). Ja niin nyt janan ja sakramentteihin oikein wiljelemisen kautta tästä toisesta Adamista, Kristuksesta, seurakunnan kohdussa lapsia Jumalalle hynnytetään lukematomia kuin tähdet taivaalla, sillä waikka Herran oikea seurakunta, joka on uskowaisten joukko, jonka hynnyttämisen woima on kokonansa ewankeliumin janasja

ja sakramenteissa, ihmisten mielestä, ja omisfalin silmissä tosin näkyy hedelmättömäksi ja niinkuin hyljättyksi vaimoksi, jota vastaan taas toinen joukko, joka toiden kautta pyrki jowintoon Jumalan kansja ja pitävät Moosesen miehenänsä, paljon enänmin näyttävät liijäännywän. Min kuitenkin yksinäisellä on enämpi lapsia, kuin sillä, jolla mies on Gal. 4: 27. Uskownainen Herran seurakunta tosin näkyy hedelmättömäksi ja yksinäiseksi vaimoksi, niinkuin ei hänellä miestä olisikaan, waikka itse Herra ta.waasta on hänen miehenä. Kiemuitse sinä hedelmätön, jota et hynnytä; iloitje riemulla ja ihastu sinä joka et raskas ole, sillä yksinäisellä on enämpi lapsia kuin sillä, jolla mies on, janoo Herra.

Sillä joka sinun tehnyt on. Hän on sinun miehes, Herra Sebaot on Hänen nimensä, ja Israelin pyhä sinun lu-nastajas, joka kaiken maailman Jumalaksi kutjutaan. Jesaia 54: 1—5. Ja kaikki sinun lapses pitää oleman opeteut Herralta ja juuri rauha sinun lapsilles, ja niinkuin yksk iloitjee morfiamestansa, niin myös sinun Jumalaks iloitjee sinusta.

Nä.nät sanat owat seurakunnalle Jumalalta sanotut. Kristuksen seurakunta eli pyhäin ihmisten yhteys kuwa-taan tässä yksinäiseksi, hyljättyksi, hedelmättömäksi vaimok-si, sillä senkaltaijeksi hän erittäinkin kuusauksen ja ahdistuk-sen aikana itsensä näkee ja tuntee. Mutta kuitenkin hän tielletään pelkkäänästä, sillä toisin asiat owat kuin luonto näkee taikka tuntee. Mä ole kaino, älä pelkkä, ei sinun pidä häpiään tuleman? Sillä joka sinun tehnyt on, Hän on sinun miehes; Herra Sebaoth on Hänen nimensä. Tästä siis kuulemme oikian seurakunnan jo täällä Kristuksen awioiksi todistettawan, joka on Herrallensa eli miehellenjä jangen rakas ja Häneltä siunattu. Waikka tämä on li-halta ja maailmalta salattu, yksin uskolla janaan käsitet-

tävä, waan Herra lupaa, että täällä Hänen awiollansa pitää lapsia paljon oleman, waikka Hän hedelmättömäksi luetaan. Nosta silmäs, katjo ympärillesi, janoo Herra: kaikki nämät footut tulewat sinun tyfös; sinun poikas tu-lewat kaukaa ja sinun tyttäres kylkein wieresjä kaswate-taan, niinkuin siis Adamin awio Ewa on luonnollisesti hynnyneellä lapsillansa täyttännyt maan, niin Herran usko-wainen seurakunta, Kristuksen awio hengellisesti hynny-neillä lapsillansa täyttää taiwaat ajuffailla. Sillä tämä on kaikkein meidän äitimme. Gal. 4: 26. Johon sanan oik'alla jaarnalla kuin Herran käskystä sanan kaffi-te-räistä miekkaa käytetään ja sakramenttein oik'alla sakramen-tilla hynnytetään sekä kaswatetaan eläwinä lapsina Py-hän Hengen waiikutuksen kautta. Amen, totisesti.

Tässä saan vielä tavallisuuden mukaan luetella Kirkkokuntaamme kuuluwat seurakunnat sekä wäkiluwun suhteet mitä on tietoja lähetetty tai noudattaen wanhoja ilmoituksia:

Massachusjetts: Fitchburg, yhteensä 230.

Ohio: Harbor 445, Fairport 445, Perry 50, Zester 40, Cleveland 10.

Wyoming: Hanna 250, Frontier 100.

Minnesjota: Red Eye 100, Lehtijärwi 270, Embarras 27, Sokato ja French Lake 100, Moose Lake 200, Jint-lajon 200, Beaver 100, Sparta 250.

Wisconsin: Minerswille 78, Iron Belt 157, Wash-burn 75, Clifford 100, Brantwood 165.

Michigan: Marquette 155, Calumet 1,400, Fron-wood 800, Bessemer 100, Ramjaj 100, Stambaugh 75, Wakefield 165, Paineswille 100, Chatham 85, Rockland 100.

So. Dakota: Poinset 75.

Itjenäiset Suom. Ew. Luth. seurakunnat, joita on

joko tilapäisesti tai vakituisesti hoitaneet Kanjalliskirkkokuunnan papit.

Wyoming: Rock Springs 150, Diamondville 50, Daklen 50.

Oregon: Astoria 243, Portland 75.

Washington: Alwaco 100, Independence 75, Brush Prairie 78, Salmon Creek—Najel 140.

Ont. Canada: Port Arthur 300, Fort William 140.

North Dakota: Kolla 200, Lakota 200.

Montana: Butte, Bonner ja Hamilton 836.

Needley, Calif. 75. New York, N. Y.: 200.

Michigan: Amaja 200, Cowington 107, Mass 200, Winona 100, Laird 85, Coalwood 60, Montreal 52.

Minnesota: Suujärvi 125, Menahga 160, Little Falls 50, Paddock 200, Brainerd 100, Stevens 100, Midway 95, Nashvank 76, Rice River 125, Salo 55, Fairbanks 50, Thomson 196, Wright 75, Raisjoki 75, Santajoki 50, Holmes 165, Cloquet 160, Eagle 100, Borey 100, St. Louis River 35, Sad River 60, West Pike 40, Green 55, New York Mills 150.

Massachusetts: Maynard 300, Konalton 72.

S. Dakota: Frederick 150, Fullerton 50, Lead City 500, Terrawille 250.

Wisconsin: Marengo 60, Brule 170, Maple 155.

Idaho: Kingston 50, Long ja Mullan 247.

Wäkiluku kirkkokuntaan laillisesti yhdistyneissä Suom. Ev. Luth. seurakunnissa on 6,725.

Itjenäisissä Suom. Ev. Luth. seurakunnissa on 8,230, yhteensä 14,945. Wäkiluku on lisääntynyt vuoden ajalla 134. Kolme seurakuntaa on vuoden ajalla laillisesti yhdistynyt K. kirkkokuntaamme, nimittäin Red Chen, Ransjahn ja Marquetten.

Paljon olisi tässäkin toivon tilaa. Ohdesjä olemi-

nen on voima, vaan erillään pyhittäminen oikiasta kirkkokunnasta on julkinen jairastaminen hengellisellä alalla.

Lähetysjaarnaajina on ollut wakituttamassa J. Saakana, joka wihtiin papiksi Jitchburgin Suom. Ev. Luth. seurakunnan pyhittäjä wime jyskuun 22 p. seurakunnan omassa kirkossa, ja J. E. Siljeroos ollen wähän aikaa ewankelistana wihittiin Ironwoodissa jouluk. 1 p. ja hoitaa nyt Astorian sekä Washingtonin puolella olewia seurakuntia Herran sanalla.

Lähetysjaarnaajat J. E. Liltan asuu Fort Williamissa, Ont. Canada, ja Jacob Tapola asuu Harborissa, D.

K. kirkkokunnan papit owat seuraawat: P. Wuori, J. S. Heimonen, E. Owasainen, J. Rankila, J. Suiskenen, M. Ström, J. Urpilainen, E. W. Niemi, K. G. Risjanen, W. W. Wilen, A. Könönen, J. Hirvi, J. Anttila, D. Ruotsalainen, J. Saakana, M. Niwi, J. E. Siljeroos, W. Williamson.

Kirkkokuntamme piirissä on nykyään 18 wirallista jielunpaimenta ja 2 lähetysjaarnaajaa, yht. 20.

E. Owasainen on muuttanut Iron Beltistä, Wis. Needleyhin, California, ja J. Saakana Jitchburgista, Mass. New Yorkiin, ja M. Niwi New Yorkista Jnlajpontiin, Minn.

Sunnunta-ouluja on olemassa jotka on kehittämisjälukuhaluja ja Herran tuntoa lapsissa. Opettajain tulee wälttämättä olla itse Herralta opettuja eumenkuin woiwat lapsia opettaa Jumalan tahdon jälkeen. Mutta lasten wanhempain on myös kotona oleminen opettajoina lapsilleen samalla tavalla kuin uskowiiset opettajat kouluissa. Silloin on opetus hedelmällinen ja tuottaa runjaan hedelmän ajallansa.

Kesäkouluja on myös toisin paikoin pidetty kuin wal-

tion koulut on olleet kesä-lomaa pitämässä, ja toivon, että näitten koulujen luku tulisi wain lisääntymään, sillä historiallinen ja hengellinen kehitys pitäisi oikeassa ymmärryksessä saada kulkea käsikädessä, jotka kaikki on Jumalan hywyhtenä pidettävä. Niin minä hymerrän. Kolmiyhteiselle Jumalallemme, rakkaana Isänämme olkoon kiitos ja kunnia ja antakoon runsaan siunauksensa keskukseluillemme ja päätöksillemme, että ne tulisi Hänelle kunniaaksi, ei meille, waan Herralle, waltakuntansa sekä rakkaan siirtokansjamme ajalliseksi, ennenkaikkia ijankaikkiseksi tosi hywäksi taas aljetulla vuosikokouksellamme.

Toiwoo armosja weljenne Jesuksessa.

Wm. Williamjon.

Garborisja, Ohio, toukok. 10 p. 1908.

Saarna.

jonka piti past. Wm. Williamjon R. R. 10:esjä vuosikokouksessa Calumetisja, Mich., toukok. 13 p. 1908.

Nimeen Isän, Pojan ja Pyhän Hengen, amen.

Tämän juhlahetken esipuheen tekstin sanat luemme Ps. 34, ja kuuluvat Herran nimesä näin:

Davidin Psalmi, koska hän muotonja muutti Abimelechin edessä, joka hänen ajoi pois tykönsä, ja hän meni pois.

Minä kiitan Herraa aina: hänen kiitoksensa on alati minun suussani.

Minun sieluni kerskaa Herrassa, että raadolliset sen kuulewat ja iloittewat.

Mistäkäät Herraa minun kanssani, ja korottakaamme ynnä hänen nimeänsä.

Koska minä Herraa etsin, kuuli hän minun rukoukseni, ja pelasti minun kaikista wawistuksistani.

Jotka häntä katjowat, ne walaistaan: heidän kaswonsa ei tule häpiään.

Koska raadollinen huusi, kuuli Herrä häntä, ja autti hänen kaikista tuskistansa.

Herran enkeli piirittää niitä, jotka häntä pelkääwät, ja pelastaa heitä.

Muistakaa ja katjokaa, kuinka Herrä on suloinen: autuas on se, joka häneen turwaa.

Peljätkää Herraa kaikki hänen pyhänsä; sillä jotka häntä pelkääwät, ei niiltä mitään puutu.

Nuorten jalopeurain pitää tarvitseman ja isooman; mutta jotka Herraa etsivät, ei heiltä mitää hyvää puutu.

Tulkaat tänne, lapset, kuulkaat minua: Herran pelwon minä teille opetan.

Kuka on, joka (hyvää) elämätä pyytää? ja pitäis mielellänsä hyviä päiviä?

Warjele kieleś pahuudesta, ja huules wilppiä puhumasta.

Lakkaa pahasta, ja tee hyvää: etsi rauhaa ja noustele häntä.

Herran filmät katsowat wanhurskaita, ja hänen korwanja heidän huutoansa.

Mutta Herran kaswot owat pahointekiöitä vastaan, hukuttamaan maasta heidän muistoansa.

Koska (wanhurskaat) huutawat, niin Herraa kuulee, ja pelastaa heitä kaikista tuskistanja.

Herra on juuri läsnä niitä, joilla on murheellinen sydän, ja auttaa niitä, joilla on surkia mieli.

Wanhurskaalle tapahtuu paljo pahaa; mutta Herraa hänen niistä kaikista päästää.

Hän kätkee kaikki hänen luunja, ettei yksikään niistä mureta.

Pahuus tappaa jumalattoman, ja jotka wanhurskasta mihaawat, ne hukutetaan.

Herra lunastaa palveliansja sielut; ja kaikki, jotka häneen toiwomat, ei pidä hulluman.

Tässä ylös luetusja psalmisja Dawid ensiksi kehoittaa esimerkillänjä kiittämään Herraa pelastuksen edestä tuskastä. 2:ksi puhuu Jumalan lasten onnesta. 3:ksi jumalattomain rangastuksesta.

Meillä on welvollisuus kuningas Dawidin kansja nyhtyä Herraa kiittämään, kalliisti lunastetut sanan kuuliani, sillä me olemme saaneet Herran hywyhttä runsaasti osaksemme koko elämäsjamme ja wuofi on wierähtänht jii-

tä kuin Fairportisja wiime wuosikokousta juhliwana Herran kanjana wietimme. Niin myds ylistäkäät Herraa minun kansjani sillä misjä on oikia usko siellä on oikia rukous, kiitos ja ylistys.

Koska minä Herraa etsein kuuli Hän mun rukouksen. Rukous on puhe Jumalan kansja, ja me saamme kaikki ajiamme ilmoittaa taiwaallijelle Isällemme, ja meidän tulee anomuksemme esittää wälimiehen Jesuksen nimesjä, sillä kaikki mitä me Jesuksen nimeen Isältä anomme, niin Hän antaa meille. 2:ksi uskowainen ihminen on onnellinen kuin se saapi maistaa ja katsoa kuinka Herraa juloinen. Ja autuas on se, joka Häneen turwaa. Sillä meillä on turwa elämäsjä, sekä kuolemasja, sekä pelkäämättömyys tuomiopäiwänä. Warjele kieleś pahuudesta ja huules wilppiä puhumasta. Kieli on pieni jäsen waan sen kautta paljon pahaa matkaan pannaan, sillä kieli antaa ääntiön sinun puheellesi. Muista mitä kahdeksas käsky opettaa. Sillä oikian uskowaisen ei sowi kieltään wäärin kätittää, waan lakkaa pahasta, ja tee hyvää; etsi tilaisuutta rauhan rakentamiseen lähimäijesi kansja.

Sillä Herran filmät katsowat wanhurskaita. Siis, me olemme Jesuksessa wanhurskaita, sillä Hän, Herraa on meidän wanhurskautemme. Amen.

Mutta Herran kaswot owat pahointekiöitä vastaan ja kaikki uskottomat ihmiset owat niitä pahointekiöitä, koska he Herralta walmistaman ja janasjaan tarjooman oman autuutenja hylkää, joka yksin tekee ihmisen onnelliseksi ajasja ja ijanakallijesti.

Wanhurskaalle tapahtuu paljon pahaa, waan tämä onkin meidän ajallinen hekwettimme. Ei meillä ole kuoleman jälkeen mitään pahaa eikä waiwaa. 3:ksi pahuus tappaa jumalattoman, ja jotka wanhurskasta mihaawat ne hukutetaan. Suomaa, siinä Herran oma, kyllä Herraa kosta puolestas jumalattomille, jotka sinulle pahaa tekee.

Rukoile heille armoa että Herra saisi heitäkin armahtaa; että saisi heillekin armonja osoittaa, kuten Hän on sinullekin tehnyt j. n. e. Rukoilkaamme: Kuule laupias Isämme, Isämeidän j. n. e. Amen.

(Weijataan wirsi 350.)

Evankeliumin tekstin sanat kuuluvat Herran nimestä näin (Joh. 5: 1—11).

Sitte oli Juutalaisten juhlapäivä: ja Jeesus meni ylös Jerusalemiin.

Mutta Jerusalemissa on lammasportin tykönä yksi lammiikko, joka Hebrean kielessä kutsutaan Bethesda, jossa oli viisi wajaa.

Joisja makasi juuri joukko sairaita, jofeita, ontuwia, halwatuuta, jotka weden liikuttamisesta odottiwat:

Sillä enkeli tuli alas määrättyllä ajalla lammiikoon, ja jekoitti weden: joka siis ensimmäisenä weteen astui, koska se jekoitettu oli, niin se parani, ehkä misjä ikinä taudisia hän oli.

Näin oli siellä yksi mies, joka kahdeksan neljäntäkymmentä ajastaitaa oli sairastanut.

Koska Jeesus hänen näki makaawan, ja tunsi hänen jo kauwan sairastaneen, janoi hänelle: tahdotkos tulla terveeksi?

Sairas wastasi häntä: Herra, ei ole minulla sitä ihmistä, joka minun wie, koska weji jekoitettu on, lammiikoon; mutta koska minä tulen, niin on toinen minun edelläni siihen astunut.

Jeesus janoi hänelle: nouse, ota wuotees ja käy

Ja kohta parani se ihminen: ja otti wuoteensa ja käwi. Ja se päivä oli sabbatti.

Sanoiwat siis Juutalaiset paratuille: nyt on sabbatti, ei jowi wuodetta kantaa.

Hän wastasi heitä: joka minun paransi, se janoi minulle: ota wuotees ja käy.

Tyhä tekstimme jakaantuu neljään pääosaan: 1:ksi: Jeesus meni ylös Jerusalemiin, mutta Hän ei mennyt Jerusalemiin ollakseen siellä joutilaana, vaan menee Bethesdaan lammiton tykö, jossa oli viisi wajaa. Ja se sijaitti temppeli-wuoren pohjoispuolella. Bethesda (se on: laupias huone), jossa oli viisi eri sairast pilari-osausta, joisja makasi juuri joukko sairaita.

Suomatkaa, Jeesus oli mennyt sinne auttamaan sairaita. Ja näin Herra on aina tehnyt ja tekee maailman loppuun asti, sillä Hänen halunsa on saada armahtaa sairastawia ihmisiä. Ja niitä Hän taas tekee sairastiksi, jotka ilman Häntä ovat itensä omilla puoskaroinnillaan terveiksi tehneet. Näin maailmassa on tarwittu tällainen suuri wiisi lukuinen sairaala, kuin kaikki ihmiset ovat synnin tähden jofeita, ontuwia, halwatuuta, jotka weden liikuttamisesta odottiwat.

Tämänmoista odotuksen epätoivoisuutta on tarwittu luonnon pakanoisjakin, sillä pakanuuden kahleet on heillä raskeana kannettawissa.

Enkeli tuli alas määrättyllä ajalla lammiikoon ja jekoitti weden. Joka siis ensimmäisenä weteen astui, koska se jekoitettu oli, niin hän parani, misjä ikinä taudisia hän oli. Tämähän oli terveellinen lammiikkowei.

2:ksi: tuo Bethesdaan lammiikko kuvannollisesti esittää meille Jeesusta, sekä weji lammiikossa Jeesuksen terveeksi tekewää jowintowerta, joka parantaa sekä puhdistaa omantunnon kuolewaisista töistä eläwää Jumalaa palwellemaan. Enkeli merkitsee oikeita Herran palwelioita maailman loppuun asti. Ja se tuli määrättyllä ajalla, niin on Jumalalla aika määrätty kuinka kauan Hän antaa olla weden jekoittamatta. Kun weji oli jekoitettu ja joku siihen ensin kerkesi, niin hän parani, waikka olisi sairastanut kuinka pahaa tautia.

Saarnata suusanaisesti Jeesuksen tähdeksi tekewää lu-

naastusta, joka on syntimme tähden kirouksena ristinpäällä riippunut ja on huutanut: se on tähdetty. Ja jonka sydämeen saapi Pyhä Henki tämän lukita, niin silloin lain alainen sielu, vaikka olisi kuinka vihollisen repimä on kerrassaan havaitseva itsensä terveeksi. Jesuksen haavain kautta olemme terveiksi tulleet, kuten sairas tuosja yllämainitusja launimikossa tuli terveeksi. Niin on Herran pannut määrättyllä omalla ajallaan sanansa saarnattaa kuten tuon Bethesdan lamunikon weji enkelinjä sekoitetta- waksi.

Sisä saarnattaa te Herran papit Jesuksen alapaimen mirassa Herran sanaa. Tehkää lain itjetekoisia terveitä jairaaksi, ja jokoita syntijairaita nakuuttakaa yksitijesti sekä yhteijesti, että heidän syntinsä on anteeksi annettu. Ja kuin näin teette, niin silloin se, joka tahtoo totuutta kuulla ja Pyhä Henki armon henkenä painaa sydämeen, silloin on sillä haawaa sairas terve ja kiittää Herraa, että Hän on terveeksi tullut, ja sanoo Dawidin kansja: kiitä Herraa minun sieluni, ja älä unhoita mitä hymää Hän sinulle on tehnyt y. m.

Niin oli siellä yksi mies joka kahdeksan neljättätymmentä ajastakaa oli sairastanut. Koska Jesus hänen näki makaawan, se on näki jairaana ruumillisijesti, sillä hengellijesti Herran on aina kaitia katjonut ja katjeele aina yksi maitten ja awaruuksien ja katsoo jokoista sydämeen.

Sanoi Hän hänelle: „tahdotkos tulla terveeksi?“ Herran opetuksina antaa tahtoo meille ja kaikille alapaimenille tämän neuwon, että niin tehtäisiin kuin Hän ylimäinen pappi on sairaalleen kysymyksen tehnyt, johon sairas wastasi: Herran, ei ole minulla sitä ihmistä joka minun weiji koska weji sekoitettu on y. m. Tämä ihminen tuunusti awuttoman tilansa ja joka totuuden tekee hän on aina Herralta ajallaan awun saanut, waan joka teeskennellen esiintyhy Herran edessä, osoittaen olewanja osaksi

sairas, waan osaksi oman hartaudensa harjoituksilla näyttännyt olewanja terve, kuten tekohurksaat aina owat olleet, heille sanoo Jesus: „parantaja paranna itseji.“

3:ksi Jesus janoi hänelle: nouse, ota wuotees ja käy. Suomaa nyt ei sairas tarwinnut mennä lammiikkoon kun Hän itse oli persoonallisijesti paikalla jota lähde-lammikko sekä parantawana wetenä oli esittämissä.

Jos siihen olisi muulloin astuttu kuin se ei ollut enkelin kautta sekoitettu, niin ei kukaan olisi terveeksi tullut. Jos ihmiset hylkää Herran asettaman saarnawiran joka on pantu enkelinä saarnaamaan, niin silloin warmasti ihmisen psyyhy syntiwuoteellaan. Waan kun Jesus saapi sanoo ewankeliumisjaan: „ota wuotees ja käy,“ silloin on mahdollisuus jairaana terveeksi tulemisesta, sillä hän uskoi sanan. „Mutta kuinka he kuulewat ellei heille saarnata.“ Niin tulee siis usko kuulosta, mutta kuulo Sumalan sanan kautta. Rom. 10: 14—17.

Jesus on elämän weji. „Ja kohta parani se ihminen, otti wuoteesja ja käwi.“ Wuode jota terveeksi tullut ihminen kantaa on meidän turmeltu luontomme, josta ei tule synti pois niin kauwan kun täällä elämme. Synti annetaan anteeksi Jesuksen kuoleman perustuksella, että se ei woi uskowiasta kadottaa. Niin on se kristillisijhyden taidetta, että olla yhdellä ajalla syntinen ja pyhä Sumalan lapsi joka kelpaa uuteen Jerusalemiin sijälle pääjemään, johon ei pidä mitään saastaisuutta sijalle tuleman, waan ainoastaan ne joittenka nimet elämän kirjassa owat.

4:ksi janoivat juutalaiset: „ei sinun sowi wuodetta kantaa.“ Tästä nähdään ettei uusi juutalaisuus ole wanhoja wiisaimmat. Sillä nyt sanotaan, ei sowi olla syntinen ja autuas ja pyhä, ei sitä täällä tiedä kuka on autuas ja onko kukaan, j. n. e.

Waan hän wastasi ja janoi: „joka minun paransi,

janoi minulle, ota vuotees ja käy." Näin meidänkin pitää pitämän kiinni Herran sanasta janokoot juutalaiset, uskonnaisen sabattin pitäjät mitä hyvänjä. Sillä ei he sabattiakaan voi oikeen pitää. Kaikki mikä ei ole uskosta on synti.

Te rakkaat weljet ja sisaret Jesuksessa, jotka tunnette wäijymystä matkan waiwoisia, sillä wihollinen kuuraa meitä tämän synti-vuoteemme tähden, jossa emme enään makaa kuten uskottomana ollesja asiat oli, waan kannamme Jesuksen seuraamina, jota kulkua wihollinen koettaa kaikella tavalla estää, ettemme wain matkan perille tuliji. Waan katsokaamme uskon alkajaan ja päättäjään Jesukseen ja uskofaa kaikki synti raatollisuudenne anteeksi Jesuksen nimesjä ja jowintoweresjä, amen. Hallelujaa! Kiittäkäämme ja rukoilkaamme: Isämeidän j. n. e.

Luomistöistä.

Ensimmäisenä päivänä loi Jumala kaiken aineen ja walkeuden, janotaan alkufirjassa p. Raamatussa. Siitä alotettiin maailman luominen. Siis ensimmäinen aikakausi kului, nimet tulivat josta koko maailma walmistettiin. Hän, Serra Jumala, niinkuin taitawa rakentaja konsanaankin, hantkii ensin rakennusaineen ja ajettaa muotoon joka kuwastuu Hänen wiisaasja tunnosjaan siltä kuin kaikki olisjwat jo walmiit, waikkei vielä mitään ollut. Silloin lausui Hän: minä teen taitwaan ja maan. Tämä jana on säilytetty esi-isiltä aina Moosjekseen asti juullisena kertomuksjena polwesta polween, siki kunnes Mooses ne wasta Jumalan käskystä kirjoitti kirjaan; joka hänelle theologian kautta näytetty oli. (Theologia- Jumaluusop-

pi, on tuohon epäjopitwa jana, waan noudattaen kirjoittajan mieltä, jätän sen hänen käpikirjoituksensa mukaan myötä. — Toim. huom.) Siitä nyt meillä wielä on tieto Jumalan olemisesta; wieläpä, waikka, kuten nyt on asianlaita, on kansat kowin harhailewalla kannalla. Mutta Jumalan janan kautta sitä uskowat woivat pysyä Jumalassa ja Hänen tuntemisessaan. Sentähden olen katsunut tarpeelliseksi lausua tässä näitä asioita Jumalan jalaijuuksien tuntemisen kautta.

Luomistö, kaikkine alkuineen on Luojan suurimpia jalaijuuksia ja woimatöitä, jonka tunteminen on kristitylle näinä williitysten aikoina etenkin tärkeää.

Kun Mooses kirjoittaa „Genesis“ kirjassaan (alkuin kirja), että Jumala loi taitwaan ja maan „alusja“, lausuu hän sen taitawan kirjallijan tavoin, kiinnittäen mieleme itse työhön ja tapahumiin janomatta läheemmin sen aikakautta, joka jaattoi olla pitempi eli lyhempi meidän tunnetun järjestyksemme mukaan. Silloin kun meillä ei ollut Jumalan janaa, ei tietoaakaan Jumalasta, ja silloin oltiin pimeydessä.

Mutta Sana on itse walkeus, joka on Jesus Kristus, jonka kautta kaikki tehty owat. Kun Jumala walmisti maailman, teki Hän sen kolmipersoonaisena olentona, etenkin mitä ihmiseen tulee ja sentähden Hän nyt myöskin yhä kolmipersoonaisena waiikuttaa.

Waikka Mooses ei ole noita silmillään nähnyt, on hän kuitenkin Jumalan erityisten ilmoitusten kautta woinut kirjoittaa niinkuin ne tapahuneet oli ja wasta tulivat ja tulewat tapahumaan. Ja totta onkin, että ihmehen tarkasti sekä historian tapahumat ja luonnon tiede että elämä kokemus pitävätkin paikkansa Moosjeksen kirjoitusten kanssa.

Sitte janotaan: ja tuli ehtoosta ja aamusta toinen päivä. Siis, toinen aikakausi. Witen pitkä aikakausi tuo

ensimmäisen ja toisen, v. m. päivän väli oli, ei ole kellekään selwillä. Sen vain tiedämme, että sanat ovat selvät kuten edellä on sanottu. Mutta ensimmäisen aikakauden loputtua alkaa toinen, jolloin Jumala valmistaa taivaan, erottaen siten itselleen vahvan ajuinsijan maan yli, johon Hän itse kunniallisuutensa julkee. Ja maan muodostus alkaa, tulen ja hehkun aikakausi lakkaa, siten että tuli alkaa sammua, jäähtyä, josta on muodostunut vedet ja maa rajoituksillaan olemaan. Kun Mooses sanoo: „Jumalan Henki liikkui wetten päällä,“ ei ollut vielä aurinkoa joka olisi jakanut päiviä ja öitä meidän ajanlaskumme mukaan. Siis Jumalan Henki liikkui wetten päällä. Se tahtoo sanoa: Jumala järjesti niin, ettei ole epä-säännöllisyyttä luomakunnassa. Kun Mooses sanoo ensimmäisenä luomispäivänä luoduksi kaiken aineen ja walkeuden, josta monet Jumalan kieltäjät saivat syhtä Raamatun wääristelyille, kun vasta neljäntenä päivänä sanoo hän aurinkon, kuun ja tähdet luoduksi, niin on selvää, että siinä Jumalan kieltäjät iskewät kirweensä kalliioon; sillä Jumala itse on walkeus, joka on suurempi kuin aurinko. Mutta saatamme syystä ottaa huomioon, että Jumala antoi sillä walkeudella ymmärtää liikuttuaan syvyyden päällä pimeydessä, että se tuli, jolla hän walmisti maan muodostumisen, oli myöskin aiwan warmasti walkeus. Se vaikutti puhdistawasti ja walaisewasti. Siitä nousewat höyryt pijaroina pudoten maahan muodostiwat vedet, nim. joet, järwet ja meret. Niin oli siis päästy ajasja kolmanteen päivään, aikakautteen.

Kolmannen päivän tehtäviin kuului meren, maan ja kaikkein ruohoin ja kaswisten kansja. Maan muodostuttua ilmestyi siihen wuoria, laaksoja v. m. s. Wuoret tulivat siten, että tuli jonka kautta koko maakin walmistettiin, oli myöskin maan sisästä. Se poltti maan ontoksi ja kun sinne pääsi wesi, vaikutti se höyryn kautta kowia

mullistuksia, josta seurasi maan moninaiset epätasaisuudet. Kuitenkin vielä jäi paljon tulta maan sisään jotka owat vuosittuhanten kuluessa ojottautuneet tulivuorina purkauksineen. Siitä on myöskin tuon ylösläisen kuumuuden vaikutuksesta ja Jumalan jäädöksestä tulleet ne kalliit metallit wuoristoihin, joita nykyäänä niin juurella immolla ihmiskunnan hyödyksi ja rikkaitten rikastumiseksi ilmoille kaitwetaan. Selwää totta on siis ja hywin käsitettävää, että tuo raskas metalli aine putosi sulaneena ensin alas ja sitte kowempi, hieffa, kiwi, jami v. m. s. maa, joten metallikerrokset jäiwät sywälle. Tällä taivalla siis on saatu kuivaa maata, weiperäistä, wuoria, laaksoja ja tasankoja. Mooses ei sanokkaan että Jumala loi kuivan maan, vaan että kuivaa nähti. Siis jemmaista kun on sanottu ja jota me wijelemme, monipuolista. Näin siis Jumalan avulla, Hänen hyvän tahtonsa mukaan, on kaikki walmistettu meille hywäksi ja hyödyksemme. Ja samoten Moosetjen todistuksetkin owat. Näin tällä taivalla saatamme Hänen juurta kunniaanja, woimaansa ja wiisauttansa tuntea, eikä lainkaan tehdä Raamatulle wäkiwaltaa. Sillä Raamattu on tuon suuren walkeuden, Luojan ääni joka puhuu ihmiskunnalle Jumalan juurista töistä ja opettaa meitä Häntä kunnioittamaan.

Aurinko, kuu ja tähdet, jateenkaari v. m. walot taivaaan awaruudessa, owat wain tuon suuren majesteetin käsjalat, ja puhuwat meille todistuksia Hänen juuruudessaan. Mutta itse walkeus, totinen walkeus, on Luoja.

Se, ja ne, jotka Raamatua pilkkaawat tutkimatta ja tuntemata Jumalan töitä jen todistusten mukaan, owat niitten kaltaisia, kun jos joku alkaisi puhumaan kaukaisuista merentakaisista maanosista joita ei ole koskaan nähnyt, eikä kertomuksia niistä lutenut, eli ei uskoisi kertomuksia, vaan itsepintaisesti pilkkaisi ja wääristelsi wäkiin kertomukset. Taikka taas, jos joku joku ei wät tun-

ne lääketiedettä eikä ihmisruumiin rakennetta, kuitenkin koettaisivat olla aika mestareita puhumaan tietämättöminä niistä asioista. Siis sanalla sanoen: he puhuvat Raamatusta samanlaisilla tiedoilla kun joku puhuu väreistä.

Kolmannen ajanjakson, luomispäivän, jälkeen alkoi maanpinta olla tuore ja kasvillisuudesta rikas, monipuolinen. Maanpinta oli lämmin tapahtuneitten tulken vaikutuksesta. Eräs puulaji, kutjuttu „Sanajalka“ eli „Kuoleman koura“ nimellä, kasvoi heti kolmannessa ajanjaksoissa niin runsaasti että se täytti koko maanpinnan — se siis kasvaa pimeässä erittäin mielellään — oli niin taajasti täyttänyt maan, että jos aurinko olisi jo silloin paistanut, ei ainakaan olisi „päivä juurelle“ päässyt. Se jai siis ensimmä olla meille hyödyksi. Tulivuorten kuuminus ja laava poltti tuon metsälajin ja osaksi kivettytti niin että siitä taas muodostui äärettömän suuret maakerrokset ja mikä vielä hyödyllisempää, kiivihillen, jota nyt saadaan puiden ja muun polttoaineen puutteessa miljoonaa määriä kiviä maan sisältä ihmisten tarpeeksi. Di miten suuret ovat Herran työt jo varhaisesta luomisajasta saakka, joita Hän on aivotuksensa jälkeen valmistanut meille lapsilleen nauttiaiksemme ja käyttääksemme!

Nyt alkaa neljäs päivä, neljäs aikakausi Siis tuli ehtoosta ja aamusta neljäs päivä. Silloin Jumala loi aurinkon, kuun ja tähdet. Aurinko on juuri tulimeri, maan itseä aurinkoa ei ole tässä tarpeellinen lähemmin selitellä, vaan sen suurta vaikutusvoimaa. Senkin Mooses mainitsee hyvin huolellisesti. Aurinko ei ensin voinut valaista niin voimakkaasti kun tavallista on, syystä että maa oli ollut suurten mullistusten alainen jota vielä peitti paksut höyryt. Mutta se alkoi kuitenkin vähitellen poistumaan aurinkon valon ja lämmön voimasta, jotta pian tuli puhdas ilma niinkuin se vielä nytkin on.

Siitä seurasi että kaikki kasvikuunta sai oikean virkeyden kasvua ja hedelmöidä; jollaijena se yhä silmämme edessä rehoittaa monine eri lajineen, jotka kaikki puhuvat Luojaan suuruudesta, voimasta ja kunniaista.

Luoja oli valmistanut myöskin n. j. ilmankään, joka juojelle kasvikuuntaa ja koko luomakuuntaa. Se kokoo kaiten liian lämpö määrän poiveensa jolla taas virvoittaa kaiten kasvillisuuden auringon ollessa toisella puolella maapalloa, ettei ne jäähmettyisi, kuten kuussa, jossa ei ole tuota ilmankäätä; vaan pelkkää kylmyyttä ja elottomuutta.

Näin taitavasti Luoja teki, että valmistoi jo toisena päivänä senkin mitä vasta neljäntenä päivänä tarvitsi. Neljäntenä taas sen mitä kuudentena tarvitaan nim. waloa ja ruokaa. Tämäkin taas todistaa sitä vastaan kun ihmisissä löytyy paljo jotka pelkäävät että ruoka loppuu ennen kun elinpäivät loppuvat. Ja kuitenkin Jumala on edeltäpäin hankkinut kaikki tarpeet valmiiksi ennen kuin ihmistä loi, että hänellä olisi kyllin nauttimista. Lähinnä ruokaa ja juomaa on walo kaikista tarpeellisim. Mutta Jumala piti siitäkin aikanaan huolen. Nyt on tapana ihmisellä jumaloita niitä jotka ovat keksineet esim. jähkewalon. Mutta sitä taitoa ei olisi heillä jos ei Luoja olisi valmistanut heille aineita niitä warten. Mutta siinä se paha wika onkin että ihmiset niin mielellään tahtowat omistaa itselleen sen kunnian mikä kuuluu Jumalalle.

Mainitsen muutamia esimerkkiä. Niin hyvä ja jalo keksintö kun jähkewalon, ei se woi kuitenkaan antaa kaswille sitä elinwoimaa kun aurinko. Ei myöskään woi jättää toista waloa sijaansa, kuten aurinko jättää kuulle walon, walaisemaan toista puolta maapalloa ollessaan itse toisella puolen. Sitte vielä mittaa päivän ja yön taitajes-ti, ettei paraskaan mestari ihmisestä woi semmoista mittaria valmistaa, niin kestävää ja tarkkaa. Vieläpä tuo saman aurinko toimittaa pumpunkin wirtaa, joka nostaa

maailman kaikista vesistä wettä ylös ilmaan, josta se taas sadepijaroina tulee maanpäälle ihmisten ja koko luomafunnan suureksi iloksi ja hyödyksi. Jos Luoja olisi valmistanut esim. neljä suurta koneistoa, jokaiselle ilman juunnalle yhden, jotka suurella jyskeellä ja kolmalla pumppaisivat wettä ylös ilmaan, niin kaikki ihmiset rientäisivät niitä ihmeinä katsomaan. Mutta kun Hän sen tekee niin hiljaa äänettömästi, auringon paisteella, niin se ei herätä kenenkään huomiota, ei edes ihmettelhyyn, sitä vähempi kiitokseen. Kuitenkin aurinko wetää niin paljon maavesistä wettä ilmaan, että on laskettu pitävän olla kaikki ihmiset kun maanpäällä elävät kantamassa ämpäriillä wettä 75,000 vuotta jos voisivat tehdä saman työn minkä aurinko tekee säteillään pumpaten yhdesjä wuodesja. Auringon työ tässä juhteessa on kuitenkin hywin toimimaa laatua, waan huomaamatointa. Se näet jäteilläään paistaen weden pintaan lämmittäen sen ja saaden aikaan pieniä kuplia, jotka tuulen henkäys puhaltaa höyrynä ilmaan, josta kokoontuu pilwet — siis ne wedet — „jotka ovat walkeuden päällä,“ jotka sateena tulewat alas.

Tämän oheessa vielä vähän mainitsen tuosta Jumalan juurten luomispäiväin ihmeistä. Siitä sanoo Mooses: „Ja Jumala sanoi: tulkoon wahvuus wetten waiheelle, eroittamaan wettä wesiästä. Ja Jumala teki wahwuuden ja erotti wedet, jotka ovat wahwuuden alla, niistä wesiästä jotka ovat wahwuuden päällä: ja tapahtui niin.“ Siis tästä selwiää, että Mooses on Jumalan wiisauden kautta ollut hywä luonnontuntia. Tämä mikä on maan pinnan ja ilmapiirin välillä, tutkutaan myös awaruudeksi ja nyt ovat siis wedet kummallakin puolella sitä. Meret y. m. wedet maanpinnan tasalla ja alla. Pilwet hlyöpuolella wastakohtana awaruuden alapuolella olewille wesille. Ja, waikka pilwet awaruuden yläpuolella näyttäwät silmillemme hywin vähäpätöiseltä, tulee niistä kuitenkin

juunnattomia määriä wettä sadeaikoina, joten siis semmoista kessintöä ei woi paraskaan ihmisnero saada aikaan millään ponnistuksillaan.

Wielä yksi suuri ihme ja ihmisneroilte mahdotoin matkiakaan on se, että maapallo pyörii akselinsa ympäri osittain kahtaalle päin niin kiivaasti kuin se olisi lennosja; jolla kiertomatkallaan se jakaa päivän ja yön, wuodet ja wuodenajan eri aikakaudet ja jäänmuutokset. Tästä tulee se, että kylmä ja lämmin wuoden aika vaihtelewat sen mukaan miten maapallon pyörintä muuttuu auringon läheisyyteen eli etäisyyteen j. n. e.

Tämä vaihtelu-aika wuodesja muistuttaa meille myöskin elämän vaihtelua. Kewäimen lämmin aika auringon woimalla sulattaa lumet ja jäät wedeksi, jotka wirtoina liristen ja kohisten wuolaana ja wakaana rientawät alkuperäiseen paikkaansa mereen. Samaten ihmishenkikin, kuolematoimien sielu, lähtöihin Jumalasta, täällä ajan taisteluisista pyrkii jälleen wapautumaan siihen alkuperäisyyteenjä, Jumalan luo, jossa tyhni lepo ja rauha wallitsee.

Näin on hauskaa täällä lasten tutkia Sjän töitä ja jitte taiwaasja ihailia ja kunnioittaa Sjää Bojan Jesuksen kautta kaswoista kaswoihin katjella ijanlakkijesti.

Nyt pari sanaa tähdistä. Mooses lausui niistä ikäänkun siwumennen: „ja tähdet.“ Awaruudesta näkhy lukematoimien paljous tähtiä, waan mainitsen tässä ainoastaan joitakin jotka kuuluwat meidän aurinkofuntaamme; nim. tuo juhlallinen Jupiter jolla on neljä kuuta. Mars tähdellä kaksi. Muuten on tuo tähtitarha niin äärettömän rikas Jumalan wiisauksista, että sen tutkinto ottaiji paljo tilaa jonka tähden siwuutan sen tälleen.

Nyt taas siirrytään ajassa eteenpäin. Mooses sanoo: „Ja tuli ehtoosta ja aamusta wiides päivä.“ Nyt siis walmisti Jumala kalat wesiäsiwihin ja linnut taiwaan awaruuteen. Tämäkin selwä todistus, että Jumala aina

enfin valmisti eläinkunnalle ruuan ja sitte vasta ruuan nauttiat. Molemmat, sekä kalat että linnut ovat muodoistaan hyvin yhden näköiset, juippupäiset liikuntoa warten. Siikkumisen wälitappaleet kumpaisellakin puolella runkoa ja johdatin perässä. Puku juomukseen asetettuna kumpaisellakin; waikka linnuilla kiuwan maan eläjinä on hieno untuwa eli höyhenistö äärettömän monipuolisella kaunistuksella. Zotawastoin kaloilta puuttuu untuwa, waan wärikauneutta ei ole Luoja kaloiltakaan jäästännyt. Kumpastenkin puwun alla vasta on hieno nahka lihasten werhona. Tämä kalain ja lintuin läheinen yhdennäköisyys ja waatetusasu oikein liikeisesti todistaakin Moosjesen puheen totuutta, että ne ovat luotu samaan aikaan. Kaloja löytyy jotka woipi lentää ja lintuja jotka eivät woikkaa kun ainoastaan wedesjä ja weden päällä uida, waan lentoon eivät pääse ja kuolewat jolleiwat saa asua wedesjä. Wieläpä siittäwätkin liikipitain samalla tawalla nim. munimalla kummattin lajit, joista hautomalla tulewat uudet jälkeläiset.

Nämät kumpikin eläinlaji ovat äärettömän siittäwää laatua, kalat tuhanjin ferroin enempi kun linnut. Samaten tawattomasti wilkkaan liikuntaiset. Että ne ovat äärettömästi siittäwää laatua todistaa se runsas paljous mitä niitä wieläkin on olemassa, waikka ihmiskunta on wuostuhanja käynyt mitä kiihkoisinta häwitysjotaa kumppakin eläinlajia vastaan.

Siijaksi wenyysi tämä kirje ja täyttäisi pituudellaan koko kalenterin jos rupeaisin kaikkia seikkoja erikseen kertomaan tuosta Zumalan juuresta taloudesta, kala ja lintumaailmastaan. Mutta onhan opettajia, saarnamiehiä ja pappeja kansallamme, jokin tekee itselleen parhaan palveluksen, että käypi kuulemassa Zumalan sanaa, opettujia Zumalan suurista töistä, niin saa warmasti hawaita että: „juuret ja monet ovat Herran työt, joka niis-

tä ottaa waarin, hänellä on sula riemu niistä.”

Sitte seuraa kuudes aikakausi, kuudes päivä. Moosjes janoo wielä: „Ja tuli ehtoosta ja aamusta kuudes päivä.” Silloin valmisti Zumala kaiken karjan maanpäällä lajinsa jälkeen. Nyt oli jo maa siiksi wiljarikas, että jaattoi luoda eläimetkin, kun oli millä niitä elättää. Niin kuin taitawa perheen isäntä tekee, että ensin warustaa wiljaa ja rehua jolla elättää eläimet ja sitte vasta hankkii eläimiä, niin teki Luojaakin luomistöissään, ja samaa jattaa Hän jokapäiwä yhä wieläkin. Di sitä Zumalan rikauden, wiijauden ja tunnon sywyttä!

Wiimeksi loi Hän ihmisen omaksi kuwaksi, omalla wiijaudellaan, pyhyhdellään, funnialla ja kuolemattomuudella kaunistetuksi. Kaiken eläin ja luomakunnan herraksi — warakuninkaaksensa maan päälle, wiljelemään ja warjelemaan, nauttjemaan ja hyötymään siitä. Niinkuin Hän itse hallitjee rauhan waltakuntaa, niin antoi Hän ihmiselle wallan maan päällä.

Mutta kuinka käwi ihmisille tuossa kallissa wiraajaan? Syntiin lankeemus kauheine seurauksineen tuli kaiken tuon onnen ja rauhan tukistajaksi. Siitä on joutunut eläinkuntakin kärsimään mitä kauheinta rääkkäystä, että useasti saapi hawaita jotta esim. hevonen olisi paljo wiijaampi olemaan ajajana kuin ihminen.

Eläinten ja ihmisten wälillä on luomistöhön nähdän juuri ero. Eläimet käyvä waakasuurana maanpinnalla, katsoen maahan josta he kokonaan otetut owat. Toiwowattin pääsewänjä siihen alkuperäänsä, „huokailawat turmeluksen orjuudessa.” Ihminen taas käypi pyhystysä ja katsoo ylöspäin, että hän on saanut osan Zumalasta, elämän hengen, sielun, joka halajaa jainoin alkuperäänsä Zumalasta.

Kaikki olisi ollut hyvin, jollei yksi osa enkeleistä olisi alkaneet hlypeillä Zumalaa vastaan, josta oli seurauks-

fena sota, (Salm. l. 12: 7). Tästä seurasi tuo kauhea syntiinlankeemus myöskin ihmisten ylitse. Siitä on saatu ja yhä jaadaan maistaa sen katteria seurauksia sekä ajassa että iankaikkisuudessa. Kuitenkin on Jumala äärettömässä armoissaan ja rakkaudessaan säästänyt pelastuksen itse kauttansa Kristuksen ajettamalla vapauttajaksi meille, että me jälleen olemme kuolemasta elämään siirretty.

C. Guiffa, Broctet, N. D.

— Toimituksen huomautus: — Tämä kirje on vähemmän mieluisin, varsinkin tekijän alkuperäisen käsitteiden kirjoituksen vuoksi. Mutta koska kirjoittaja antoi luvan korjata ja tähdennellä puutteellisuuksia, olen käyttänyt sitä, toivoni mukaan, kirjoittajan ja lukijunnon tyydytykseksi, parhaani mukaan; seuraten alkuperäistä ajatusta joskin sana- ja lausetaapaa ja kiellisuuksiin menemiä kohtia olenkin ollut pakotettu muuttamaan, pois jättämään ja lisäämään, asian luonteen mukaisesti.

Mutta aiwan viimeistä osaa ihmisten syntiin lankeemisen syistä ei lainkaan kirjoittaja ole käsittänyt oikein, jonka vuoksi jätin sen pois edellisestä; waan liitän siitä tähän nyt jonkun sanan, selityksen kansa jälkeen jolla toivon monen saman mielisien hymärryistä awaawani Jumalan sanan oikeaan käsitykseen.

Kirjoittaja, puhuesaan perkeleestä ihmisten mieltänsä sanoo m. m.: „Se alkoi johtaa eläimiä ihmisten jilmäin eteen. Mutta ihminen ei välittänyt muista, waan kun tuli tuo ihana kääme, se weti ihmisen huomion puoleensa, että waimo alkoi tutkia miestänsä ja hän huomasi heillä olewan tähdellisen eron. Hän haastoi miestä leikkitelemään kanssansa. Heitä ei oltu siunattu. Sillä

muotoa rikkoivat omantuntonsa ja joutuivat Hän hellän rakkauden helmasta eli Paratiisista ulos,” j. n. e.

Tämä on suoraan sataa eli ainakin hymärtämättömyyttä Raamattua vastaan. Tässä ilmenee se mielihyde mitä olen niinpahjon kuulnut ja nähnyt kirjoituksissakin, esim. sanomalehti alalla, ja liikkupa sitä vielä oikein walistuneitten uskowiastenkin keskuudessa, että muka se kielletty puu olisi ollut kielto Jumalalta, ettei ihmiset saa ryhtyä toiseensa, jittääkseen lapsia. Mutta tähän on niin selwät wastalauseet p. Raamatussa, ettei tuollaiset olettamiset kestä wähääkään niitten edessä.

1 Mooseljen kirjan 1: 27, 28 kuuluvat sanat selwästi: „Mieheksi ja waimoksi loi Hän heidät. Ja Jumala siunasi heitä, ja Jumala sanoi heille: Kaswakaat ja lisääntykää ja täyttäkää maata, ja tehkää te teillenne alammaiseksi.” Saman kirjan 3: 20 nimittää Adam emäntänsä nimen „Sewa, että hän on kaikkein eläwitten (ihmisten) äiti.”

Suuttuiko Jumalan siunausta heitä? Olkio heitä kielletty ryhtymästä toiseensa? Millä keinolla olisimat he lisääntyneet ja kaswaneet ja täyttäneet maata, jos Jumala olisi kieltänyt heitä siitä? Tämmdiset olettukset ja wäitteet Raamattua vastaan ovat yhtä alarwotet kun wäite sein: „mistä Rain sai waimon.” Tuosama siunaus ja käsky „lisääntyä” j. n. e. kumoo wäitteet Rainin waimon eskimisen „wieraasta suwusta,” jota ei ollutkaan. Ja tätä wärjyä tufee 1 Moosel. 5: 4. Siis Jumalan käskyin noudattaminen ei ole rikos, waikka ne ihmisten mielestä kuinka wäpätöisiltä näyttäwätkin. Mutta tottelemattomuus on rikos, waikka se kuinka ihmisiwisiawuilla seppelöitäisiin. Rikos tapahui aiwan luonnollisen puun hedelmiä, wastoin Jumalan käskyä nauttimalla, jonka kyllin selwästi todistaa 1 Moosel. 2: 17; 3: 1—13, 17. Jos Jumala olisi tahtonut kieltää

ihmisiä toiseen ja ryhtymästä, olisi Hän epäilemättä sano-
nut: „Älkää ryhtykö toiseen, älkää olko hedelmälli-
set, älkää lisääntykää ja kaswako, ettette täyttäisi maata,
waan olkaa kahden kaisen ikänne. Minä en tahdo että
teistä kaswaisi lisää, y. m. j.“ Jos sittekin olisivat al-
kaneet lisääntymään, silloin tuollaiset puheet lankeemisen
jyistä olisivat oikeita. Vieläpä woin wakuuttaa, että
jos rivos olisi tehty miehen ja waimon keskinäisellä se-
kaantumisella, niin ei ikinään olisi Jeesus Sumalan Poi-
kana Wapahtajaksi maailmaan syntynyt ilman miehen
apuakaan waimosta. Sillä se koko teko, siittäminen ja
synnyttäminen olisi pelkkää syntiä Sumalaa vastaan ja
Sumala ei waiwista syntiä töillään.

Sananen seurakunnallisesta lastenkaswatus- työstä.

Ranjamme nousewan sukupolwen kaswattaminen ja
kehittäminen oikeaan suuntaan on ehdottomasti sydämen
asia jokaiselle ajattelevalle kristitylle ja kristillismielijel-
le henkilölle. Wälinpitämättömyys ja lewäperäisyys täs-
sä suheessa on todistus joko ajattelemattomuudesta tai
kristillisyydelle kerrassaan wieraasta ja wastakkaisesta
mielentilasta, joka ilmeni esim. Raimin sanoissa: „Olenko
minä weljeni wartija.“ Totisten kristittyjen sydämisjä,
joille Kristus on elämä, ei tuollainen mieli woi tosin wal-
lalle päästä, mutta ajattelemattomuutta ja asian tärkey-
den oiwaltamattomuutta woi huomata usein heissäkin.
S. tautta ja toi. nettomuutta taasen nähyy usein niissäkin,
jotka johonkin määrin asian tärkeyden oiwaltawat. Pienet
owat tosin usein woiimat, mutta paljon, paljon jaatettai-
siin toimia, jos aina ripeydellä toimeen tartuttaisiin ja e-

päroimättä tehtäisiin se mikä voidaan, eikä pyyhdyttäisi
woiimien wähyhtä punnitsemaan ja waiweroimaan. Su-
mala on luwannut olla heikkojen wäkewyys ja Hän sitä
totisesti on; mutta Hänen wäkewyydestään osalliseksi tul-
laksemme, on meidän Hänen janaan ja uskaltaan, rohkeasti
jen mukaan toimittawa. Älkää olko hitaat töisjänne,
janoo Raamattu, ja warsinkin tässä suhteessa on tuo kyl-
läkin mukawa; mutta mitä turmiollisin toimeettomuus pois
heitettävä ja tartuttawa riwakaasti toimintaan; sillä asia
on todellakin tärkeä ja sen eteen kannattaa työtä tehdä.

Lapset owat ennenkaikkei kaswatettawat Hänen tun-
temiijensa, joka on sanonut „sallikaa lasten tulla minun
tylöni,“ ja jonka armoon ja hoivaan he owat p. kasteen
pejon kautta jaatetut ja otetut. Tämä tehtävä, joskin
se etujjassa kuuluu lasten wanhemmille ja kummeille,
on kuitenkin jokaisen kristityn tinkimätön welwollisuus,
sillä lapset owat Herran lahja, ei ainoastaan kodille eli
wanhemmille, wain loko kanzalle ja seurakunnalle. Ja
se, misä määrin nuo lahjat tulewat näille siunaukseksi,
onneksi ja hyväksi, riippuu suurimmaksi osaksi siitä miten
koti ja seurakunta tähtäwät ne welwollisuudet, jotka Su-
mala, lahjan ja heille uskoessaan, on heille määrännyt.
Tärkeimmän kaikista näistä welwollisuuskista ilmoittaa
käsky: „Opettakaat heitä pitämään kaikki kun minä olen
teidän käskenyt.“ Lasten iankaikkinen autuus ja sekä hej-
dän itienjä, että seurakunnan hengellinen ja henkinen me-
neestyminen ja ajallinen onni on suuresti riippuwa tä-
män käskyn noudattamisesta. Eikö siis jokaisen kristityn,
olkoon hänellä itjellä lapsia tai ei, tule ripeydellä toimia
tämän käskyn tähtämiseksi?

Ryhkäikä warsinkin waatii sitä; miksi, sitä ei tarwoin-
ne kellenkään aikaansa seuraawalle ja Raamattuaan wil-
jelewälle kristitylle lähe. mmin jelttää, ja elleiwät kristityt
täytä tuota ajan waatimusta, saawat he omantuntonsa

heitä siitä syntyänsä, nähdä kristillisistä aatteiden, synnin ja rikosten saaman esteettä nuorijossa wallan. Siispä: Jokainen kristitty rientäköön työskentelemään lasten ja nuorison johdattamiseksi Kristuksen ja Hänen armolahjojensa osallisuuteen.

Edelleenkin olisi lapsille opetettava Suomenkieli, eikä pä Suomen historia ja muut aineet, joita he eivät täkäläisissä kansakouluisissa opi, juinkaan haitaksi olisi. Raittiusopetus kuuluu tämän kirjoittajan mielestä uskonnon opetukseen, ja tulisi sitä sen yhteydessä siis sunnuntai-kouluisissa opettaa.

Mikomukseni olisin puhua muutama sananen sunnuntai-koulujen tärkeydestä ja kasvatuksellisesta merkityksestä siirtokansamme keskuudessa. Kotikasvatus tietyksi on tärkein, ja on se aina laskettava samalle perustukselle kuin sunnuntai-koulutyöhön; mutta tila ei salli siitä pitemmältä puhua. Mainittakoon waan, että ellei vanhemmat kannarukouksessa lapsiaan Herran eteen ja Häneltä voimaa ruukoillen koidisja kasvata heitä kristillisessä hengessä, eivät koulutkaan voi hedelmää tuottaa.

Sittenkin on seurakunnallisten koulujemme tehtävä kallis ja tärkeä; mutta enemmän tarvittaisiin niihin innostumista ja niiden tärkeyden oivaltamista. Sunnuntai-koulu on tosin toiminnassa jokaisella paikkakunnalla, missä seurakunnallinen elämä on hiemankaan järjestynyt. Mutta muistawatto seurakuntien jäsenet, niin kun tulisi, ottaa osaa sen toimintaan, työskentelemällä siinä, persoonallisesti lapsia Jesuksen, lasten parhaan ystävän luokse opastaen ja heille hyviä tapoja neuwoen; ja ennenkaikkia: muistawatto he rukoilla tuolle kalliille työlle Herran siunauksia, jota paitse ei mitään työ hedelmää kannu? Wastatkoon jokainen lukija itse, omaan pomeensa mennin, näihin kysymyksiin!

Surkutehtawa seikka waan on ainakin muutamilla paikkakunnilla, että sunnuntai-koulun opettajia on waikaa saada riittäwää määrää, jomoin lapsia kouluun, waikka niitä onkin paljo paikkakunnalla. Se ei juinkaan innostusta asiaan osoita. Seurauksena siitä onkin, että yhdet ja jamat henkilöt saawat, ellei mieli lakkauttaa sunnuntai-koulua, olla aina toimesissa ja että noiden muutamien täytyy wäsymykseen jaakka ponnistella, silti mitenkään ehtimättä monipuolista tehtävänsä kunnolla toimittamaan, kun jen lisäksi vielä usein walitut ja lupautuneet opettajatkin jääwät koulusta pois turhistaikin syistä. Sunnuntai-koulun opettaminen on työtä, jossa mitä monipuolisim, sille alalle kuuluwa kokemus on tarpeen ja niin ollen on kyllä entisten opettajien toimeensa walitseminen puolustettava; warjinkin jos nämä Kristuksen rakkauden waatimuksesta työtänsä tekewät ja työhönsä innostuneena yhä lahjojensa ja kykyänsä siihen kehittäwät. Mutta jos tuo uudelleen walitseminen on aina waan tähtymyksen pakosta siksi että sijalle ei woida muita saada, ei asiat enää ole oikein niinkuin ne olla tulisi. Eroitettakoon tästä kuitenkin ne seurakunnat joissa jäsenluvon pienuuden wuoksi ollaan yleensä ahtaalla kaikista wirtailijoista, mutta joissa ulkona pyhyttelwien lapset silti käywät seurakunnan pyhäkouluissa.

Konin alhaalle joskin kyllä suureksi siinä merkityksessä armostellaan usein sunnuntai-koulun tehtävä. Sama on ehkä laita kirkkoihinkin nähden. Lukutaidon istuttamisen lapsiin pitävät useat pyhäkouluun ainoana tehtävänsä, huomaamatta ollenkaan, että jen, tätä kylläkin tärkeää tehtävää ehdottomasti paljon tärkeämpi tehtävä on kylvää pikku sydämiin elämänanan ijankaikkista siementä, kiinnittää heidän ajatuksensa siihen ja niin sytyttää ja liehoja sitä tulta, jota Jeesus tuli sytyttämään maanpäälle ja kasvattaa heitä ymmärryksessä, taidossa

ja hyvisiä tawoisia. Siksipä opetus käykin usein katteran yksitoikkoiseksi, ja lapset heti kun waan voivat, luopuvat koko koulusta. Opettajatkaan eivät wälitä kehittää itseään, eiwätkä erityisemmin itseään koulua warten walmista. Käskyt luetaan ja uudet määrätään sangen wäähän tai ei ollenkaan oppilaan ajatuksia niihin kiinnittäen, ja niin käy koulu jumuntaista jumuntaihin ilman mainittawia vaihteluita, jilloin tällöin pidetyttä juhlatilaisuuksia lukuun ottamatta. Lapset kyllä owat siinä oppineet wälttämästi, hywälahjaisimmat tyhdyttävästi ja jotkut koko hywästi lufemaan äidinkieltämme sijältä ja katelismustaan ja biblian historiaansa konemaieisti ulkoa; mutta jamalla on heissä kaswanut se mieli, että kristillisyyks on kolkoa ja ikäwää ja he owat tulleet yhtäkaikkiseksi uskontoon nähden, jommoijina he owat helposti tainutetawisia kielteiselle kannalle.

Että tämä kuwa on liian synkällä wäreillä piiretty kaikkiin pyhäkouluihinne jowellutettawaksi, se myönnettäköön. Onhan meillä, ainakin kirkkokuntamme keskuudessa, todella mallifelipoisikin jumuntakouluja, joisia opettajia innostaa Jesuksen rakkauts ja joissa oppilaiden sydämissä on lapteellinen usko tawoalliseen Siään. Herralle olfoon kiitos! Mutta taas on kouluja joissa opetus käy kuwaamallani wähyttäwällä tawalla ja tuottaa sen mukaijet seurakjet, joten kyllä kannattaa asia puheeksi ottaa; sillä ei se waikenemallakaan parane.

Mleenjä olisi opetus jaatawa kaswannollisemmaksi ja ajatuskykyä kehittäwämmälle kannalle. Sawanto opetus olisi alettawa jo kirjaimia opettaessa, että lapjen mieli kiintyyti opittawaan; sitte ei oppiminen käwiji ikäwäksi ja rasittawaksi, waan olisi päinwastoin hauskaa ja siinä siimusja ajatus ja hawaantokyky kehittywät; seikka jolle kaikesja opetuksessa on painoa pantawa! Ajatuskykyä kehittäwään opetukseen owatkin usein uudet aapijet kuwi-

neen ja lyhyine hauskoine kertomuksineen erinomaisia. Kuwat owat oiwia hawaanto wälkappaleita kirjaimia opettaessa ja kertomuksiin kiintyy helposti lasten mieli. Helppo on opettajan niiden avulla, jattuilla kysymyksillä lasten ajatusjuoksjua ohjaten, kuwauksia ja esimerkkejä lasten omasta elämästä ja ympäristöstä ja hieman wakarawuonteista leikillisyhtäkin apuna käyttäen, kiinnittää heidän mielenjä luettawaan ja opettaa heidät luettua ajattelemaan ja ymmärtämään. Sanomattakin on selwää, että tälläinen opetustapa on opettajallekin helpompaa alusta pitäen, ja mitä enemmän lapjen ajatuskyky kehittyi, sitä helpommaksi käy opetus, ja lapsiin nähden ei tällaisen opetustawan merkitystä woi kyllin suureksi arwostellaa.

Myöskin ei tämä ajatusta kehittäwä opetustapa wadi opettajalta mitään erityistä koulukaswatusta, eikä muitakaan erityisempiä ponnistuksia. Sieman innostusta asiaan, wirkeitä mieltä, wäähän kirjakkautta ja wäähän lapsille annetun läskyn tutkistelua ja valmistelua ja sillä on asia autettu. Opettajain keskinäiset keskustelut- ja walmistuskokoukset olisi myöskin huomioon otettawat ja ennen kaikfia kristityn elinehdot, Sumalan sanan wäljeleminen ja rukous, pitäisi etusijasja käydä.

Kirjaimia, tawuuta ja juoran luvun alkuharjoituksia opiskeluwien lasten hengellinen kaswatus on tietytti yhäti pääasiasja wanhempien huolena. Kuluapa muu kun äiti tai ijä kykeneeskään tajuttawammin ja mieleenpysty wämmiin tawoallisen ijan hywyydestä, lahjoista ja waimuksista pikku palleroisille selwää tekemään. Mutta niinkuin wanhemmat eivät milloinkaan, ei edes lasten täysikaswuisiksi tultua, saa heittää heidän hengellistä kaswatustaan eikä julkea heitä esirukouksistaan, niin on myöskin koulusja annettawa pikku oppilaiden tietää ja huomata että opettajat rakastawat ja ruoilewat samaa

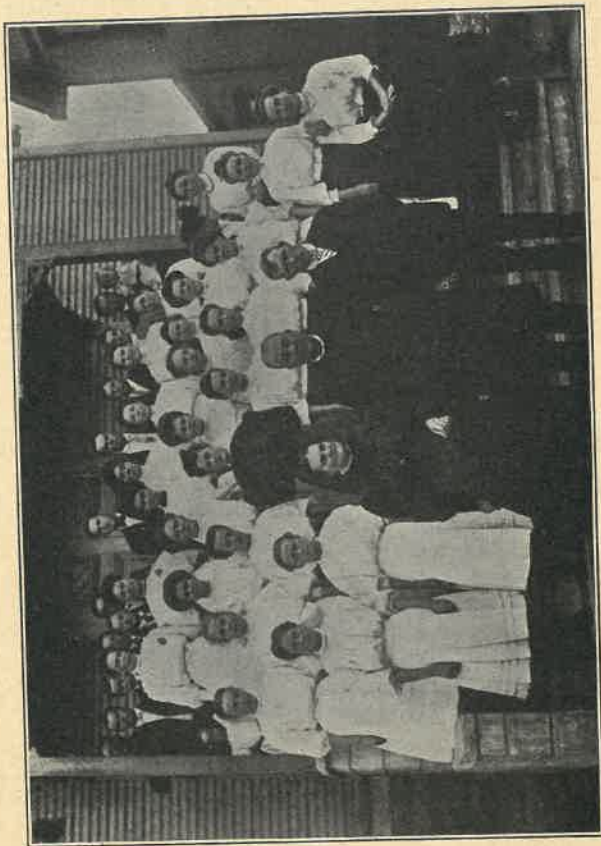
taivaallista Jhää kuin he ja vanhempanjakin. Se maan muistettakoon että opettajan tästä puhuessa on ajatettava lasten kannalle ja varottava ettei hän mene lasten käsityspiiriä korkeammalle. Ajatuskynyn kehittämisen opetuksen kautta valmistaa lasten kykenemäksi perin pohjaisempaa uskonnon opetusta vastaan ottamaan pikemmin kun se muuten olisi mahdollista.

Uskonnollisessa suhteessa, joka on juuri tärkein asia pyhäkoulutyössä, olisi se juuri etu, että lapset osaisivat ajatustella syventyä läksyynsä ja sen ymmärtämiseen. Siten saatettaisiin lapsille mitä monipuolisemmin selittää ja katetaksimus ja biblian historia laajemmin ja syvämmällä läpikäydä. Hawannollinen uskonnon opetus saattaisi lapset, samalla kun synnin tuoma turmelus ja sen vaikuttama ihmiskunnan armon tarve ja Jumalan rakkaus syntisiin ja Hänen armonsa Kristuksessa, P. Sengen vaikutuksesta yhä selvemmin kirkastuisi heidän ajattelevissa mielissään, huomaamaan ulkokultaisen ja totisen kristillisyyden erilaiset vaikutukset ihmisen persoonallisessa elämässä, eikä kukaan väittäne ettei se olisi hyödyllistä. Ennen tätä saattaa hawaannollinen uskonnon opetus lapsen, koska se tavallista voimakkaammin kiinnittää hänen mieltänsä läksyyn eli luettavan sijältöön ja kehittää häntä ajatteluun, wertailemaan itseään ja mielijohteitaan Jumalan sanan vaatimuksiin, ja siitä on seurauksena Wapastajan ja armon tarve, joka yksin lapsesjakin on tarpeen ennenkun ewankeliumin sana saa oikean vaikutuksen tehdä ja opettaa ihallisia mielijohteita ja himoja kurjissa pitämään. Siten lapsi itse tulee kokemaan, että „ewankeliumi on Jumalan voima uskonnon autuudeksi“ ja huomaa kristillisyyden todellisuudet, joka ei ainoastaan anna raskaita welwoituuksia, vaan tarjoaa ja antaa sulosta armoa ja rauhaa ja sydämellistä iloa, joka innostaa ja wanhistaa welwoituksia noudatta-

maan. Tämä persoonallisen omaksumisen ja kokeutumisen tie saattaa lapset seijowiksi kristillisyydessä ja saattaa heidät vielä langenneinkin siihen palaamaan. Muuta kouluyksin ei voi tätä kohdin myötäväikutusta tehdä. Suurin on aina kodin vaikutus. Milloinkaan, ei vielä wanhakaan eikä edes ihmisissä paatuneena, lapsi wanhakodista pidä turvallisuuksia ja rauhan tunnetta jonka nämä tuottavat.

Raamattu uudelleen ja uudelleen kehottaa ajattelemaan. Wakawa ajatteleminen on ensi askel herätykseen; mutta kemyntielisessä ajattelemattomuudessa useat rientävät synnissä turmioon ja kadotukseen. Kristillisyyttä ei juinkaan wahingoita tervejärkinen ajatteleminen; sillä ajattellessa tulevat sen opetukset ja periaatteet maan yhä paremmin oikeiksi huomatuksi. Ajattelevan nuorison keskuudessa ei löydy jumalankieltäjiä ja epäilijöitä, mutta kyllä ajattelemattoman. Ellei ajatuselämää ole kohotettu ja ellei ajatus kykene askartelemaan jalommissa ja korkeammassa asioissa, kiintyy se halpamaisiin, saastaisiin ja synnillisiin. Semmoiset ajatukset johtawat synnillisiin tekoihin. Synnin työt ja paheellinen elämä taas saattawat omantunnon rauhattomuuteen, jota ajattelematon helposti taipuu tyhnyttämään sillä kurjalla wahlolohdutuksella, jota epäilijä hänelle tarjoaa. Ajattelemattomuus ja ajatuskynyn kehittämisen laiminlyöntinen saattaa siis syntiin ja Jumalan pilkkaan.

Totista innostusta sunnuntai-koulutyöhön siis tarwitaan. Ellei kodissa ja sunnuntai-koulussa waltitse totinen kristillinen henki, elleivät wanhemmat ja opettajat esimerkillään ja sanoillaan, Sengen kastetta kylvölleen ruokoiden, juurruta totista kristillisyyttä lapsiin, ei ole juurtakaan toiwomista kansamme tulevaisuudesta tässä kansojen Baabelissa. Pyhä Henki saattaa tehdä työtä las-

Ashabula Harborin kansalliseurakunnan kristillinen nuorisoyhdistys.

ten sydämissä, jomoin kuin aikaiustenkin Minä nuorena oppii sen vanhana taitaa, sanotaan sananlaskussa. Jos lapset oppivat nuorena elämään ilman Herraa, kuka sanoo että he vanhempana kääntyvät; mutta niistä jotka pienuudesta saakka ovat harjoitetut jumalijunteen sanoo Raamattu: Jotka ovat istutetut Herran huoneessa, pitää viheriöitsemän meidän Jumalamme kartanoissa. Heidän pitää wejoman vielä vanhuudessaan, hedelmälliset ja vihannat oleman, ja julistaman, että Herran on niin hurskas, minun turvani ja ei ole Sänessä wäärhyttä. Ps. 92: 14—16.

J. Sirvi.

Ashabula Harborin, D., Kansalliseurakunnan Kristillisen Nuorisoseuran waiikutuksesta joku sana.

Edellä olewa kuva esittää niitä jäseniä jotka ovat tämän sanotun seuran toimesta työstennelleet ja vieläkin työskentelevät. Sanottu seura on ollut waiikutuksestaan kymmenen vuotta Herran seurakunnan keskuudessa, tehden työtä Herran kansion kaswattamiseksi, saattaen Herran tuntoa wireille nuorisoin kaswattajana. Samoinpa ovat vanhempi kansain ottaneet osaa; ja jekä puheilla että rukouksilla, weiuilla ja suoranaisilla kiitoksilla ja ylistyksillä käyty Herran tykö. Saakoon Herran tuli palaa eteenkipäin Kristuksen seurakunnan jäsenissä! Tehköön wain jokainen työtä ja kaupaa Herralta saadulla leimiskällään niin kauan kun päiwä on. Jö tulee jolloin ei enää woida työtä tehdä. Suljen teidät kaikki armon lapset yli maan awaruuden Herran armoyhteen!

Hiwan autuas Jesuksessa Wm Williamson.

Rukoukseni.

(Sävel: S. R. 117.)

Mun sieluni, ruumiin', eloni
Sa, Herra, pyhitä.
Ne käntä palvelukseesi;
Mua kanssas yhdistä.
Et' kielen kiittäis nimeäs'
Ja armostasi iloiten,
Ma että jalkan ohjaisin
Sun tahtos' poluillen.

Mun ajatuksen ohjaille,
Lainuta pyhyhteen.
Suo elän aina sinulle,
Kun armos yhteyteen
Mun kautta uskon, tustehen
Saatoit, ja Poikas ansion
Niin autuudeksein antaen
Mun autit elohon.

Siis uusi sydän antaos,
Uus' mahwa henki suo;
Kiusauksisja tusteos
Ja puhtaus sydömmeen luo.
Työhösi anna intoa
Ja rohkeus, woima lahjoita,
Niin ettei waarat peloita,
Wastukset majenna.

Ja juos Herra käteni
Myös tehdä työtäsi.
Mut' että suuni janaasi
Julistais hartaasti;
Ett' oiji apuun walmisna
Kätteni, suuni neuwoais,
Rakkautes vaatimuksesta,
Nöyrästi julistais.

Mut' että riipun janasas;
Rukoilen ahkeraan;
Ett' uskosja ja armosjas
Raskuaisin aina waan,
Ett' innolla Sua seuraisin
Ja että heelmän runjahan
Kantaisin, etten armoas
Ottaiji hukkahän.

Näin jäsenenä kaikki oi
Sa, Herra, käyttäös.
En yllin tosin mitään woi,
Siis janaa täyttäös
Kun janoit: hamaan wanhuuteen
Ma nostan, kannan, pelastan.
Sun armoos, janaas ikuisen
Ma, Herra, uskallan.

Saakko Hirwi.

Synnin ja vanhurskauden seurauksista.

Rauhastavaijset ovat synnin seuraukset. Laajalta jen vaikutukset ulottuu. Ei löydy sitä maanosaa jossa ei olisi huomattavissa synnin tuottamia tuhoavia seurauksia. Historiat ja jokapäiväiset kokemukset osoittavat synnin tuottamista tuhoista. Tuolla näemme miehen joka on ottelussa ehkä isomman osan elämästään ollut, ottelussa tavalla eli toisella synnin seurauksien kanssa. Toisessa paikassa voimme nähdä vaimon ja lapsen kärsivän ääretöntä tuskaa, tuskaa johon tuskin lievitystä ainakaan luonnolliselta puolelta löytynee. Taas kuin luomme ilmähsemme muuallepäin voimme ehkä nähdä miehen kamppailevan kuolon koviin tuskien kanssa, vaimon ja jälkeen jäävien surevien lasten läheisyydessä ollessa. Ehkä jo näemme kuolon kovan kouran kouristaneen sydämeen, joten on henki eronnut ruumiista ja niin on ruumis ainakin näennäisesti rauhoittunut ja samalla muuttunut hieman kolkoksi, eikä kuulu enää walituksen ääniä; sillä walitukset ovat waijenneet. Tuskin kukaan voi kuulla jälkeijäävien tunteita ja ajatuksia joita jälkeen jäävä leski ja ijällisemmät lapset tuntevat. Tuntee sillä, kuin wainajan ruumis on saapuilla, että tuskin yksikään halajaa edes kowasti hengittää, ettei waan hiljainen olo tulisi häirittyä. Tammöisesjä tilaisuudessa ollessa ennen synnyinmaassa oli tapana wiljellä Sumalan sanaa ja hyräillä wirjiä, waikkapa ehkä hiljaisella äänelläkin; sillä lohduuttaen muutoin rauhatonta tuntoa ja kulutaen muutoin hitaasti kuluwaa aikaa, josta woi johtua mieleen leskelle m. m.: Mihin minä itjeni turwaan?

Mihinpääs muuhun kuin hengellisesti katsottuun leskien oikiaan auttajaan, josta taas woi johtua entinen elämä mieleen, ehkä selwemmin kuin koskaan ennen. Ratterasti siinä kadutaan entistä elämää. Karwaita owat katumuksen kuumat kyhneleet jotka waltaawana waluwat ehkä muutoin jo entisten kärsimysten kautta kalpeiikki käyneille poskille. Tuosja tilassa ollessa tullaan usein huomaamaan ettei tämä olekkaan liifaa jos minä kurja, joka niin syntisesti olen elänyt, saankin huomautuksia etten enää silleen synnissä aikaani kuluttaisi, koska tämä elämä näyttää näin lyhyt olewan ja täynnä waaroja ja wastuksia ja eiwät nähtä ainakaan wastukset wähenewän. Ehkäpä jo wilahtaa mielesjä ajatus: mitä onkaan tämä elämä, ja mihin jitten joudutaan kuin täältä siirrytään. Mihin owat sifulaiseni jirtyneet ja mihin mahtanee minun kurja henki jirtyä täältä? Warmasti, jos tässä epäilewässä asemassa tulisi pois lähtö, ei hywin käwiji. Kai perijin rikkaan miehen aseman ja sehän olisi kauheaa kuin tuskat waan koweneiji ja oloni tulisi paljoa tufalammaksi, ja jos koskaan, niin nyt kuitenkin tulee tosi eteen. Nyt ei tunto thydy enään paljaaseen puustawilliseen tietoon eikä ulkonaiseen harrastukseen, tawan wuoksi wirjien wejjuuseen, ei; waan nyt täytyy saada asiasta warmuus, nyt täytyy tiedää kenelle elää ja kenelle kuolee ja kenen oma todellisuudessa on; maksoi mitä maksoi, niin täytyy päästä parempaan waluon. Ja, elämän Herrra Jesus kuin huomaa tuonlaisen tunnon tilan, niin Hän joko lähettää ewankeliuminsa saarnaajan hänen luokseen tahi johdattaa itsensä ewankeliuminsa läheijyhteen jossa sitä puhutaan ja saarnataan sitä fuloista sanaa josta alkaa elämä wirrata ihmisjydammeen; sillä usko tulee kuulosta ja kuulo Sumalan sanan kautta. Ja Pyhä Henki jitte saa edelleen jellitellä kirjoituksia kuinka Sumala on häntä rakastanut. Joskaan ennenkun maailman perustus laskettu oli, josta

kaikille niille jotka tahtovat joko Jumalan vanhurskauteenkin oikian uskon tuntomerkki, että ihminen pyhän Raamatun mukaan käsittää jo ijanikaikkisuuden Jumalan juuren rakkauden itse kohtaansa, sillä niin ovat kaikki entijetkin Pyhäältä Hengeltä valaistut tehneet, ja niin näkyvät nyhyijetkin pyhät joka johdattaa nyhyijäkin pyhiä siitä juuresti iloittjemaan ja tunnustamaan sitä muillinkin, joka tunnustus on niin outoa kaikille jumalattomille ja kaikille niille jotka tahtovat joko Jumalan vanhurskaudella omaa vanhurskauttaan vahvistaa, eli muutoin wiijastella näitten tärkein ijällisten asiain kansja; joten he kaikki kokoavat voimansa yhteen ja pitävät neuwoa luolettaaksensa jenkaltaista uskoa maan päältä pois, ja kuin eiwät he muutoin tiedä niin voimakkaasti woimansa wastustaa, niin koettawat jaada oikeaa uskoa wääräji leimata ja esittävät wäärää uskoa niin juloijsessa walosja kuin suinkin mahdollista, että kaikki saisiwat uskomaan heidän esityksiään ja pitävät wääränä ja wastustettavana oikiaa uskoa, jossa heillä on kaikki maailmallinen mahti puolellaan, jonka kautta he woivat hurmata kaikki muutaansa, nefin jotka kasteen kautta on otettu Jumalan armonhyhteyteen ja ehkä saaneet vanhemmiltaan opetusta Jesuksen käslyn mukaan. Niin ei niitäkään jääli nuo sielun murhaajan kätyrit, waikka ehkä ovat lukeneet Jesuksen sanat: „joka pahentaa yhden näistä pienemmistä,“ ja julistaa heille ankaran tuomion, niin ei he siitäkään wälitä, waan ovat ennen pahentaneet monta ja halajawat, wastustaaen Jesuksen waroituksia, pahentaa edelleenkin pienempiänsä ja wetää tuomioa päällensä niinkuin heidän edeltäjänjäkin ovat tehneet. Mutta saattaako se niin tehdä joka Jumalan pyhän lain kautta on herätetty synnin tuntoon siinä määräsä että synti on ruvennut tuntoa waiwaamaan? en luule; sillä jenkaltaisesta sanoo apostoli että se lakkaa synnistä ja tietenkä rupeaa yhyän Hengen

lehoituksesta armoa anomaan ja toimomaan uudistettua sydäntä puoltamaan Kristuksen oppia, kuten jofeana syntynyt teki, joten Jesus saa jenkaltaiselle itsensä ilmoittaa syntisten Wapahtajakki; jossa taas toteutuu Jesuksen sana: „En ole minä tullut vanhurskaita kutjumaan waan syntisiä parannukseen.“ Suono olijikin Jesuksen seurue jos siinä itse vanhurskaat saisiwat etupäässä reuhaten ylvästellä. Minä en tahtoiji jenkälaijeen seurueeseen kuulua, waikka mitä tuosja seurueessa luwattaijin nautinnoksi, ja toiwon että kaikki totijet Kristuksen seuraajat sanowat aiwan samoin kuin minäkin, josta on seurauksena ollut ja on vieläkin olewa, että he erkaantuwat itjewanhurskaista jekä synnisiä riehumista jo täällä ja pyhywät taiwaasja ijäti erosja. Kiittäen karitsaa kans' enkelten ja kaikkien ennen täältä siirtyneitten kansja. Hallelujaa! Ylistys, kiitos ja kunnia olkoon Karitsalle joka tapettu on ja on meidät omistanut Jumalalle kaikista kansjoista ja kielistä.

J. G. G.

Puhe.

pidetty Astabula Harborin Kansallisiseurakunnan 18 wuotisen juhlan wietosja huhtikuulla 1908 Johannes Summerilta.

Kiitä Sieluni Herraa aina, muista armon kyllyyttä. Mina mielehesi paina Jesukseji hyynyttä. Niin on sulla turwa luja vastaan pahan pauloja. Weijata saat Hallelujaa woitostaji taiwaasja! Arwoisat ystävät, weljet ja sijaret Kristuksessa Jesuksessa: Meillä on tänä iltana riemu-juhla, jota olemme kofeontuneet wiettämään. Tämän kuun kuudentena päivänä on kulumut 18 wuotta siitä

kuin ewankeliumia on ruwettu suomalaistulle tällä paikkakunnalla saarnaamaan, ja ewankeliumin jalka on pystytetty. Siitä iloitsaamme Herrassa ja Hän antaa sinulle mitä sinun sydämesi halajaa, Ps. 37: 3. Tosiaanakin täällä ajassa on Ihmisen Pojan merkinä risti, mutta taivaassa on se toisenmoista. Siellä saamme ristikstä kruunun. No niin, onhan sitä ollut tälläkin paikkakunnalla monenmoisia ristiä ja vastoin käymisiä, mutta kaikki on parhaaksi kääntynyt. Kullakin hädällä ja ahdingolla on määränsä. Jumalan armo lyhentää koetuksen. Iloitkaa ja riemuittaka siitä että kaupungissa on ollut monta jotka ovat totuuden tuntoon tulleet!— ja tietysti on jotta waista edeskin tulewat. Minä luulen, että Jumalalla on vielä omiansa jotka omistawat autuutensa ennenkun pajuunan ääni soi. Ja Hän lähettää enkelin ja juurella pajuunan äänellä ja he kokoowat Hänen walittunsa neljästä tuulesta yhdestä taivasten äärestä niin toiseen, Matt. 24: 31. Suutalaiset kutsuttiin juhalle pajuunalla, jomoin kutsuu Kristus uskowaiset kaikista kansoista kaikissa maailman äärisissä Hänen Karitsan juhlallensa. Nyt meillä soi kirkon kellot, pajuunan äänenä ulkonaisesti että tulkaa juhalle, kirkon sijällä kaikuu Herran laki ja ewankeliumi, että olkaat walmiit ottamaan vastaan wiimmeistä pajuunan ääntä. Todellakin autuas on se palvelia jonka Herra tietää niin tehneeksi, koska Hän tulee. Meillä on nyt puoliyön aika, josta Kristus puhuu; antikristuksen aika-kausi on nyt juuri korkeimmallansa. Se waikuttaa myöskin uskowaisiin unettawasti. Koska yllä wiipyi tuliwat he kaikki uneliaiksi ja mafasiwat. Mutta herätessä oli onneksi öljyä waralla, sillä usko kuitenkin vielä oli. Jesus Kristus on jama. Hän on uskollisillensa aina ijan-kaikkijesti jama muuttumaton elämässä ja kuolemassa; heidän apunsa ja ilonsa ijankaikkisuus; heidän autuutensa ja heidän kunniansa täydellisyhdessä. Se olkoon

turwamme ja ilomme tämän mailman waikkeissa waikkeissa! Kristuksen aikakauden edellä on käynyt suuria, maailmaa täristäviä tapauksia, joiden kautta maailman waltakunnat owat hajalle särkyneet, ja tämän aikakauden helmasja on yleinen maailman mullistus, että Jumalan waltakunta, joka ikuinen on ja katoomaton, eikä täristä taida, waan se yksin jää seisomaan ijankaikkijessa kunniasjansa. Jumala lupaa profeetansa kautta ijankaikkijien taiwaan waltakuntansa ilmestyksen, joka pyhiä on, siitekin kun suuret kirkistawaiset järjistyksset owat maailman waltakunnissa tapahtuneet. Samassa tarkoittaa ennustus taiwaan ja maan uudistusta joka kunnianwaltakunnan ilmaantumisen edellä tapahtuu, joka ääni silloin maata järjisti, mutta nyt Hän lupaa ja sanoo: vielä minä nytfin Herran tahdon järjittää ei ainoastaan maata mutta myöskin taiwasta. 2 Mos. 19: 18. Minä vielä pyhdän teitä rakkaat ystäwäni melieni ja sijareni, että nyt jos koskaan tulee olla warowainen, ettette anna wain itijänne wietellä moninajella ja muukalaisilla opetuksilla; sillä se on hywä että sydän wahwistuu armolla, ja ei joutawalla ruualla! joista ei kukaan ole mitään hyötynyt jotka niissä owat waeltaneet, se on ihmis jäännöillä, jotka opettawat ruuasta ja waatteista, mutta ei uskosta, (Luth). Vielä sanon, että minäkin olen yksi, joka olen tämän seurakunnan kirkon katon alla palautettu rakkaan opettajani juun kautta kuin Herra huusi, että palaja, palaja sinun pahosta teistäsi, niin olen tullut palautetuksi, ja toiseksi rawiksi minua ewankeliumin ruualla ja olen tullut rawituksi ja aina jatkuwasti rawitaan. Mutta muuta en minä woi tehdä kuin kiittää; siis kiitä. Sieluni Herraa aina, Amen!

Onko Raamatussa siweettömyksiä?

(Torreyn mukaan.)

Yksi Raamatun vastustajien vanhimmissa ja juosittummissa vastaväitteistä on että Raamatussa löytyy lukuja, jotka ovat törkeitä ja siweettömiä alusta loppuun. Että siinä on lukuja, jotka kuvaavat syntejä, sellaisia, joita ei olisi viijasta erilaisen kuulijakunnan edessä käsitellä, ei tarvitse kieltää; mutta puhua selvästi törkeimmistäkin synteistä, tarkoituksella paljastaa ne kaikessa inhottavuudessaan sekä tarkoituksella kuvata joku henkilö sellaisena kuin hän todellisuudessa on, ei ole siweetöntä tai törkeää. Se, onko kertomus jostakin synnistä törkeää tai ei, riippuu kokonaan siitä, millä tavalla ja missä tarkoituksella se on kerrottu. Jos synteistä kerrotaan tarkoituksella tehdä niistä pilaa tai kaunistella, selittää ja werhota niitä, niin silloin on kertomus niistä törkeää; mutta jos sitä tehdään tarkoituksella kuvata ihmisen lunastuksen tarve kaikessa laajuudessaan ja synti kaikessa inhottavuudessaan ja hirvyydessään, sekä tarkoituksella saada ihmiset vihaamaan ja kammoamaan syntiä, silloin ei se ole törkeää, vaan on sitä vastoin moraalisesti terveellistä.

Juuri tällä viimeksi mainitulla tavalla kuvataan synti raamatussa. Suoruudesta ja muista samanlaisista synteistä puhutaan selvästi ja sanoja säästelemättä. Sen luonteiset teot ovat peittelemättä kerrottu ja niiden seuraukset on selvästi kuvattu. Mutta kaikki tämä on tehty tarkoituksella saada ihmiset luopumaan näistä hirveistä

synteistä, ja epäilemättä onkin moni, joka on langennut tällaisiin synteihin, tullut raamatusta huomaamaan niiden inhottavuuden ja hirveät seuraukset, ja siten on hän saatettu luopumaan niistä juuri sen kautta, mitä Raamattu niistä sanoo.

Usein myöskin sanotaan, että „Raamatussa on paljon paikkoja joita ei ole sovelias lukea yleisölle.“ Jos tämä myönnettäisiinkin olevan totta niin se ei todista mitään Raamattua vastaan. Eikö parhaimmissa ja arvoikkaimmissa lääketieteellisissä teoksissa ole useita paikkoja, joita ei olisi sovelias lukea yleisölle ja kuitenkin, eivätkö ne paikat ole varsin tarpeellisia? Raamattu on ojaaksi moraalista anatomiaa, eli sielua koskevaa lääketiedettä ja se olisi siis juuri vajavaisuus, jolle siinä kerrottaisi näitä pelottavia tosiasioita ihmisestä sellaisena kuin hän on, eikä selitettäisi parannuskeinoja hänen moraaliin eli hengelliseen sairautensa.

Meillä on kyllin syhtä kiittää Jumalaa siitä, että Hän on näitä asioita raamattuun kirjoittanut. Esimerkiksi löytyy Roomalaisepistolaa ensimmäisessä luvussa paikkoja, jotka ehkä — jonkun mielestä — eivät olisi varsin sopivia yleisön edessä luettaviksi; mutta juuri ne paikat ovat olleet suurimmasta arvosta, ewangeliumin pääyhdistä lukuun ottamatta, pafanatanjoille, ja ne ovat pelastaneet monta niinkutsutuisia kristillisissä maiskafin, kauheista ja inhottavista synteistä.

On kysytty kristityiltä, josko he uskaltavat ottaa Raamatun ja lukea ensimmäisestä Moosetin kirjasta paikkaa jossa puhutaan Onan'ista. Ei ehkä olisi aivan viijasta lukea sitä yleisölle, mutta mitä hyötyis-lukemiseen tulee, on juuri yllämainitun kertomuksen lukeminen ollut monelle hyödyksi ja pelastukseksi.

Myöskin sanotaan: „Raamatussa on paljon asioita, joista ei voi puhua siweellisten naisten läsnäollessa, he-

rättämättä heissä kauhua. Tulisi kukaan sallia naisten lukea kammiossaan sitä mitä he häpeäisivät kuulla muiden läsnäollessa? Epäilemättä niin tulee tehdä. Löytyy kirjoja, joita jokaisen naisen tulisi lukea kammiossaan, jotka, jos niitä luettaisiin josjakin seurassa, jaisivat hänen jättämään huoneen häpeästä palavin poskin. Tarjoitan lääketieteellisiä teoksia. On kerrassaan ihme, että muka ymmärtäväiset miehet tai naiset tekewät väitöksiä niin lapsettajia kuin tämä.

Raamattu ei ole suositettu kirja prostituution laitoksissa, eikä missään siiveettömyyden ja paheiden pesissä, jota vastoin kirjat, jotka koettavat todistaa että raamattu on täynnä siiveettömyyksiä, ovat niissä warsin suosittuita. Epäsiiveelliset kansaluokat, niin miehistö kuin naisistökin, olivat eversti Zngersoll'in hartaita ihailijoita. Niiden huomaamattaan nämä Raamatun vastustajat kuitenkin usein paljastavat vilpillisyytensä ja ulkollaisuutensa. Zngersoll esimerkiksi, Raamatun törkeyksistä puhuessaan, moitti raamattua siitä, että siinä puhutaan noista inhottavista teoista „ilman vähintäänäkään leikkisyyttä!“ Toisiin sanoen, ei hänellä olisi mitään sitä vastaan että raamatussa puhuttaisiin näistä asioista, kunhan vain tehtäisiin pilaa hyministä. Mutta, Sumalan kiitos, se on juuri sitä, mitä raamattu ei tee, vaan sitä vastoin se vakavasti kuvaa hymin ja ajetta sen eteenne kaikessa inhottavuudessaan.

Eräs mies, joka moitti Raamattua juuri näistä samoista asioista, suostui olemaan oikeudessa asianajajana eräällä kustantajalla joka oli syytteessä siiveettömän kirjallisuuden julkaisemisesta ja joka kyllä olisi rangastuksen ansainnut.

Eräs toinen mies, joka myös oli tunnettu Raamatun vastustaja ja joka tapasi waatia kristittyitä lufemaan yleisölle sellaisia osia Raamatusta, joiden sanottiin olevan

epämoraalisia, löydettiin itsemurhan tehneenä eräässä Bostonin hotellissa, mierekkäin naisen kanssa, joka ei ollut hänen waimonsa.

Juuri se henkilö joka sanoo: „Raamattu ei ole sovelias kirja nuorisolle, sillä se on täynnä jaostaisuuksia,“ ja joka ei joiisi että ihmiset lufisivat näitä muka huonoja osia raamatusta, antaa luettelon juuri niistä paikoista joita hän ei sano haluawansa ihmisten lufea ja kääsee lukijainsa etsiä ja lufea ne. Ulkokullatut! Todellisuudessa he wahaawat raamattua jentähden että se tuomitsee hymin ja siten saattaa heidät lewottomiksi hyneisjään.

Kaikki asianhaarat lufun ottaen löytyy raamatussa paikkoja, joita ei ole ehtä aivan wiijasta kaitellaisen kuulijakunnan edessä käsitellä, mutta juuri ne kohdat owat parhaiten tarpeellisia niille, joille Sumala on ne tarloittanut. Lapsi, joka saa Raamatullisen kasvatuksen, tulee parhaalla tavalla tietämään juuri sitä mitä hänen jo hywin warhain tuliji tietää, suojeltuaikseen niiltä waaroilta, jotka ympäröiwät häntä. Lapsi, jolle opetetaan kaikki raamatun kertomukset kokonaan ja täydellisesti, tulee mahdollisemmin kuin kukaan muu olemaan vapaa niistä paheista, jotka kuluttawat aikamme poikain ja tytiöjen sekä nuorten miesten ja naisten henkisiä ja ruumiillisia woiimia. Tätä vastoin lapsi, jonka ainoana henkisenä rawintona on kewymielinen kirjallisuus ja keskustelu on helpoin jaalis wiettelijöille. Senjälkeen helpoimpia lauskeemiseen owat ne, jotka Raamatun laiminlyöntien kautta owat jääneet tietämättömyyteen elämän salakareista, jotka wäijwät ulapalla purjehtijaa ja joihin hän woi joutua jo alkumatkallaan. Olkoon siis raamattu nuorisoi, miesten ja naisten käsisj ja luettawana, mitä yleisemmin sitä parempi. Se kyllä wiewi wäärän rauhan ihmijeltä, että jalli hänen jurutonna hyneisjä mukkua, mutta se antaa rauhan, rauhan Sumalassa, näyttää oikean pyhyiden

tien, warottaa meitä hynnin salafareista ja ojottaa meil-
le oikean voimanlähteen wälttääksemme kaikkea kuin pa-
haksi nähyy.

S. Hirwi.

Wainajain muistolle.

I.

Matti Suhtala.

Kanjan hynistä riveistä owat suomalaisen siirtokan-
samane pojat ja tyttäret lähtöjin, melkeinpä poikkeuksetta.
Tämä on totta warsinkin niihin nähden, jotta noin puoli-
kolmatta wuosisymmentä takaperin aineellisten olojen pa-
kotuksesta jirttyiwät Suomi-emon helmasta näille län-
nen maille, kotoisilta kunnailta uusiin ja outoihin oloihin.
Harvoille näistä lapsistaan oli Suomi-äiti, aineellisista
rikkauksista puhumattakaan, antanut mitään tietopuolista
kasvatusta, paitti mitä isä ja äiti, itse samalla tarwoin
wanhenpiensa opettamana, kykeniwät lapsilleen antamaan.
Suuri se ei tosiaankaan ollut, mutta puutteellisuudesta
huolimatta se luku- ja parhaimmasja tapauksessa kirjoi-
tustaidon ohella sijaitsi sen mikä aina tulisi olla kaiken kas-
matuksen perustuksena, nimittäin tiedon Zumalasta kaiken
luojana ja ylläpitäjänä, hyvän edesauttajana ja palkit-
sijana ja pahan estäjänä ja rankaisijana. Se sijaitsi tiedon
Zumalan rakkaudesta syntisiin, Hänen pelastusneuwos-
taan Kristuksen kautta ja Hänen ihmeellisestä waimalli-
jesta awuustaan hädän aikana. Tämä tieto, joka wan-
himman waluuttawalla, sydämeen käywällä rakkaudella,
monisja waikeisja kokemuksisja todeksi ja lohdutusta an-
tawaksi huomattuna jo warhaisesta lapsuudesta kodisja
yhä,neen kylwettiin, ei suinkaan jäänyt waiikutuksetta.

Se waiikutti luottamuksen Zumalaan, luottamuksen ja us-
kon, joka on perustus sille järkähtämättömälle kestäwyh-
delle, rehellisyydelle ja oikeudellisyydelle, joka on ollut
kansallemme ominaista. Läten warustettuna on moni
siirtokansamme jäsenistä ponnistuksia kysywän itjelaswa-
tuksen ja ahkeran työn kautta kehittänyt itseään ja kysy-
jään ja kartuttanut tietojaan korkeammalle kun siihen
nuoruudestaan saakka ainakin parempia ulkonaisia etuja
nauttinut amerikalainen towerinsa ja niin saanut tunnus-
tusta ei ainoastaan kansalaisytemme waan myöskin muun-
fielisten keskuudessa.

Matti Alexander p. Suhtala,
jonka kuvan tässä lukiaille esitämme, oli yksi tämmöisistä

kanjamme pojista, jotka toimeliasjuutensa ja kunnostusjuutensa vuoksi ovat halutuita ja luottamuswiroisja, niin hyvin kunnallisisja toimisja kun siirtokanjamme edistysrienoisjakin. Hän oli syntynyt Ma-Seinäjoella huhtik. 5 p. 1860, ja tuli Amerikkaan w. 1883, aluksi Ohion waltioon, josta kuitenkin jo samana vuonna muutti jo silloin suomalaisten pesäpaikkana tunnettuun Carbon'in hiilikaiwospaikkaan Whomingin waltiosja. Täällä meni hän heinäk. 7 p. 1888 avioliittoon Ida Brosin kansja kotoisin Karijoelta. Tämän avioliiton on Jumala suunnannut seitsemällä lapsella, joista wanhin tytär on kuollut ja wiiji poikaa ja yksi tytär ovat elosja. Vuonna 1892 muutti hän perheineen Hannaan, jossa on sittemmin asunut. Täällä joutui hän maalisk. 28 p. tapahuneen toisen kaiwosräjähdysten uhriksi, ollen kuollessaan 47 w., 11 ff. ja 23 päivän ikäinen. Päätti waimoa ja lapsja jäi wainajaa suremaan iäkäs isä ja sijar Suomessa.

Seurakunnallisessa työssä oli wainaja aina etumaisen joukossa, puuhaten wäsymättömällä innolla seurakunnan hengellisen ja aineellisen puolen waurastumiseksi. Hannasja oli wainaja kauan aikaa seurakunnan esimiehenä, ollen siinä toimesja kuolemaansa saakka. Hänen esimiehijyytensä aikana siirrettiin Hannaan Carbonin suomalaisten entinen kirkkokin, joka hyvin tähtää paikkakunnan tarpeen siinä suhteessa. Rajoitettu tila ei sallimeidän luetella kaikkia niitä luottamustoimia, joita wainaja hoiti ja oli hoitanut, mutta jo sekin, että hän kuollessaan oli seurakunnan esimies, Hannan U. M. W. of M. liittoon kuuluvan työmiesten yhdistyksen paikallisosaston sekä Suom. Loukkausepuhdistyksen rahastonhoitaja, ja Hannan koulupiirin koulujohdokunnan esimies, todistaa, että hän omasi paikkakunnan kaikilla tahoilla jakamattoman luottamuksen. Pääasiallisesti hänen toimestaan

jaettiin Hannan ennen tawallinen kahdeksaluokkainen koulu yhdeksäluokkaiseksi, että ne jotka opintieellä tahtowat käydä korkeammalle, tawallista kansakoulun oppimäärää, ovat tilaisuudessa suorittamaan kotikylänsään ainakin korkeakoulun ensiluokan kurssin. Hiilikaiwosalalla oli wainaja saavuttanut huomiota ansaitsewan kokemuksen ja kätewyyden. Hän esim. johti Hannan n:o 3 kaiwannon alkamisen eli arwaustyöt ja tunsi tälle alalle kuuluwat asiat käytännöllisesti paremmin kuin useat wirallisen työnjohtajan tutkimon suorittaneet.

Luonteeltaan oli wainaja ystäwällinen, sowingollinen ja waatimaton, mutta periaatteisjaan pysyvä; käytöseltään hiljainen, wakawa ja harwapuheinen, mutta milloin hän puhui, puhui hän wakaumuksesta ja asiaa perinpohjin harkittuaan ja hänen sanaansa saattoi aina luottaa. Näiden luonteensa ominaisuuksien takia täytyi niidenkin, joille hän, luonteensa taustana ja perustuksena olewan wakaan uskonnollisuuden vuoksi oli wästenmielinen kuitenkin antaa hänelle tunnustuksensa. Tuntuwan aukon jätti hänen kuolemansa, erittäinkin seurakunnan toimihenkilöjen riweihin ja warmasti häntä muillakin tahoilla kaipauksella muistellaan. Jospa olisi paljon hänen kaltaisjaan miehiä nuoren sukupolwen keskuudessa niin silloin saataisimme luottamuksella katsoa kansamme tulewaisuuteen.

Wainajan maalliset jäämökset saatettiin juuren saattojoukon seurana wäimeiseen leposijaansa Hannan hautausmaahan maalisk. 31 p. 1908. Lewätköön hän rauhasja! Muistonja on kauan jälilywä Whomingin suomalaisten keskuudessa.

S. S.

II.

Carl W. Blom, joka kuoli tapaturmaisesti, joutuen kaatumassa puun alle Briggjonissa, Ore., viime juhannuspäivänä, kesäk. 24 p. 1908, oli yksi niistä Herran hajalla ajuvan ja kilvoittelleen seurakunnan jäseniä, jotka Hän viime vuoden ajalla on pitkän ja monivaiheisen juoksun jälkeen armopalkan, ijankaikkisen elämän ja rauhan nautittamiseen kutsunut. Monivaiheinen oli wainajan elämä ulkonaisessakin suhteessa, mutta siitä on tämän kirjoittajalla ainoastaan puutteelliset tiedot. Wainaja oli syntynyt Ma-Torniossa 29 p. syysk. 1831. Nuoruudessaan oli hän joitakin vuosia merellä, joutuen m. m. kerran englantilaisten vangiksi kun nämä wenälais-turkkilajien jodan aikaan retkeilivät Suomenkin rannikoilla. Amerikkaan siirtyi wainaja w. 1881. Ensiksi ajui hän maamwiltelijänä Poinsetissa, Etelä Dakotassa noin 4 tai 5 vuoden ajan, josta sittemmin siirtyi kauemaksi länteen, kävästen aina Astoriassa saakka, jossa kuitenkin lienee wiiptynyt waan wähemmän ajan. Briggjonissa lähellä Pendletonia, otti hän sittemmin maan, jota wilsjeli ja jolla ajui. Niillä seuduilla on hän ollut 20 vuoden paikoille. Kuollessaan oli wainaja 76 w., 6 kk. ja 25 päivän ikäinen. Wähimpinä omaisina jäi häntä juremaan leski, kolme poikaa ja yksi tytär. Wiimeiseen lepoonja saatettiin wainajan maalliset jäännökset Crease-woodin juom. hautausmaahan, kesäk. 26 p. 1908.

Wainajan vielä Suomessa ollessa oli Jumalan p. Henki jaanut seijauttaa hänet siinä syntijuoksuissa, jota luonnon tilassa oleska ihminen waeltaa ja saattaa hänet synnin ja Jumalan wihan tuntoon ja niin herättää hänet juruttomuuden unesta ja walmistaa hänen sydämensä katkeran katumuksen ja synnin surun kautta sille wapaalle Jesuksen Kristuksen armon ewankeliumille, johon wainaja sitten kaiken ikänsä toiwonja perusti, Herran aposto-

lin kautta antamaa keshotusta seuraten. Paraka teidän täydellinen toiwonne siihen armohon, joka teille Jesuksen Kristuksen ilmestyksen kautta taritaan (1 Piet. 1: 13.) Tämä armo olikin wainajalle kaikki kaikessa; je oli hänen ainoa kerskauksensa. Armosta omisti hän autuutensa ja luottamuksensa Herran armolliseen ja hywään johtoon. Oli, ollen monivaiheisen kokemuksen kautta elämän myrskyissä wawhistettu sillä että wainaja oli huomannut Herran janon ja lupauksen kaikkia waiheissa ja tiloissa pitävän paikkansa, horjumaton. Hauska oli luulla wainajan puhuvan näistä asioista kofemattomalle useinkin kummallijelta tuntuwan Herran johdatuksen tarkoituksesta. Kokeneen tarkkuudella ovasi hän puheensa Jumalan janaan kiinnittäen, puhua mitä erilaisimmista kokemuksista kristillisyyden alalla, n. k. rististä, kiusauksista ja waiwoista, jotka kristittyä kohtawat; Sengen woiman, armon yltäkylläisyyden, sijaisen ilon ja sielun rauhan nauttimisesta, yhtä hywin kun hengellisen waiwaisuuden, woi-mattomuuden, kylmyyden ja penjeyden tuntemisestakin. Monesti näistä asioista wainajan kansja keskustellesjani tuntui minusta kuin olisi hän osannut katsoa sydämeen, niin tarkkaan ovasi hän kuwata Kristityn kokemuksia. Mutta kaikkien näiden kokemuksien, tuntemisten ja tilojen takaa ovasi hän nähä ja esittää toisenkin nähtäväksi, niin että sydän oikein rohkaistui ja lämpeni, jumalan kaikkihyvään tarkoitukseen uskomaisten omaaksi hyödyksi. Syhdämeen käwvästi hän puhui miten Serra juuri siten nöyryyttää, alaspa:naa ja heikontaa wanhaa ihmistä ja esittää lihaan luottamasta ja kuinka Hän puhdistaa oman wanhurskauden huonosta ja johdattaa ja opettaa usko-waista yhä wapaammin Kristuksen ansioon luottamaan ja Hänen armoonsa kaikessa mitä kristilliseen elämään tulee, tyyntymään ja yhsin Häneen kaiken turmansa pane-maan.

Wainaja, waikkakin wanhuudesta wapijewa käsi waikeutti hänen kirjoitustaan, oli ahkera kirjeenwaihataja ja usein hän „Nuttajaankin“ kirjoitti kun se alkoi ilmestyä. Samaa, mitä hän ensimmäiseen puheli sisälswät kirjeetkin. Saakoot muutamat, hänen hengellistä käsitystään kuwaawat, otteet hänen kirjeistään tässä sijansa. Suhtikuulla w. 1906 kirjoitti hän kirjeesnsään Nuttaja-lehdessä:

„Olemme tännekin saaneet Pääsiäis-ilo lehtiä, ja olemme hyvin tyytywäiset niihin. Sydämen halulla owat uskowaiset lukeneet sen sisällön, koska se on sitä terveellistä oppia jota Jeesus ja Hänen apostolinsa julistiwat. Kaikki kuin ei ole uskoa Kristuksen päälle on synti Jumalan edessä, nähtöönpä se kuinka kauniilta tahnaja omista tai muiden silmissä. Armosta te olette autuaaksi tulleet, uskon kautta, ja ette itse teistänne, Jumalan lahja se on, ei töistä ettei yksikään itseänsä kerskaksi, sillä ei yksikään tunne isää waan poika, ja kenelle poika tahtoo sen ilmoittaa. Sen sielun, joka uskosja omistaa Kristuksen wanhurskauden ja sowingo-ansion ewankeliumin sanassa, sen sielun puolesta. Kristus astuu isän eteen sanoen: Tämä sielu usko minun ja minä olen hänen puolestaan täyttännyt lain ja kärsinyt Hänen siassa ja tämä Kristuksen ansio sitten uskowaiselle omaaksi luetaan.“

Seuraawan vuoden tammikuulla tämän kirjoittajalle ojetetussa kirjeessä lausui wainaja:

„——— Shmeelliset owat Herran tiet. Monesti uskowainen sielu päättelee että tiensä wie hänet turmioon, waan aikaa woittain, kun hän Herran edessä tutkii Hänen jalattua taroitustaan, puhkeaa sielu vielä sen huomattuaan kiittäen sanomaan: Hyvä on, Herrä, ettäs minut nöyryyttit, että minä sinun jäätysi oppisii. Neokaksi tahtoa (uuden ja wanhan ihmisen) owat meissä niin lähellä toisiaan ettemme aina tahdo huomata niitä erottaa. Wälisistä sielu päättelee kylmyyttä tunteessa, että minä me-

nen sanaan, niin kyllä saan mitä tarwitsen. Mutta jos hän tässä luottaa tuohon wanhaan minään, niin eipä hän sanastataan mitään saa ja Herrä näin opettaa hänelle, että se on minun armoni ja henkeni joka sinussa sanan elämäksi tekee ————— Kristillishyden alalla olen siis entisessä mielessä ja Jumalan johdatus on ollut kansjani; sillä käsiinsä on Herrä minutkin pyhittänyt. Kun Herrä on meidän paimenenamme ei meiltä mitään hywää puutu, jos waan uskon turwalla Hänessä pysymme ja sallimme Hänen tahtonja tapahtua. Tästä seuraa jota meissä, sillä lihan halu on kuolema, mutta hengen halu on elämä ja rauha; mutta kun me olemme uskonkautta wanhurskaksi tulleet, niin on meillä rauha Jumalan kansja, Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta. Minä, ehkä heikko Herrassa, ymmärrän tilas että sinulla on waikkea työ edessä; waan laskeudu Herran eteen, pyhittäen että Hän awais sinun ja antais wiisauden. Sanaa tulee selkiänä saarnata, eikä katsoa ihmismielii, ja welsjeni rakas, pyhdy uskon rukouksella woimaa erotukseksi kaikista kemuista, joissa tahdotaan yhdistää Kristusta ja Belialia.“

Eräällä lähetykselläni lahjoitin wanhukselle Stefan Pratoriuksen Uskowaiisten Hengellisen Aarre-aitan ja pari kunta myöhemmin kirjoitti hän minulle seuraawaa:

„Sydämen sulimmat kiitokset sen aarre-aitan edestä! Minä sanon Jumalan ja ihmisten edessä, etten ole kohdannut yhtään muuta kirjaa, jossa olisi niin selwää raamatun selitystä, ja kun tulii loppupuolelle, jossa puhutaan kristityn kärsimisestä, niin minä ilosta itkin, ettei toisinaan tahtonut tulla luwustakaan mitään. Niin, rakas weli, lue sinäkin sitä sillä minä tiedän että kaikkien, jotka Jumalijesti Jeesuksesta elää tahtowat pitää wainoa kärsimän.“

Jumalan sanasta ja ew. luteerilaisesta tunnustuksesta poikkeawia käsityskantoja vastaan oli wainaja kiitwas,

ja pohjan perillä ja sittemminkin sieltä muuttaneen, enimmäkseen laestadiolaisen käsityskannan omakuvan kansan keskuudessa eläneenä, oli hän paljon saanutkin käydä taistelua tästä juhteesta. Joskin wainaja noisja taisteluisja oli kaswanut hieman kritikaaliseksi, oli hän kuitenkin niiden kautta joutunut yhä huolellisemmin tutkimaan Herran sanaa ja itseään, ja niin ollen olivat ne syventäneet hänen uskonelämäänjä. Kiivaasta luonteestaan oli wainaja kuitenkin jangen herkkämielinen, joka ilmeni warssin ki hartauskokouksissa. Niissä istui wainaja enimmäkseen lähellä saarnaajaa, tarkkuudella seuraten jokaista sanaa. Enimmäkseen, erinomattainkin saarnaajan julistaessa Jumalan rakkaudesta wastahakoistakin yhtistä kohtaana, tai puhuttaessa Hänen johdatuksestaan ja amusta murheesta, ristisjä ja kiusauksissa, kotiin pääsemisen toivoista ja taivaan kunnian ihanuudesta, muosivat hyneleet wanhuksen filmistä, waikkakin onnellisuuden hymy kirjasti kaswoja, ja milloin Jumalan henki antoi saarnaajan esittää jotakin näistä ikuisista totuuksista tavallista woimakkaimmin, ei wanhus woinut itseään pidättää waan puhkei sanoihin: „woi! woi!“ „suuri on Jumalan armo!“ „sepä se onkin ainoa toivo,“ „je on totta!“ „Niin on,“ „Jumalan sana on sielun ruoka,“ „tai waasjen on ikävä,“ y. m. Paperille pantuna eivät nuohuudahdukset tosin waihattawilta nähtä, mutta hartauskokouksissa oli niillä ylentävä, joskus melkein ylluonnollinen waiutus; sillä ukon sijälisestä liikutuksesta warisewä ääni ja koto hänen olentonsa todisti näiden huudahduksien lähteneen sydämen kyllyydestä, ilman teeskentelyä, ja ne myöskin todistiwat, että wainajan arwostelewa, oppeja tutkiwa mieli ei ollut wähintäkään esteenä hänen lapjellijelle ilolleen ewankeliumin armoarteista. Persoonallisesti, työllä ja puheella ahkeroi wainaja tehdä Herran huoneen hengellistä rakennustyötä, mut-

ta aineellijillakin waroilla oli wainaja niinkuin kristitylle jopii, wähistä waroistaankin aulis awustamaan seurakuntaa ja Jumalan waltakunnan työtä. Mitä wikoja, erhehtyksiä ja puutteellijuuksia, joista ei ihminen woi wapaa olla, wainajalla olikin, jäawät ne huomaamattomiksi hänen hartaan uskonsa ja wakaan kristillisyhtensä rinnalla. Muistellessa häntä täytyy sydän riennullijella tiitollijuidella Herraa kohtaan, joka wainajalle oli semmoisen kymyn ja lahjat juonut. Niin kun wainaja elämällään jo eläesjään todisti Herran sanan totuutta, niin todistaa sitä hänen muistonsakin. Hänen waiheensa owat todistuksena Herran sanan totuudesta: „Jotka Herran päälle uskaltawat, ei he lankee, waan pysyiwät iankaikkisesti niin kuin Sionin wuori.“ Ps. 125: 1. S. S.

III.

Koska tämän Kalenterin toimittaja huomautti mitä olisi kirjoitettava Kalenteriin ja m. m. mainitti elämäkerrallisia kertomuksia toiwottawaksi kirjoituksiksi, niin ajattelin minäkin kertoa jonkun elämäkerrasta minkä olen kuullut mainitusta asiasta.

Gräässä ihanassa jeudussa armasta synnyinmaastamme ajui eräs perhe joita oli kai 4:jä henkilöä: isä, äiti, poika ja tytär. Elämä tällä mainitulla perheellä, niinkuin ehti monella muullakin, ei ollut aiwan myötäistä synnyin maassammekaan, waan waiwat ja wastukset piirsiwät leimansa heihin. Sitten tuli heillenkin mieleen tämä maa ja niin siirryttiin tänne maahan koettamaan miten täällä elämä menestyji. Nuoren tyttären mieli oli myös ruwenmut tekemään tänne joten hänkin oli kehoittanut wanhempiaan lähtöön ja niin saawuttiin tähän

maahan, ja mitä ihme kuin vastukset siirtyivät myöskin mainittujen maassa. Jonkun kuukauden jälkeen tänne saapumisen sairastuivat molemmat lapset kuitenkin tuskalliseen lauteen, joten vanhemmilla ei ollut juuri yön lepoa, päivästä puhumattakaan, jolloin oli tehtävä wälttämättömät työtöimet lomahetkinä, jonka saivat sairailta. Sa isän täytyi sitäpaitti käydä ulkona töissä, että voisivat suorittaa ne suuret ulosmenot joita sairastus heiltä wei. Dytär miikkoja sairastettuaan alkoi tointua siksi että oli pystyällään waan poika pyhyi heikkona ja useat ajat olivat tuskat kowiakin. Mutta kuinka olitään, tauti uusiintui tyttäresjä ja äitikin oli jo niin wäsynyt ja waiwaantunut yöllisestä rasituksesta ja walwomisesta ynnä muista jännittäwistä oloista, että täytyi heittäytyä nuoteen omafsi, joten ei ollut siinä perheesjä muita kuin isä seisollaan. Dytär heikkoni ja alkoi tuntea woimansa wähenemistä aina siinä määräsjä että halusi puhdistaa tuntosä tunnus-tamalla armaille vanhemmilleen että jätti wakuutuksen armosta ja anteesi ammosta niistäkin erehdyksistä joita hän oli tehnyt wanhempiansa kohtaan. Sa kyllähän sen arwaaftin, että wanhemmat jotka wanhemman rakkaudella kohtelemat lapsiansa, eivät woi olla wakuuttamatta heikolle lapselleen anteesi antawaisuudesta, m. m. oli hänelle tullut jefin mieleen kuin hän oli tehoittanut rakkaita wanhempiaan tähän maahan siirtymään ja näkemään näin juuria wastuksia täällä wieraalla maalla. Saatuansa todellisen wakuutuksen tuntoonsa armosta, jai hän jo wäsyn tuta murheesja ja waiwasia illokin joka myös tuotti tuntoon suurempaa tyytywäisyyttä jonka johdosta ei kirkullakaan walitusta kärsiwän huulista, eipä edes silloinkaan kuin kuoleman kylmä ja kowa koura kouristaa nuoria yhä dääntä niin kowasti että sen hengen täytyy siirtyä täältä Abrahamin helmaan, jossa taas totentuu meidän Herramme jana: „joka usko minun päälleni, ei hänen pidä kuole-

mata näkemän ijankaikkisestti,“ waan ainoastaan ajallises-tti, joten tämänkin tapauksen johdosta jaa seurakuntamme tosi hengelliset jäsenet iloita, että on taas seurakunnas-tamme siirtynyt yksii warjin nuorena sinne misjä ei mil-loinkaan wanheta. Wainaja olisi ollut mielellään wieslä täällä rippikouluksja waan Herrra tiesi parhaaksi wieslä juoraan sinne kouluunsa jossa on parempi opettaja, joten siellä parhaiten opitaan. Mhkerä oli wainaja ollut sen ajan jonka hän täällä wiipyi näisjä kouluisja, joten meil-lä olisi wainajasta siinäkin juhteessa oppimista ja johon elämän Herrra myös tehoittaa meitä jälleen jääneitä.

Dytären poistuttua alkoi äitikin tointua ja weli nänttää myös paranewan waikka oli monesti hywin epä-tietoisessa tilassa niin kowin pitkän sairautensa aikana. Kowa on siis kuoleman koura ja ankarat synnin seurauk-sen jäljet. Kuka woikaan oifein sitä kuwailta? Kuka tietääkään kaikki tuskat ja waiwat joita langenneet lapset saawat täällä ajasia kärsjä, jonka tähden onkin tosi on-nellinen se joka uskosja Wapahatajaansa Jesukseen saa nuk-tua ja siten siirtyä ajasta ijankaikkisuuteen, wapautua ajan waiwoista ja synnin kiusauksista jotka usein täällä ahdistawat meitä. J. S. Seimonen.

IV.

Miina Sikkilä.

Wä mukun haawoin Kristuksen, Mi puhdisti mun syntisen; Eloni kaur-nistukseni, On Herrra, weres kuolosi.

Tahdomme tehdä pienen huomion kirkollisesja kalen-terisjamme kuwassa nähtävän wainajan elämästä. Miina

Sittilä syntyi Majärvellä, Waasan läänissä Suomessa uskoviainista vanhemmista vuonna 1887, elokuun 18 p. Noin toista vuotta sitten siirtyi wainaja Amerikkaan Biwabikiin Minnesotan waltiossa, jossa kaupungissa asui jo silloin wainajan 4 sijarta. Suomessa kaipaawat wainajaa lähinnä isä ja äiti. Hän waipei rauhallisesti kuole-

Miina Sittilä.

man uneen uskosja Wapahtajaansa Biwabikissa heinäk. 21 p. 1908, joten ikänsä oli wain 20 vuotta, 11 kuukautta ja 3 päivää. Hän muutti siis ijanlakkisuteen parhaassa nuoruuden iässä, jättäen jälkeensä laajan tuttavapiirin.

Mikä tämän wainajan elämänsä on enemmän huomioon otettava, on se että hän oli kuten moni nuori toisten maailmallis-mielisten nuorukaisten houkutuksesta tullut maailman ja hymnin teille, jopa ekkhnyt nykyaikasten jumalanpilkkaajien seuraan. Sa waikeaa se onkin nuorilla

jeijoa vastaan sitä taiwaaseen huutamaa turmelusta johon aikamme nuorijo — erittäin näillä tienoin — on waipeunut. Sydäntä järkewiä kertomuksia saa usein kuulla wainhemmiltä miten lapsensa owat heitä herjanneet. Neljännen käskyn rikkominen on luuresja määräsja, joka kuuluu: „Runnioita ijääji ja äittäji.“

Wainaja, jonka elämästä tässä olen ruennut kertoamaan, ei kuitenkaan mennyt ijäisyhteen epäuskon kurjassa tilassa. Tojin ajallamme löytyy niitäkin epäuskon jankareita joita ei kuolemakaan saa kauhistumaan, waan menewät kuolemalle röyhkeä pilkan iwa huulillaan.

Kuolin wuoteellaan, jolla hän tuli makaamaan pitemmän aikaa, tapahtui muutos wainajan sielun tilassa, että ennen kuolemaansa hän tunnusti uskonsja Wapahtajaan ja kaipasi pian kotiin pääsewänsä Jesuksen luo.

Kirjoitin tämän pienen kirjeen toisille nuorille waipeutukseksi: Muistakaat neljättä käskyä, sillä siinä on lupaus!
M. S.

V.

Sujanna Eliina Lundgren, o. s. Särö, syntyi vuonna 1877 talolliswanhemmista Wähän Kyron pitäjässä W. I. Saaden wanhempainja huolellisen hoidon ja kaswatuksen aina wuoteen 1896, jolloin kuolema korjaji rakkään äitinsä, joka samalla oli melkein ainoa oikia rakastaja ja kaswattaja. So nuorena äitinsä kuoleman jälkeen täytyi hänen ottaa huostaansa koko talouden emännys sekä nuoremman welsensä hoito. Wuotta myöhemmin kuoli isänjäkin. Melkein heti isänjä kuoleman jälkeen saapui wanhempi sijarensa miehensä kansja kotiin Amerikasta ottaen huostaansa tilan hallitushuolet, jol-

loin mainajasta tehtiin työn raskaan raataja. Mutta jo 1898 myytiin tila tavaroineen huutokaupalla, perillisten vaatimuksesta. Sen jälkeen muutti mainaja Amerikan Yhdysvaltoihin vanhemman sijarensa seurassa. Vihitettiin avioliittoon 24 p. kesäk. 1899 nuoren miehen J. A. Lundgrenin kanssa Ironwoodin kaupungissa, Mich.

Wainaja aina ihaili luontoa sekä sen moninaisuuksia. Tämä, sekä miehenä vaarallinen työskentely kaimanoisissa, saikin toimeen että hän suurella rakkautellaan ja kauniilla esitystaidollaan sai kumppaninsa juostumaan maanviljelykseen. Vuonna 1902 muuttivat he yhdessä

Sanna Eliina Lundgren.

pienokaisensa Villyn seurassa omalle maatilalleen Samarackiin, Minnesotan valtioon.

Siellä kuoli Sanna Eliina helmikuun 11 p. 1908 lapsivuoteessa verenvuotoon, jättäen jälkeensä puolison sekä 2:si lasta, nimittäin tyttären Villyn, 7 vuotiaana ja

pojan Frankin 1 vuoden vanhana. Wainaja kuollessaan oli 8:jan lapsen äiti, joista kahdet oli kaksioiset, waan kuolleet nuorena.

Enpä woikkaan muuta, waan toivotan keweät mulat haudalleen. Lewätköön rauhasja!

Itteni ja lasten puolesta J. A. Lundgren.

Kesäkoulu Hannassa.

Kalenterimme lukijoissa lienee monta, jotka eivät paljonkaan tiedä kansalaistemme yhteispyrinnöistä täällä luonnonkin puolesja Karussa ja kolkossa Whomingissa; tuskinpa ainakaan uskoisivat täällä suomalaisista kesäkoulua toimeen saatawan. Tosinhan ei sitä hommatta saatuakaan, eikä aivan vähällä hommallaakaan; mutta kuitenkin saotamme nyt lukijoille esittää kuvan viime-kesäisestä kesäkoulustamme.

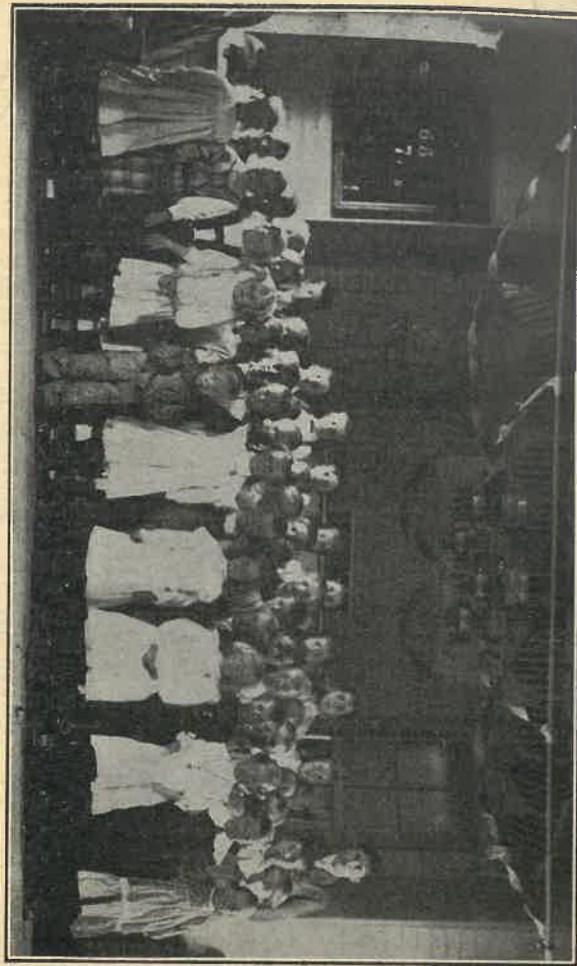
Eräänä sunnuntaina kesätalwella jumalanpalveluksen päätyttyä sen asian joku keskusteltawaksi esitti ja heti walittiin pari miestä tiedustelevaan misjä määrin tuuma saisi vanhempain suojiota osakseen. Nämä käwiwät ympäri paikkakunnan suomalaisissa taloissa ja tulos oli sangen suotuisa, kansalaiset, warjinkin lasten vanhemmat näyttiwät olewan tarrassaan innostuneita asiaan. Mutta kuinkas käwi? Kuulutettiin kokous opettajan hankkimista ja muiden asioiden päättämistä warten, ensimmäinen, toinen ja kolmaskin, mutta niihin ei juuri ketään, paitsi warjinaisia hommaajia, saapunut ja nämä taas eivät uskaltaneet mitään yksikseen päättää. Wähemmästäkin se jo „nokka nolpahtaa.“ Janotaan, arwaahan sen, ja niinpä miehemmekin aikoiwat jo heittää koko asian sil-

jeen, pettymys oli näette sitä karvaampi kun tiedustelu-
reffeltä oli niin hyvisjä toiveisja palattu; mutta olipa
joukosja yhti, John Salo, joka oli muita itsepintajempi,
eikä vieläfään hellittänyt. Hän nyt lähti vuorostaan ta-
losta taloon kiertämään; mutta hän toisten epäonnistu-
mijesta miijastuneena otti mukaansa muistikirjan ja ty-
nän, merkitji muistiin vanhempain nimet jotka lupautui-
wat koulua kannattamaan, ja kouluun pantawien lasten
lukumäärän ja keräsi samalla ensikuun maksut. Rahoja
kertyikin niin paljon, että uskallettiin jo päättää koulu a-
lettawaksi ja niin tuli asiasta lopuksiin toji.

Korkeakoululainen G. Hirvi kutsuttiin Rock Springs-
istä opettajaksi. Opettajalle maksettiin 50 doll. kuukau-
desja, josta palkkiosta hänen keijäkoulun sijäksi oli myös-
tin pidettävä engl. kielen iltafoulua kolmena iltana wii-
kosja, kaksituntia illassa. Omanotto viimejijimainittuun
oli kuitenkin yhtä laimea kun se oli keijäkoulumkin mutta
kun kerran alulle päästiin, oli se runjas ja yleinen.

Lapsia käwi keijäkoulusja kaikkiaan 56. Tietysti ei
noin suurta joukkoa mitä erilaisimmilla kehityksasteilla
olewia lapsia, saattanut pitää koulusja yht'aikaa, jonka
vuoksi nuoremmat ja vähemmän kehittyneet käiwät e-
dellä ja kehittyneemmät jälkeen puolijen joten koulua tuli
pidetyksi 8 tuntia päiwäsja, iltafoulua lufunniottamatta;
mutta että työstä jitte oli näkywää tulostakin, ojottaa se
seikka, että ijommat oppilaat, waikkapa heillä ei kouluun
tullesja ollut mitään tietoa Suomen kieli-opin alkeista-
kaan, osajiwat kaikki Suomenkielen sanaluokat taitwutuksi-
neen ja saattoiwat jotenkin wirheettömästi kirjoittaa koko
pitkiä ainekirjoitujia, merkiten lauseen jäsenet, aluksen,
maineen, kohteen, sijännöt ja määrääjät aivan paikal-
leen; ennätys, joka tuntui uskottomalta, ellei ota huo-
mioon, että lapset johonkin määrin tunjwät engl. kieli-
pin, joten he helpommin saattoiwat oppia suomenkielen.

Pannan taitajaiskera kunnan keijäkoulun, 1908.

Koska sisällymme harjoitukseen ja katekismuksen ja biblian historian opiskelemiseen käytettiin enemmän aikaa kuin kieli-opin ja muiden aineiden, niin ei ennätys niissä ole myöskään vähäisempi arwattava.

Kuivamme kesäkoululaisista on otettu seurakuntamme siemässä pikku kirkosia. Monta siinäkin on pienokasta, joista varmasti vanhemmat paljon toivovat ja joita he juuresti rakastavat. Pian joutuvat ne ajat jolloin nuo jamaiset lapset itse kohdaltaan astuvalontaijteluun; aika jolloin he itse purtensa elämän ulapalle lastewat. Kuka silloin ohjaa heidän purttansa? Minoastaan se, ken kaiken elämänjä pitäytyy tuohon taustalla olemaan kuvas- ja lamppujen kohdalla hieman piiloon jääneeseen ydän-laujeeseen, „Me tahdomme palwella Herraa,“ woi Hänen johdollaan, jolle tuuli ja meri owat kuuliaisat, elämän jalakarit wälttää ja onnellisesti Hänen turmissaan ikuisen rauhan rantaan saapua. Muistakoon vanhemmat tämän ja sen mukaan lappiaan kaswattakoon!

Toiwoa sopii, että wastakin saisimme kyläämme kesäkoulun. Ei siinä uhraukset hukkaan mene.

Muissakin paikoissa waltiossamme on kansalaisten kesken ollut kesäkoulu-harrastusta. Diamondwillesissä oli koulu 25 oppilaalla lähes 3 kuukauden ajan. Frontierissä ja Rock Springsissä on pidetty jonkun werran maksujen puolesta wapaata kesäkoulua.

—o—i.

Sionin ilo.

(Psalmi 126.)

Kun Herra päästää wangit Sionin
Kuin unta näkewät me silloin oomme;
Ei löydy wertaa tälle ilolle:

Sionin ilo.

— Hän armahduksen antoi tuomioomme!
Siks' suomme täytetähän naurulla,
Ja kielemme on täynnä riemua.

Siks' silloin pakanoisja sanotaan:
„On Herra suurta heille tehnyt; siksi
Kun juuria Hän teki kohtahamme
Me oomme käyneet jangen iloisiksi;
Ei itjestämme, armostansa waan,
On riemu meillä — Hänen teoistaan.“

Tää päästö, anteeks' anto, vapahdus
Laps' mieltä, hymää hartautta antaa,
Ett' Israeli taitwaan Herralle
Turvaimin mielen woipi pyynnön kantaa: —
Kuin wirrat eteläsä, Herramme,
Sä käänsit, käännä wankeutemme.

Kun ihmetöin sä ennen kansaji
Punaisen meren läpi johtain jäästit
Surmasta, sekä yli Jordanin
Lavalla ihmeijellä samoin päästit,
Min woimas vielä suojaksemme suo,
Sen kautta pelastus ja apu tuo.

Ne jotka khyneleillä kylwämät
Saa riemuin näyttää, se on jana Herran.
Waikk' siemen itkein ulos wiedähän
Jolla jaadaan tuoda lyhteet ferran,
Ja kansa Sionissa riemuitsee
Ja huofaus, murhe heitä patenee.

Saakko Hirwi.

Sisällys:

	Sivu
Ukkulauje	5
Kalenteri-osa	7
Ev. Luth. Kansalliskirkon johtokunta	19
Kansalliskirkkokunnan papit ja asuinpaikat	19
Joululahja, kirj. M. Kiwi	21
Wuoden vaiheessa, kirj. M. Kiwi	23
Wanhurskauttaminen Kristuksessa, kirj. J. C. K.	29
Joulutervehdys pyhille, kirj. M. Kiwi	33
Luota Luojaas kristikansa, runo, kirj. S. Hirwi	39
Sarlemiin seurakunnan johtokunta	42
Lapsen rukous, runo, kirj. J. Käyhkö	43
Suomi-äidin lapsille, kirj. S. K.	45
Sejufsen neljänkertainen woi-huuto, kirj. D. Ruot- jalainen	48
Puhdasoppisuuden merkitys lutherilaisen kirkon te- hityksessä, kirj. P. Wuori	58
Kristus turwamme, runo, kirj. G. S.	65
Sunnuntai Wittenbergissä, C. S:sta suomenki S. Hirwi	66
Kansalliskirkkokunnan alustawa kokous	76
Kansalliskirkkokunnan 10:s vuosikokous Calumetis- ja, Mich.	77
Wuosikertomus Kansalliskirkkokunnan 10:sjä woosi- kokouksessa, kirj. Wm. Williamjon	88
Saarna, jonka piti past. Wm. Williamjon A. K:n 10:sjä vuosikokouksessa	97
Luomistöistä, kirj. C. Guikka	104
Sananen seurakunnallisesta lastenkaswatus työstä, kirj. J. Hirwi	116

Ashtabula Harborin, D., Kansallisjeurakunnan Aristillisen Nuorisojeuran vaiikutuksesta joku jana, kirj. Wm. Williamson	125
Rukoukseen, runo, kirj. J. Sirvi	126
Synnin ja wanhurskauden jeurauksesta	128
Psalmi, Johannes Sumner	131
Onko Raamatusta siweettömyyksiä, kirj. J. Sirvi	134
Wainajain muistolle:	
I. Matti Suhtala, kirj. J. S.	138
II. Carl W. Blom, kirj. J. S.	142
III. Kirj. J. S. Heimonen	147
IV. Miina Sikkilä, kirj. M. S.	149
V. S. E. Lundgren, kirj. J. A. Lundgren	151
Kesäkoulu Hannassa, kirj. —o —i	153
Sionin ilo, runo, kirj. Jaakko Sirvi	156

S u w a t:

Past. M. Kivi	2
Joululahja	20
Wanhurskauttaminen Kristuksessa	28
Harlemin jeurakunnan johtokunta	41
Martti Luterus	68
Jilip Melankton	72
Ensimmäinen kansallisjeurakuntain kokous Rock Springissä	75
Edustajat kansalliskirkkoyhdistyksen 10:ssä vuosiko- kouksessa	87
Ashtabula Harborin kansallisjeurakunnan Aristilli- nen nuorisojeura	124
M. A. Suhtala	139
Miina Sikkilä	150
S. E. Lundgren	152
Hannan kesäkoulu	155
Sionin ilo	157